

НАСЛЕДСТВОТО НА ПЪОЛЕНБЕРГ

Тази книга е от поредицата бестселъри "Crime & Mystery". Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

АТИКА

Вълнуваща интрига, загадки, романтика, напрежение, омраза и алчност в едно - това е основата на феноменалния успех на Ивлин Антъни в новия му бестселър.
Library Journal

ИВЛИН АНТЪНИ

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА.

17⁹⁰
ЛВ.

Ивлин Антъни

Наследството на
Пьоленберг

Глава 1

За да си купи вестници, му бяха необходими точно петнадесет минути ход от апартамента му на „Авенида де Инфанта“ до ъгъла на „Кале Роял“. Дори и през студените зимни дни, когато улиците на Мадрид биваха покрити със сняг, той пристигаше в магазинчето все по едно и също време, взимаше английски, френски и немски вестници и се прибираше у дома си, за да прекара целия следобед в четене. Италианската преса не го интересуваше. През войната италианците се бяха оказали предатели и се присъединиха към съюзниците. Той никога не им прости това.

Беше месец май и слънчева светлина заливаше града. След някоя и друга седмица температурата щеше да се покачи осезателно и да надвисне тежка задуха.

...В края на юни той бе посетил Коста дел Сол за две седмици. Беше прекарал в Швейцария десет мизерни години, лишен от възможността да се залови за каквато и да е била прилична работа, принуден да заема различни нископлатени, унизителни служби, подпомаган предимно от организацията, която уреди бягството му от Германия. По-късно му намериха работа в Испания и постепенно животът му се подобри. Тогава рискът от разкриването му беше сведен до минимум и той започна работа като инженер.

Сега, двадесет и пет години след бягството от Германия, той беше добре платен служител в една компания и имаше удобен апартамент в Мадрид. Тук бе известен като Паул Вайс. Кръгът на приятелите му бе съвсем ограничен – едно испанско семейство, което посещаваше от време на време, и две германски двойки бежанци, но значително по-млади от него. С миналото не го свързваха никакви връзки с изключение на една. Апартаментът му се намиреше на третия етаж в модерен блок. Ненавиждаше асансьора и ползваше само стълбището. Цял живот бе наблюдавал много на физическата си закалка. Никога не пропускаше възможността да се пораздвижи.

Когато влезе в апартамента, той се отправи най-напред към кухнята, приготви кафе и седна в малката дневна с вестниците в ръка. Беше времето на четиричасовата испанска следобедна почивка – от 14:00 до 18:00 всичко се намиреше в пълен покой. Мисълта да пропиее цял следобед в сън беше твърде смешна, за да му дойде наум. Започна с

френските вестници, като не пропускаше нито ред и понякога възклица-ваше тихо. След тях се залови за английските. На една от вътрешните страници в „Дейли Експрес“ съобщение за развод, придружено от снимка, спря вниманието му. Прочете го внимателно веднъж, а после и втори път. Прегъна по-удобно вестника и впери поглед във фотографията. Съпругата на Джеймс Стенли печели бракоразводното дело срещу мъжа си. Никога не би прочел това известие, щеше да спре само за миг поглед върху него, защото скандалите не го интересуваха, но ликът на снимката бе хванат отчетливо в едър план. Гледаше го сякаш неговото собствено лице, лицето на майка му и на сестра му, убити по време на бомбардировка през войната. Пола Стенли печелеше делото на основание извънбрачните връзки на съпруга ѝ с мисис Фиона Харпър. Следваше кратко изложение за хода на процеса и дълго описание на съпруга и кариерата му като автомобилен състезател. Името му беше известно в спорта. Джеймс Стенли, героят от международните състезания, богаташът аматьор, който мереше сили със световноизвестни професионалисти в най-опасния спорт. Беше приложена и негова фотография, заснет до ниска спортна кола, подпрял ръка върху корпуса ѝ, а с другата обгърнал голяма сребърна купа. Лицето му не се виждаше ясно, а надписът известяваше за някакъв триумф при Льо Ман.

Той взе чашката с кафе и понечи да отпие. После препрочете историята още веднъж. Майсторът на волана и неговите подвизи заемаха девет десети от репортажа. Малкото факти за съпругата му бяха бледи и зад тях личеше прикрита антипатия. Възрастта ѝ беше двадесет и осем. Той хвана молива и взе да подчертава някои редове. Възрастта съвпаднаше. Споменаваше се, че нямат деца, а адресът на жената бе написан изцяло. Моминското ѝ име беше Пола Риджуей, а времетраенето на брака – пет години. Риджуей... това име също съвпаднаше – името на човека, за когото собствената му съпруга се беше омъжила след войната. Организацията го бе снабдявала с информация за семейството му в периода непосредствено след военния провал на Германия. Беше научил за конфискацията на своите имоти и за заемането на жилището му от английски щабни офицери. По-късно бе дошъл и вторият брак на жена му с майор Риджуей. Младоженците бяха напуснали Германия заедно с дъщеря му и до този следобед, двадесет и пет години по-късно, той нямаше повече сведения за тях.

Той се изправи, отиде до бюрото си, където съхраняваше папки със служебната си кореспонденция, взе ножица и изрязва репортажа заедно със снимките. Във вътрешния джоб на самото му бе пхнат стар

портфейл, а в него се намираше малка, пожълтяла от времето фотография. Всичко, което можеше да представлява доказателство за разпознаването му, бе унищожено отдавна. Беше задържал само тази снимка. Тя бе пътувала с него по време на страшното отстъпление от Русия; беше я измъквал с дотолкова вдървени от студа пръсти, че едва я държеше; бе впивал поглед в нея и я бе целувал. На снимката едно тригодишно момиченце с тънки крачета, в обикновена рокличка с дантелена якачка, с кестенява коса, обхваната на тила от панделка, гледаше самоуверено към обектива. Ръбовете на фотографията бяха оцърбени, а през средата ѝ минаваше диагонална чупка.

Той я извади от портфейла и я постави до снимката от вестника. Приликата беше едва доловима, можеше да бъде открита само от този, който я търси. Той я откри. Семейните черти в лицето от вестника не можеха да бъдат сбъркани. Това бе лице от рода Бронзарт: високи скули, светли очи, коса, тръгваща назад от широко чело, точно каквато беше и неговата.

Отдалечи се от бюрото. След двадесет и пет години... След като се беше примирил със загубата винаги... Да извади отново найаве скъпите спомени, избледнели подобно на малката фотография, и да се задоволи само с това? Невъзможното се бе случило. Беше открил дъщеря си. Мечтите му от последните предвоенни години можеха да се превърнат в реалност. Любовта между мъжа и жената, както той често се изразяваше, е краткотрайна. Женитбата винаги е била стремеж към удобство, а, от друга страна, капан за чувствата. Любовта на бащата към неговото дете надминава всичко. Тази любов и обичта към отечеството се отличаваха рязко от плътските и нетрайни човешки чувства. Никога не бе обичал майката на детето, си, но дъщеря си бе обожавал съвсем простичко, с нежност и с фанатична гордост. Тя беше негова плът, негова кръв. Имаше неговите очи, така отчетливо сини, че те бяха затруднили бягството му. Тя пробуждаше у него желание да я закриля – чувство, заложено обикновено у женските индивиди в природата. Тя бе единственото човешко същество, към което чувствата му са били винаги трайни. Заради нея той се зае за първи път през последните пет години да проведе разговор с Швейцария. Тази телефонна връзка можеше да бъде ползвана само по повод на нещо изключително. Беше сигурен, че тя все още действа, тъй като при евентуална промяна щеше да бъде своевременно предупреден за това. Той знаеше кой ще вдигне слушалката, защото бяха служили и воювали заедно и накрай благодарение услугите на този човек бе успял да избяга. Поръча номера и зачака. Когато се обади

отсреща, той каза само:

– Говори генералът. Пристигам утре със самолет в Швейцария. Посрещни ме на летището в Цюрих между шест и седем часа. Необходимо ми е твоята помощ.

* * *

Когато телефонът иззвъня, Пола Стенли се намираще в банята. Откакто напусна мъжа си, живееше сама. Почака с надежда телефонът да престане, но той продължаваше натрапчивия си звън. Изскочи от топлата вода, уви се в хавлията и изтича до спалнята. Ходилата ѝ оставяха мокри следи по килима и тя ги оглеждаше с досада. Джеймс, бившият ѝ съпруг, беше ужасно разхвърлян. Размяташе дрехите си по пода, сипеше пепел от цигари навсякъде, запращаше прочетените вестници из ъглите и отказваше да се подчини на какъвто и да било домашен порядък. Вътрешната дисциплина и съсредоточеността му се проявяваха само на състезанията. Може би тъкмо неговото безразличие към баналните неща в живота я беше привлякло, когато го срещна за първи път – пет пари не даваше за нищо; съзнателно се стремеше да не бъде обикновен човек. Пръскаше пари за глупости, а забравяше постоянно да плати сметката за електричество. Прахосваше цели нощи в скитания от едно нощно заведение в друго, като мъкнеше приятели и непознати, една тълпа от ласкаещи го безделници, и в същото време влачеше със себе си обърканата и преситена от впечатления Пола. Нейният собствен живот се ръководеше от сурови правила още от детските ѝ години в строгия пансион. Принципно позиция на майка ѝ бе да не бъде разпитвана и ангажирана от дъщеря си за нищо. Пола бе преминала целия си досегашен живот в стриктни ограничения и правила. Срещата ѝ с човек като Джеймс Стенли я беше поставила в състояние, подобно на неизтрезняващ пианица. Забраните изчезнаха, задълженията, налагани от нормите, се разпаднаха на пух и прах и я завладя страхотно чувство за освобождаване.

Това обаче не продължи дълго, еуфорията бе временна. След сватбата този вид свобода се превърна за нея в притеснение, по-силно от всички други досега. Той отбягваше семейните задължения – всекидневните грижи се стовариха на нейния гръб, понеже той не бивало да бъде отвлечан от подготовката си за състезания. Когато тя му изтъкваше, че жените, пианството и разпуснатостта са също факти, пречеци на подготовката му, той не ѝ обръщаше внимание. Щом Пола му възразяваше, той просто изчезваше. Колите бяха целият му живот. Спортната треска, славата и изневяратата бяха нещата, които заслужаваха вниманието му. Тя

често си задаваше въпроса защо изобщо той се бе оженил за нея. При първата им среща Пола бе отказала да влезе в леглото му. В своята неопитност тя се срамуваше да признае, че на двадесет и три годишна възраст е все още девствена, а на него и през ум не му минаваше, че е възможно да съществува такова недоразумение на природата. Беше я пожелал, а не бе в състояние да я има. И така под влияние на своята импулсивност и безотговорност той ѝ бе предложил да се оженят. През шумотевицата на тлъстите вестникарски заглавия и виковете на възторжените почитатели те се бяха втурнали в брачната регистратура. Като сексуалност тя не представляваше за него кой знае какво постижение. Пола не разбра кога точно започнаха изневерите му, но инстинктът ѝ да се предпази от обида я караше да не задава въпроси и да не се впуска в разследвания, независимо от глупавите му извинения. През тези пет години брачен живот Джеймс кроеше планове за състезания и се стремеше да се представи като достоен за подражание пример пред почитателите си, а Пола, обзета от несигурност, тръпнеше от очакване да се случи „нещо“. И когато то се случи, беше тъкмо според характера на съпруга ѝ. Започнал бе публично връзка с една жена, а в изблик на момчешки възторг бе изповядал, че е влюбен в друга. Едната беше близка приятелка на Пола, която прекара на два пъти отпуската си с тях, но обектът на неговите непосредствени чувства беше неизвестен за нея – едно от тълпата лудеещи по скорости момичета, постоянни спътници на героите от състезанията. Още същия ден Пола опакова багажа си и си замина. Разводът им беше факт едва отпреди един месец.

Пола поднесе слушалката към ухото си.

– Ало?

– Мисис Стенли ли е на телефона? – Гласът беше мъжки с чуждестранен акцент.

– Да, аз съм. Кой сте вие?

– Името ми е Блек, но вие не ме познавате. Бих искал да ви видя.

Пола се поколеба. Часът беше 17:30 и тя се готвеше да замине при майка си за уикенда.

– Защо искате да ме посетите? Какво мога да направя за вас?

– Искам само да поговорим. Не изпадайте в паника, мисис Стенли. Не съм натрапник. Трябва да ви разкажа нещо от изключително значение, нещо във ваша полза.

– Какво искате да кажете? Да не сте юрист? – Тя изведнъж осъзна, че последният въпрос беше съвсем не на място, тъй като нямаше никой, който да умре и да ѝ остави наследство. Единствената жива родственица

беше майка ѝ.

– Не, мисис Стенли, не съм адвокат. Приятел съм на баща ви. Кога мога да дойда?

– Какво ще рече приятел на баща ми? Баща ми е мъртъв.

– Знам това. Името Пьоленберг означава ли нещо за вас?

– Абсолютно нищо. Никога не съм го чувала. – За миг тя едва издържа на изкушението да му затвори телефона. Хавлията се плъзгаше по тялото ѝ и тя почувства хлад.

– Позволете ми да ви посетя и ще ви обясня. Не споменавайте на никого за това. Не споменавайте и думата „Пьоленберг“. Мога ли да ви посетя утре преди обед?

– Не. Излизам извън града за уикенда. Защо не бива да казвам на никого за всичко това? Какво означава цялата тази мистерия, мистър Блек?

– Ще ви обясня, когато се видим. Ще ви обясня всичко, но трябва да ми се доверите. Какво ще кажете за понеделник преди обед в десет?

– Тогава отивам на работа. Почакайте за миг... да помисля. Защо не дойдете там? Около 11:30?

– Възможно ли ще бъде провеждането на дискретен разговор?

– Разбира се. Никой няма да ни безпокои. Момент, моля. Кажете ми само едно нещо... Кажете, че сте приятел на баща ми...

– В 11:30 понеделник ще бъда в службата ви – прекъсна я гласът от телефона. – Зная адреса. Довиждане, мисис Стенли. С нетърпение очаквам да ви видя.

Чу се щракване и линията даде свободно. Той бе прекъснал разговора. Пола постави телефонната слушалка на място и остана трепереща, придържайки хавлията върху себе си. Естествено, не беше уплашена. Тъкмо така казваше винаги за нея и Джеймс: „Нищо не би те стреснало, мила моя. Ти си истинска малка, корава варварка.“ Тази фраза винаги я бе дразнила, тъй като целеше да отбележи, че тя е в състояние да се справи с всичко, следователно той е свободен от каквито и да било задължения. Дори да беше така, този епитет „варварка“ я засягаше много дълбоко. Сякаш искаше с него да ѝ напомни немския ѝ произход. Джеймс считаше този факт за генетична грешка. Тя наистина бе родена в Германия, но я беше напуснала като съвсем малко дете. Англичанинът, избрал майка ѝ за своя жена, я беше осиновил по законния ред и бе ѝ дал своето име.

Пола се върна в банята и пусна поизстиналата вече вода от ваната. Изсуши се пред огледалото, загледана в голото си тяло, като търсеше

някакъв дефект по него. Не откри никакъв. Беше млада, със стегната плът, стройна. В рамката от кестеняви коси лицето ѝ бе много привлекателно. Сините ѝ очи бяха с особено подчертана дълбочина на цвета.

В спалнята тя се облече в панталон, пуловер и жакет. Куфарът ѝ беше готов за път. Хвърли отново замислен поглед върху телефона. Какъв необикновен телефонен разговор. Някакъв непознат да позвъни изневиделица, да твърди, че ѝ носи много важна новина, че е познавал мъртвия ѝ баща, когото тя дори не може да си спомни. Всичко бе много необикновено, но Пола осъзна внезапно, че тъкмо то я бе накарало да приеме срещата, а не любопитството, породено от думите му, че притежава нещо от голямо значение за нея, не вродената ѝ учтивост, подтикнала я по-скоро да се съгласи, отколкото да откаже. Той познаваше баща ѝ. Кой беше този мистър Блек с акцент, напомнящ неизвестната ѝ родина отвъд Рейн? Гласът беше на възрастен човек. Ако той познаваше баща ѝ, генерала, трябва да е някъде над шестдесетте.

Заклучи външната врата и се настани в колата си. Като потегли, мислите ѝ се понесоха далеч от натовареното движение по пътя ѝ из улиците на Лондон през Ист Енд и Нюмаркит. Знаеше го наизуст. От двадесетгодишната си възраст насам постоянно изминаваше този път до дома на втория си баща в Есекс – тя работеше и живееше сама в Лондон. Сама. Това беше точната дума, изразяваща същността на нейния живот. Пет години безрадостен брак след детство, преминало в сянката на любовта на двама възрастни, които не желяеха да се занимават с нея, а искаха да бъдат оставени на мира в излиянията си един към друг. Сега, когато беше независима, свободна от всякакви семейни задължения и без Джеймс на главата си да я упреква, че не е достатъчно внимателна с родителите си, за да може той, останал сам, да прави каквото си поиска, Пола понякога посещаваше къщата в Есекс. От друга страна, двамата възрастни хора не чувствуваха много нейната липса. Бяха радостни да чуват за нея отдалеко, а когато се намираше при тях, снизходително ѝ позволяваха да споделя тяхното доволство от факта, че са постоянно един до друг. Всъщност скритото им желание биваше да я накарат да напусне къщата колкото може по-скоро, без, разбира се, да се нарушават добрите обноси. Въпреки всичко това майката беше вече шестдесетгодишна, макар да не изглеждаше на толкова, и у Пола заговорваха синовните чувства. В такива моменти младата жена се отказваше от неделната почивка с приятели и се самопоканваше в имението на старите.

Къщата в Есекс беше живописна, построена от дървен материал и мазилка. В по-голямата си част представляваше стила на XVI век. Едно

от крилата ѝ бе изградено според архитектурата на XVIII век.

Бригаден генерал Джерълд Риджуей. Тя си спомняше това розово лице с малки темпераментни мустачки и топъл глас да се навежда над нея, както ѝ се струваше, от недосегаема височина, миришешо винаги на крем за бръснене и одеколон. Винаги беше мил с нея, но това бяха сковани, сдържани обноски, с белезите на фалшиво благоразположение, които караха Пола да се чувства винаги неудобно, дори от най-ранна детска възраст. Децата умеят инстинктивно да долавят позата у възрастните и Пола усещаше, че мъжът, застанал редом с майка ѝ, не я обича истински. Така че всъщност помежду им нямаше никаква близост. Тя не го мразеше, както би могло да се случи, ако той изразяваше истинското си отношение към нея. Приемаше го като задължителна част от своя живот и същевременно живееше със съзнанието, че причината майка ѝ да бъде така безвъзвратно загубена за самата нея беше той – сякаш бе мъртва, подобно на генерала, баща ѝ. Него тя не си спомняше. Знаеше само, че е мъртъв, а на въпросите ѝ майката отговаряше с такава явна омраза, че детето губеше всякаква надежда да научи нещо повече. Това накара Пола, макар и вече достатъчно израсла, да се откаже от борбата да научи от майка си нещо друго за своя баща.

Човекът, назовал себе си Блек, познаваше баща ѝ. В този момент тя вече се бе измъкнала от теснотията и претрупания трафик при Епинг, затова стъпи здраво върху газта и малката кола набра скорост. Този човек настояваше за дискретност. Как беше името, споменато от него... Да, Пьоленберг. Пола присви рамене с безразличие. Това име не ѝ говореше нищо. Какво представляваше то? Собствено име? Някакво място? Какъв скрит смисъл имаше?

След час и половина тя спря пред портата на имението. Беше юни и фасадата на ниската постройка бе покрита с жълти декоративни рози. Бригадният генерал беше страстен любител в отглеждането на цветя. Той беше заразил и майка ѝ със своето увлечение и Пола си спомняше с каква изненада бе я видяла, превила на колене елегантната си фигура, да се рови с лопата в ръка сред лехите.

Две черни лабрадорски кучета се затичаха срещу нея, лаещи и подскочащи за поздрав. Кучета, рози, асоциацията на жените, прочут воин, преминал в запаса, какъвто беше нейният обожаван съпруг – това бяха нещата, на които майка ѝ бе посветила остатъка от своя живот. Тя се появи след кучетата – висока, фина жена, облечена във влакнещата домашна дреха, застаряла, но все още красива, с аристократична стойка, неиздаваща възрастта ѝ, сините очи бяха все пак запазили своята живост, но те

нямаха необикновения цвят на очите на Пола. Той бе наследство от генерала.

– Пола, скъпа – и тя докосна с лека целувка бузата на дъщеря си. – Пристигаш рано. Добре ли пътува?

– Ужасно движение! Как си, майко? Изглеждаш отлично.

– Аз съм добре, скъпа, но бедният ти баща е настинал. Влизай и изгони тези нахални кучета. Ще изподерат дрехите ти.

Когато говореше на дъщеря си за бригадният генерал, тя винаги го наричаше „твоя баща“. Това беше доста дебелоока проява и Пола знаеше, че майка ѝ ще изпадне в ужас, ако узнаеше колко дълбоко ненавижда тя този израз.

Мебелировката на къщата преливаше от удобство и елегантност. Обикновено прекарваха деня в малък кабинет, претрупан от колекцията военни книги на нейния пастрок. Картините и мебелите бяха в тон с характера на собственика: твърде подчертано английски, леко овехтели, с висока стойност, но обезценени. В къщата на този провинциален аристократ нямаше нищо, което да загатне на Пола смътно мяркащите се в съзнанието ѝ позлата и гипсови орнаменти на двореца, където бе родена и живяла до четиригодишната си възраст. Тази картина стоеше разбъркана и съвсем избледняла в главата ѝ, не-подкрепяна от никакви семейни снимки, нито от веществени спомени за този съществувал някога свят. Майка ѝ действаше така, сякаш единствената ѝ грижа беше да заличи напълно тридесетте години, изминали преди срещата и брака ѝ с Джерълд Риджудей. Тя бе успяла във всичко, каквото беше намислила и решила, както въобще успяваше в живота. Родена немска баронеса, тя бе станала вдовица на човек, издигнал се до генерал в битката против съюзниците, а сега пък играеше водеща роля в провинциалния обществен живот на една от съюзните страни. Беше уважавана и гледана с респект. Макар и жена на фронтови германски офицер, беше успяла в трудните следвоенни години. Даже ултраконсервативното военно семейство на сегашния и съпруг се беше примирило да приеме в своя затворен кръг младата красива германка.

Пола седна, след като ѝ бе предложено освежаващо питие. Едно от лабрадорските кучета се притискаше до коляното ѝ. Това би трябвало да я накара да се почувствува у дома, да се отпусне удобно в семейната топлина заедно с майка си, седнала насреща, изреждаща с увлечение последните новини в градчето, докато нахлуващият през прозореца здрач обгръщаше и двете. Вместо това цялата обстановка караше Пола да се чувствува чужденка и изолирана. Този дом не беше част от самата

нея, колкото и да се мъчеха да ѝ го внушат. Обратно на майка си, тя не бе приела с такава готовност нюансите на чуждата страна и чуждата култура. В резултат на всичко това тя нямаше родина. Но как беше възможно човек да тъгува за това, което не познава? Най-малко беше трудно да се припише усещането ѝ за празнота и безпокойство на това, което ѝ бе отнето. Ако Пола беше нещастна, тя не знаеше кого трябва да вини или как да определи от какво точно се нуждае. Усещаше смъртно само, че вътре в нея съществуваше нещо непонятно и то не ѝ даваше покой – така поне го приемаше тя.

– Ако нямаш нищо против, мила – каза мисис Риджудей, – заставих баща ти да остане в леглото. Не мога да си позволя никакви рискове с тези негови простуди. Последната засегна гърдите му твърде тежко.

– Разбира се, нямам нищо против. По-късно ще се кача да го поздравя. Впрочем, мамо, доволна съм, че ще бъдем сами тази вечер. Искам да поговоря с теб.

– О! За какво? – В погледа на майката за миг се появи онова изражение на затвореност, наподобяващо внезапно спуснат върху прозореца сенник. То се бе явявало винаги, когато Пола търсеше нейната близост. – Надявам се да не са отново разправиите ти с Джеймс?

– В случая няма нищо, отнасящо се до Джеймс.

– Знаеш каква тревога беше за нас тази твоя крайна стъпка с развода.

– Твърде крайна стъпка беше да спи с най-близката ми приятелка, а да не говорим за малката, която искаше да направи своя съпруга. Да предположим, че бих приела една от двете, но двете заедно ми дойдоха твърде много, мамо. Най-важното е, че помежду ни нямаше любов. Рано или късно това трябваше да се случи.

– Не мога да си представя да напусна мъжа си, каквото и да е сторил.

– Но той не ти е сторил нищо, нали? – контрира я веднага Пола. – През целия ви семеен живот той те е боготворил, така че откъде знаеш, мамо, какво би направила, ако имаше такъв отвратителен съпруг като моя?

Красивото застаряващо лице наподобяваше маска. Студенината на майката пробуди гнева на Пола. Как може тази жена да знае нещо за вълненията на дъщеря си, омъжена за човек, който постоянно я пренебрегваше, който нямаше никаква грижа за дом и семейство, който си спомняше, че има съпруга само когато на него му се иска? Майка ѝ винаги е била обичана и глезена от човека, чиято любов беше просто

негова мания. Единствената грижа на тези двама души е била да бъдат оставени сами на себе си, да споделят леглото и живота си, без особени грижи за детето, стояло винаги настрана, гледано винаги през пръсти.

– Както и да е, но сега не става дума за Джеймс. Тази вечер имах доста любопитен телефонен разговор. Позвъни ми един човек, представи се с името Блек, заяви, че е приятел на баща ми, и поиска да се срещне с мен.

Втръченото в Пола лице поруменя леко. Изразът му се промени от безстрастно неодобрение във внезапна тревога. Устата се отвори за момент неволно – Пола помисли, че ей сега майка ѝ ще изгърве нещо, – но този миг премина. Лицето ѝ се беше превърнало наистина в маска. Руменината чезнеше, кожата стана бледосива. Поглед, изпълнен с предпазливост, бе отправен към дъщерята, сякаш тя беше натрапчив чужденец.

– Не разбирам! – Гласът ѝ преливаше от хладна ярост. – Не познавам човек, който да е бил свързан с нас и да се казва Блек. Звучи като глупава шега.

– Не беше така – настоя Пола. – Имам чувството, че думите му бяха съвсем правдиви. Говореше с немски акцент. Майко, моля те, не напускай стаята, искам да те разпитам за всичко това!

– Няма за какво да разпитваш. – Мисис Риджудей стана и тръгна към вратата. – Съветвам те да не се замесваш с този човек, който и да е той. Зная, че и баща ти би ти препоръчал същото.

– Той не е мой баща! – Сега и Пола се изправи. – Той е твой съпруг, но на мен не ми е никакъв. Нека веднъж той остане вън от нашите работи. Искам да поговорим за моя истински баща. Не ме напускай, мамо! От какво се боиш?

– Отказвам да бъда шантажирана. Няма какво да разисквам с теб за баща ти. Беше убит в Русия и ти не си го спомняш дори. Подозирам, че си построила в ума си някакви фикции за него. Съветвам те да не изглупяваш. Що се отнася до този мистър Блек, той най-вероятно е някой шегаджия или неприятна личност с мания да безпокои самотните жени. Струва ми се, че ще бъде крайно глупава да се замесваш в подобни истории. Това е всичко, което имам да ти кажа.

– Той спомена и нещо друго. Пьоленберг. Попита ме зная ли какво означава това. Ако съдя по физиономията ти, майко, изглежда, то ти говори нещо.

– Отивам горе при баща ти – тросна се мисис Риджудей.

– Престани да го наричаш мой баща! – избухна Пола. Потисканата цял живот неприязън избухна в този гневен вик. – Той е мой проклет

пастрок и не аз съм си го избрала! Тичай горе при него, а мен ме остави, точно както си правила през целия си живот!

Тя се отпусна разплакана в креслото, а голямото лабрадорско куче постави кротко влажната си черна муцуна върху коляното ѝ. Чу вратата да се затваря след майка ѝ.

Настъпи продължителна тишина. Другото куче по-обиколи стаята и легна отново до празното кресло на господарката си. Пола плака известно време. Това беше за нея почти лукс, на който отказваше да се отдаде даже когато настъпи злочастният край на брака ѝ. Тогава не бе в състояние да почувствува болката. Ясна ѝ беше логиката на тази развръзка, докато седеше така притихнала в стаята си, където беше израснала сама и където винаги се бе чувствувала чужденка.

Не след дълго сълзите ѝ спряха, но я болеше главата, а клепачите ѝ бяха отекли от плача и я смъдяха. Огледа празната стая и решително се противопостави на обзелото я внезапно желание да побегне от този дом и да потегли направо за апартаментата си в Лондон. В тишината чуваше лекото проскърцване на дъските от горния етаж – майчините ѝ стъпки напред-назад, – но къщата носеше стабилността на вековете и не пропускаше гласовете. Те сигурно разговаряха горе – майка ѝ и бригадният генерал. Той вероятно се е отпуснал в двойното им легло, загрижен за простудата си. Пола си го представяше увит в халата, с копринена кърпа, подпъхната около шията. Никога не го бе мразила. В този момент мразеше майка си с цялата горчивина на отблъснатото дете. През целия си живот тя беше държала Пола на разстояние, обръщайки гръб на детската чувствителност, точно както постъпваше и с отправените от детето въпроси. Тя бе заличила по същия начин и спомена за баща ѝ, като че искаше да отнеме на Пола правото изобщо да мисли за него, сякаш смъртта му беше достатъчно основание той да потъне в пълна забрава. Все едно че той не бе крачил по тази земя, не беше се оженил за майка ѝ, не бе спал с нея и не бяха създали дете. Проклетата да е! Проклети да са и двамата горе!

Тя с изненада долови да произнася гласно проклятието. В съзнание-то си беше изработила образ за своя баща и го носеше със себе си. Те нямаха право да ѝ отнемат тази илюзия, но винаги, когато станеше дума за него, върху лицето на майка ѝ се изписваше твърдо неодобрение. Излизаше така, сякаш Пола подхващаше някаква забранена тема, нещо, поставено под мълчалива анатема. Майка ѝ отрече да познава Блек и Пола ѝ повярва, но странното име Пьоленберг явно значеше нещо за нея. Споменаването на тази дума ѝ действа като удар през лицето.

Пола съзнаваше, че е безполезно да последва майка си и да настоява за отговор. Дватама възрастни биха застанали рамо до рамо, както правеха винаги, а тя би трябвало да отстъпи неудовлетворена. Не бе по техните желания да разискват каквото и да е било за баща ѝ – генерал Паул Бронзарт, убит и погребан в руските степи край Сталинград. За тях той отдавна се бе превърнал в призрак, отлетял далеч, и те се радваха един на друг без всякакво чувство за неудобство. Цяло нещастие бе, че тя все пак се беше родила, разсъждаваше Пола ядно. По всяка вероятност този факт създава немалко трудности на майка ѝ в стремежа да забрави истината, че е вдовица на известен немски офицер – та тя се бе омъжила за един от неговите врагове за по-малко от месец след смъртта му.

По това време Пола и майка ѝ живеели в старата си къща в Плацбург край Мюнхен, когато съюзниците нахлули в града и група от шестима английски офицери били настанени в техния дом. Пола беше научила тази история откъслечно от отделни думи, казани по един или друг повод. Само веднъж бе чула сантиментален разказ за това как бригадният генерал – по това време млад майор – намерил собственицата на замъка свряна в студения таван с малкото си болно момиченце. Всяка дума биваше изричана много прочувствено и Пола си спомни как двамата бяха протегнали и вплели ръцете си по време на разказа. Майка ѝ се омъжила за него, изоставила руините на Германия и миналото, за да си изгради нов живот, облъхнат от обожанието на новия ѝ английски съпруг. Може би за Пола би било много по-лесно да разбере майка си, ако тя бе цинична с Риджудей, ако го беше използвала само за да избегне ужаса на разгромената следвоенна Германия. Но не беше така. Те бяха неразделни, доволни от себе си и слети в едно от взаимната си любов. Пола не знаеше какво е представлявал баща ѝ, но явно майка ѝ не даваше и пет пари за него.

Младата жена се изправи и запали цигара. Чувствуваше се уморена, безсилно гневна, поставена като в капан поне за тази вечер, сякаш бе престъпница, захвърлена в тази стая, докато майка ѝ се разполагаше най-удобно горе. Часовникът в хола удари осем. При последния удар вратата се отвори и майка ѝ застана на прага.

– Няма ли да дойдеш за вечеря? Чакаме те.

Той трябва да се е надигнал от леглото, за да застане отново в нейна подкрепа. Пак същата ситуация – те, двамата, срещу нея.

– Не съм гладна – отвърна Пола. – Страшно ме боли главата. Ще ида да си легна, ако нямаш нищо против.

Мисис Риджудей влезе в стаята. Беше сменила домашната си роба с

дълга черна пола и блуза. Изглеждаше много бледа и красива.

– Ти си плакала, Пола?! Не съм те виждала да плачеш, откакто беше малко дете. Ела и похапни нещичко с нас. Нека забравим тази глупава разпра. – Доближи и сложи ръка върху рамото на дъщеря си. Изглеждаше загрижена.

– Не съм искала да се караме. Съжалявам, че избухнах, мамо.

– Всичко е наред, скъпа. Обещай само, че ще забравиш всичко във връзка с този телефонен разговор. Не се забърквай. Така ще бъде най-добре за всички нас.

– Защо? Не можеш ли да ми отговориш поне на този въпрос? Защо ще бъде най-добре?

– Защото няма да спечелим нищо, като се ровим в миналото. – Погледът ѝ беше твърд, готов да превъзмогне всякаква съпротива. От своя страна тя бе направила жест и сега изискваше адекватна отплата – дъщерята трябваше да се предаде, да върши каквото ѝ налагат и да забрави всичко.

Пола присви рамене и смачка цигарата. Нейният пастрок ненавиждаше пушенето по време на ядене.

– Това не прилича много на отговор, мамо, но за мен е ясно, че той е единственият възможен за теб, затова нека не се разправяме. Ще вечерям с вас и веднага си лягам.

Тя отвори вратата и майка ѝ мина пред нея, без да отрони и думица. Пола чу как вторият ѝ баща се окаш-я в столовата.

* * *

На следващия ден не бе споменато нищо. Пола спа до късно, а после откара майка си до градчето за някои покупки. Всичко изглеждаше нормално и миролюбиво. Бригадният генерал се бе държал предишната вечер приятелски и демонстрираше благоразположение, но Пола не можеше да бъде измамена. Въпреки поканените след вечеря гости, въпреки гъгнивото старание на болния домакин да покаже любезност и строгата демонстрация на достойнство от майка ѝ Пола знаеше, че всичко е фасада. Погледите, разменяни между двамата съпрузи, бяха многозначителни, в жестовете им прозираше напрегнатост и тревога. Телефонният разговор не бе споменат никога повече. Беше се стигнало до мълчаливо съгласие дъщерята да действа според указанията на майката и да не се занимава повече с човека, обезпокои я по телефона. Старата двойка обаче не беше сигурна в това и тази несигурност ги изнервяше. За Пола неделната почивка се оказа празно размотаване около ден и

половина, докато ѝ се представи благовидна възможност да се оттегли. Изпратиха я до портала, придружени от кучетата. На Пола ѝ дойде наум, че единствено тези животни бяха искрено огорчени от нейното заминаване.

– Довиждане, скъпа – и майката докосна студени устни до лицето ѝ.

– Довиждане, Пола – усмихваше се и Джерълд Риджуей, уловил ръката на жена си. Около устата му и закачливите някога малки мустачки бе изписана дълбока бръчка на напрегнатост и лошо самочувствие. Побелялата коса бе оголила доста много главата му. Изглеждаше смачкан и нездрав.

– Довиждане и благодаря за неделната почивка. – Пола седеше зад волана, свалила страничното стъкло и им помахваше. – Така хубаво прекарах тук. Бъди внимателен, Джерълд. Не се излагай на студа.

Истинско клише на изпращане, съпроводено с малките изтъркани фрази, казвани между чужди хора. Тя не можа да си припомни по-хладно сбогуване и то породя внезапно такава силна болка в сърцето ѝ, че не изтърпя повече да чака, запали двигателя и просто побягна от тях.

Далеч от имението, изведнъж всичко това ѝ се стори без значение. Утре беше понеделник и до срещата ѝ с Блек оставаха броени часове. За първи път ѝ се отдаваше възможност да открие нещо за другата, тъмната половина, която бе носила цял живот у себе си. Беше забравила, че този човек има да ѝ предава нещо важно за самата нея; беше забравила за Пьоленберг, тази тайнствена дума, която беше изцедила кръвта от майчиното ѝ лице до такава степен, че то бе станало мъртвешко. Не я вълнуваше нищо друго. Беше в плен на възбудата от предстоящото разкритие и силното желание да узнае, ако провидението е достатъчно милостиво към нея, дали ще има възможността да обича, та дори обектът да е само спомен, предаден ѝ от втора ръка.

* * *

Самолетът, с който пътуваше Ерик Фишер, се приземи на мюнхенското летище в 15:30. Беше горещ следобед и слънцето обливаше с такава жар пистата, че върху нея оставаше влажна диря след преминаването на снабдения с климатична инсталация самолет. Фишер беше привикнал да лети. Гледаше на огромните хвърчащи машини като на средство, където можеше добре да си поспи. В случай, че не спеше, досаждаше му установеният при полета ред – закуски, звънтящите от бутилки колички, ласкавите стюардеси, изглеждащи така нереални, че непрекъснато се

изкушаваше да провери тази нереалност, като ошипе заоблените им задни части, пристегнати в къси полички. Така че още след като зае мястото си, той се отпусна в дрямка въпреки краткия полет от Лондон до Мюнхен.

Познаваше слабо Мюнхен и затова му бе приятно да прекара цял ден и нощта в посещение на някои забележителности, известни му още от времето на студената война, когато идваше тук като журналист. Предполагаше, че служебният ангажимент ще приключи за час-два, а остатъкът от времето му ще бъде само на негово разположение. Клиентите заплащаха изцяло разносните по пребиваването му, затова бе ангажирал стая в най-скъпия хотел – „Хофбургер“.

След митническата проверка той застана изчакващо. Знаеше, че ще бъде посрещнат. Човек в тъмнокафява шофьорска униформа го доближи и поздрави по военному. Фишер забеляза с изненада, че краката му бяха в старомодни високи обувки с лъскави гамаша над тях.

– Хер Фишер?

– Да.

– Колата на нейно височество чака точно пред изхода. Багажа ви, ако обичате. Последвайте ме в тази посока, сър.

С удоволствие, произнесе мислено Фишер, докато се промъкваша сред тълпата. Тези тук не си играят с такива нищожества като обикновени таксите или коли под наем, а направо личното превозно средство на нейно височество – усмихваше се той самодоволно. Тъкмо такива клиенти му допадаха най-много. Чакащата го кола беше огромен мерцедес, блестящочерен, със сребристорсива тапицерия и красиво извити облегалки за ръцете. Настани се на задната седалка и изпита изкушението да кимне царствено на носачите, изправени на тротоара.

Пътуването продължи точно тридесет и пет минути – Фишер го измери ей така, колкото да върши нещо. Гледката наоколо не го интересуваше много. Извади пакетче цигари и запали една. Стъклото, което отделяше задната част на купето от водача, се спусна и без да обръща глава, шофьорът произнесе:

– Извинете, хер Фишер, но нейно височество не понася миризма на цигари в колата си. Имате ли нещо против да не пушите? Много съжалявам, но нейните заповеди са строги.

– Както кажете – и Фишер смачка цигарата.

Изглежда, нейно височество беше ад върху колела. Но така е – парите, високият сан и силата рядко могат да допринесат за подобряване на човешката природа, особено когато са дошли в наследство заедно с

една военнопромишлена империя в страна, където феодализмът е така дълбоко вкоренен в душата на народа. Германецът винаги е бил респектирай от рангове и власт. Фишер беше сигурен, че шофьорът го презира, защото бе облечен в най-обикновени делнични дрехи, а държанието му беше и то като дрехите. Пред пасажер от друга порода той не би посмял да спомене забраната за пушене. Би почистил и проветририл колата, без да изрече и думица. Фишер познаваше своите германци. Това беше единствената раса в света, която наистина му беше противна. Говореше немски свободно, както и френски, и италиански. Не се считаше за предвзет, но ненавиждаше английското големеене в отказа да се учат чужди езици поради това, че всеки ще те разбере, ако му креснеш достатъчно силно на английски.

Фишер пет години бе кореспондент на голям английски вестник. Тогава се запозна с Дънстън, който работеше за Интерпол във връзка с ликвидирането на контрабандистка организация, изнасяща злато към Близкия изток, за да получи в замяна чист опиум. Това беше мръсна афера, изобилствуваща с убийства и отвличания. Фишер се присъедини към преследвачите в качеството на репортер за вестника си. Когато ликвидираха бандата, той и Дънстън вече се бяха сприятелили. Една година по-късно, когато се срещнаха на чашка в Лондон, Дънстън направи предложението. Бил напуснал Интерпол и се установил в Лондон на частна практика като детектив. Имал вече натрупан достатъчно опит, а се радвал и на добри връзки с полицията, но се нуждаел от партньор. По време на съвместната им работа Фишер му направил впечатление – бил с вродена дарба за детектив – така се беше изразил. От друга страна, един от най-големите източници за информация в света, както е известно, е пресата, а Фишер имал там широк достъп. За начало парите им не били кой знае колко, но ако пожънели успехи, само небето можело да бъде граница за доходите им. Фишер не бе обвързан с нищо. Родителите му бяха починали, а той самият нямаше намерение скоро да си надява брачни окови, така че можеше да си позволи риска и да види какво ще излезе. За шест години работа детективската агенция „Дънстън–Фишер“ стана най-голямата фирма за частни разследвания в Европа. Разполагаше с филиали във всяка от европейските столици и персоналът им наброяваше стотици оперативни работници. Сега Дънстън се разполагаше като шеф в главната квартира в Лондон, а Фишер се заемаше с разследванията на такива поръчки, при които само таксата за наемането на работа се изчисляваше в хиляди.

Писмото на принцеса Маргарет фон Хесел бе адресирано до

Дънстън, но той беше на почивка в Португалия. В плика беше сложен и чек за хиляда лири стерлинги, като внушение работата да бъде подхваната без отлагане. Фишер бе телеграфирал незабавно, че пристига вместо своя партньор, но преди да поеме за Германия, поизучи набързо фамилията, която го наемаше. Името ѝ бездруго беше известно на цял свят. Стомана, въглища, производство на оръжия, а и имоти – милиони и милиони преди двете световни войни и към тях прибавени нови богатства след приключването на втората. Благородническата кръв, чието начало бе свързано с баварските крале и някои европейски дворове, сега се пресушаваше и изчезваше. Титлата им изхождаше от Фридрих Велики. Замъци, пръснати из цяла Германия, огромни имения в Източна Пруссия, завладени от комунизма, вила на Кап Фера, неизползувана вече двадесет години. Страст към отглеждане на зли кучета, порода доберман, някога – за концентрационните лагери. Начело на всичко това стоеше принцесата, седемдесет и шест годишна, майка на двама синове, овдовяла през последната война, когато съпругът ѝ умрял от сърдечен удар. Така че преди още да беше пристигнал в замъка, Фишер очакваше нещо страхотно.

Колата премина през огромна порта от ковано желязо, върхът на която представляваше стилизиран глиган – гербът на Фон Хеселови. Замъкът беше грамаден – оформена в каре постройка, измазана с бледорозов гипс. Навсякъде около него бяха разположени големи продълговати съдове, изпълнени с цветя. Пред фасадата се ширеше павирана площ. Дървета отделяха простиращите се от двете страни на пътя градини. Цялото място създаваше впечатление за замък, издигнат далеч във вътрешността на страната, а не само на пет мили от центъра на Мюнхен.

Фишер слезе от колата и тръгна след шофьора. Входната врата бе отворена от облечения във фрак с лъскави копчета и бели ръкавици главен слуга, който пое шапката на госта с леко кимване и го помоли да го последва. Централният хол беше огромен като черква. В далечния му край доминираше над всичко грамаден, тъмно осветен викториански прозорец. Таванът чезнеше някъде във висините на нарисуваните по него облаци, из които пияни фавни преследваха голи нимфи. Тежката миризма на изобилните цветя, поставени в множеството големи вази, просто тегнеше във въздуха и придаваше на просторната зала погребална атмосфера. Мебелите бяха от тежък махагон, стилно гравирани и тапицирани с кадифе. Триметровото огледало в позлатена рамка отрази Фишер в цял ръст. Почувствува се като джудже в грозната потискаща обстановка. Прецеждащата се през цветното стъкло светлина рисуваше кървави

петна върху лицето му.

– Оттук, моля – и слугата отвори една врата, при което Фишер примижа заслепен.

Ефектът беше същият като при внезапно излизане от тъмница на дневна светлина. Стаята беше обширна и блестеше от белота. Всичко останало в нея беше в жълто и светлозелено, а слънчевата светлина струеше през прозорци с размерите на пода. Очакваха го трима души, наредени като в пантомима. Централната фигура седеше в горда, изправена стойка, с гръб към светлината и в едната си ръка държеше бастун. Зад нея на фона на прозорците се открояваха още два силуета, застанали сякаш на пост от двете страни на софата, където тя бе седнала.

– Ваше височество, хер Фишер е тук – чу той гласа на слугата, а после и тракването на затварящата се зад него врата.

Фишер пристъпи напред по дебелия килим, покрит със златисти и зелени цветя, изхождащи в плетеница от центъра му, и се спря пред софата. Принцеса Фон Хесел поднесе десница с дланта надолу. Фишер я изгледа в очите и раздруса здраво тикнатата под носа му ръка.

– Как сте, мистър Фишер? Позволете да ви представя синовете си.

Седемдесет и шест – та тя изглежда едва на петдесет; в косата ѝ нямаше нито един бял косъм. Лицето ѝ наподобяваше хищна птица – клюнест нос, опъната кожа, кръгли, тъмни, святкащи очи, немигащи и с жълт кръг около ириса. Страховита – и тази дума не достигаше. Той обаче не ѝ беше целунал ръка и се чувствуваше много доволен от това.

– По-възрастният ми син, принц Хайнрих. Вторият ми син, принц Филип. Моля, седнете.

Фишер премести поглед от майката върху синовете. По-младият привлече най-напред вниманието му, защото беше извънредно красив човек, някъде близо до четиридесетте, съвсем рус. Изглеждаше някак не на място до южногерманския мургав тен на майка си и брат си. По-възрастният беше досущ като майката – същото хищно птиче лице, но при него остротата и надменността, напираси в нейните черти, бяха твърде замъглени, контурите на овала му хлътнаха, а тъмните му очи потънаха в подпухнали торбички. Стоеше с изпъчени гърди и едната му ръка с тежък златен пръстен, върху който бе гравирани семейният герб, стискаше облегалото на софата.

– Добре ли пътувахте? – Това беше по-младият, Филип.

– Отлично, благодаря.

Всички говореха английски. Фишер би предпочел разговорът да се провежда на немски, но не виждаше как да извърши промяната. Реши да

поеме инициативата, преди старичката да е сторила това. Подозираше, че синовете не ще допринесат много в тази насока.

– В писмото си, принцесо, не изяснявате напълно исканото от вас разследване. – Той нямаше никакво намерение, подобно на жалкия лажей, да я назовава „ваше височество“. Враждебността му нарастваше с всяка измината минута. Възмущаваше се от високомерния ѝ поглед, тези арогантни, нахално втрещени очи. – Споменавате, че искате да откриете някакво богатство, но нищо повече.

– Счетох, че ще е най-добре да почакаме вашето пристигане, за да разгледаме всичко подробно насаме. Вярвам, че човек не бива да излага такива неща в писмо, мистър Фишер. В нашето семейство сме привикнали на предпазливост.

– Бихте ли изложили сега подробности? – настоя Фишер. Пушеше му се много, но си припомни предупреждението на шофьора. Самата забрана го правеше много по-раздразнителен, отколкото нуждата да запали цигара. Коя, по дяволите, си въобразяваше, че е тя, та да не може той да си запуши, когато му се иска...

– Сигурно ви е известно... – започна принцесата, както той подозираше, предварително подготвената си реч.

Тя бе скръстила ръце в скута си, настанена удобно на мястото си. Фишер разбра, че това е било репетирано.

– Сигурно ви е известно, че по време на войната нацистите планирано плячкосваха произведения на изкуството. Конфискуваха картини, бижута, бисери на изкуството и всякакъв вид ценности. Самата аз имах нещастieto да посетя Гьоринг у дома му и да видя резултатите от този позорен грабеж. Къщите на всички високопоставени нацисти бяха претъркани от чуждо имущество. Те ограбиха и някои от най-скъпите ми приятели от Франция. След войната техните богатства бяха разкрити и върнати обратно, но в какво плачевно състояние. Ценностите са били в Берлин, а домовете, където се намирали, били обстрелвани от руска артилерия. Сред тях беше и една от великите творби на Тициан, разкъсана на парчета от шrapнелите. Каква тъжна картина!

Фишер си седеше мирно. Щеше да бъде дълга реч. По-възрастният от синовете промени положението си зад софата. Той се улови така здраво за облегалката, че ставите на пръстите му побеляха. Не можеше да се отпусне – този принц Хайнрих, – трябваша му големи усилия да стои като дисциплиниран войник в парадна стойка зад креслото на своя генерал.

– Както споменах и преди малко, всичко това ви е известно, мистър

Фишер. Не зная обаче дали ви е известно, че тия разбойници крадяха и от своите собствени немски приятели. Не са малко старите фамилии в нашата страна, които бяха плячкосани така, сякаш са врагове. Чисто и просто камион с есесовци спира пред дома ви и започват да товарят по списък, изготвен най-вероятно по време на гостуване в дома ви от някой висш сановник. Това бе позор и аз мога да ви цитирам множество такива случаи.

– И вас ли посетиха по същия начин? – прекъсна речта ѝ Фишер.

Малко го интересуваха превратностите в съдбата на тези, които пояха и хранеха нацистката върхушка. Злочестините на аристокрацията рядко будеха състрадание в сърцето му.

– Не, не точно така. Ние стояхме далеч по-високо по значимост, за да бъдем третираны тъкмо по този начин. Моят съпруг имаше известно влияние сред хора като Гьоринг например. Наистина той беше ужасен гангстер, но все пак произхождаше от благородна фамилия и бе възможно човек понякога да разчита на думата му. Никой не ни е сторил зло по какъвто и да било начин.

– Но нещо ви е било откраднато?

– Да. Откраднато. Изнесено от замъка Вурцен, дома ни в Райнланд. Трябва да ви призная, мистър Фишер, че бях загубила всякаква надежда да го открия и ето че прочетох нещо във вестника. Филип, подай ми изрезката от „Алгемайне цайтунг“, моля те. Намира се във второто чекмедже на бюрото ми вляво.

Фишер наблюдаваше как младият син прекоси стаята. Противно на вдървената фигура на брат си, беше удоволствие да се хвърли поглед върху него. Движеше се като човешко същество. Той даже отправи приветлива усмивка към госта, когато подаваше изрезката на майка си. Тя протегна ръка към Фишер и той я взе. Прочете я набързо, без да покаже никакви признаци на изненада. Невъзмутимостта беше атрибут на неговата професия. Ако всичко написано бе свързано с желанието на принцесата да открие откраднатото си богатство, този чек за хиляда лири стерлинги беше само едно бонбонче. Подаде ѝ обратно напечатаното.

– Това е само едно съобщение – добави той. – Подобни на него днес има много.

– Не обаче и за такъв като него. От 1945 той се счита за мъртъв. Повярвайте, мистър Фишер, след войната правихме проучвания по наша собствена инициатива и всички гласяха едно и също: умрял, съвсем сигурно идентифициран и погребан. И ето сега това съобщение гласи, че са го видели да се разхожда свободно из улиците на Париж посред бял

ден.

– И така, искате да кажете, че той е крадецът?

– Да – кимна тя. Очите ѝ напомнях нещо, но той не можеше да определи какво. Някакъв вид птица, и то съвсем сигурно не домашна. Жълтият кръг около тъмния ирис създаваше този ефект. – Той открадна Слънницата на Пьоленберг от нас, мистър Фишер. Оттогава никога не я видяхме повече. Ако наистина е жив, той е единственият човек, който знае къде е скрита. Затова ви повиках. Искам да го намерите.

Глава 2

Мистър Блек беше дребен човек. Когато той влезе, Пола седеше зад бюрото си и забеляза с изненада, че е с една глава по-нисък от нея. Не знаеше защо, но очакваше да види някакъв висок мъж. Блек беше слаб и с дребни кости. Свали тъмната си филцова шапка и под нея се показа съвсем бяла коса, сресана назад от широко чело. Това беше славянско лице, с високи лицеви кости, тежки клепачи над сиви очи и малка уста.

Пола подаде ръка. Той я пое с лек поклон и я целуна. Не беше истинска целувка, а типичен жест на германец от висшата класа, при който устните никога не докосваха кожата на ръката.

– Добър ден, мистър Блек. Моля, седнете.

– Добър ден, мисис Стенли. Благодаря, тук ли?

Тя му посочи едно от двете модерни кресла, запълващи кабинета ѝ – приветлива стая, чиито стени бяха покрити с тапети, неин собствен модел. Това помещение беше много важна част от нейния живот. В края на брака ѝ нейната работа като десенатор ѝ създаваше убежище и самочувствие. Тук се раждаха успехите ѝ.

– С какво мога да ви услужа? – запита тя. – Искате ли цигара?

– Благодаря ви, но не пуша. Мисис Стенли, имам да ви съобщя нещо много важно за самата вас, но преди това, струва ми се, трябва да ви кажа кой съм.

– По телефона съобщихте, че познавате баща ми. Бих искала да ми разкажете нещо за него. Моля ви.

– Какво искате да знаете? Служих под негово командване три години, но освен това бях и негов приятел, негов предан почитател. Той беше велик човек, мисис Стенли. Надявам се, вие съзнавате това. – Сивите му очи се бяха разширили; втренченият поглед я накара да се почувствува неудобно. – Много голям човек! Бях заедно с него и знам. Приличате поразително на него. Знаехте ли това?

– Не – отвърна бавно Пола. – Не го знаех.

– Имате неговите очи. Когато влязох и ви видях, беше все едно, че видях отново генерала. Гордееше се с вас. Постоянно носеше в портфейла си ваша снимка. Обичаше да я показва на всички. Не се тревожеше, че няма син. Вие не си ли го спомняте?

– Не. Била съм толкова малка. Нямам дори негова снимка. Не зная даже как е изглеждал.

– О! Майка ви се омъжи отново, нали? За един английски офицер? Да. Чух за това. Предпочитала е в такъв случай генералът да остане в забрава. Не сте й казали, че ви телефонирах, нали?

– Казах и. – Струваше й се безсмислено да лъже.

Изведнъж той се промени така, че я разтревожи. Погледът му излъчваше нещо фанатично. У такъв дребен човечец с побеляла глава и крехка физика този поглед беше нещо страшно. Никога не бе срещала подобен и не беше в състояние да обясни защо се страхува. Тогава внезапно той се усмихна и лицето му отново стана приветливо.

– Не бих искал да я критикувам. Моля, не ме разбирайте криво. Тя е бивала винаги така мила с мен. След войната за всички нас животът бе много труден. Трябваше да преживяваме кой както може. Наистина жалко, че не помните баща си. Беше така силно привързан към вас, така силно...

– Не знаех и това. Никога не ми е било споменавано нищо за него.

– Той ви обичаше. – Блек се бе навел напред, вкопчил ръце една в друга. – Обичаше ви така, както никой мъж не е обичал дете. През последния месец преди края той ми довери, че ако бъде убит, единствената му мъка би била, че ви оставя сама. Предчувствуваше, че майка ви ще се погрижи само за себе си.

– И тя успя да се погрижи. – Пола се изненада от горчивината на тона си. – Омъжи се и се измъкна.

– Имала е щастие. Повечето от големите фамилии загубиха всичко, да не говорим за тези, попаднали във вражи плен. Мнозина от нашите прибегнаха до самоубийство. Аз предпочетох да живея, мисис Стенли. Имам един въпрос към вас, изключително важен въпрос.

– Какъв е той? – Бледите му очи бяха втренчени с блясък в нея. Пола осъзна изведнъж, че това, което правеше този малък човек да изглежда страшен, беше внезапната поява на налудничавост в очите му. Откри, че несъзнателно е впила до болка пръсти в страничните облегалки на креслото. – Какъв въпрос, мистър Блек?

– Какво бихте желали, баща ви да е жив или да е мъртъв?

– Какво значение има моето желание? – Сега тя бе наистина уплашена. Той изглеждаше съвсем луд. – Баща ми е мъртъв от двадесет и пет години. Бил е убит в Русия.

– Много хора бяха обявени за убити в Русия. – Той се усмихна и погледът му стана потаен. – Или в Берлин при последния руски шурм. Но да предположим, че той е успял да избяга по някакво чудо. Как бихте възприели това, мисис Стенли?

– Не зная, но не мога да го приема сериозно. Знам, че баща ми е умрял, и това е всичко. – Тя вдигна ръка и погледна часовника си. – Мистър Блек, след няколко минути имам служебна среща...

– Разбирам. Искате да ме отпратите. Много добре, мисис Стенли. Обещах обаче на баща ви да ви предам едно съобщение и трябва да удържа думата си. Парите и имотите на генерала бяха конфискувани след войната. Той предвиждаше това, предвиждаше, че можем да свършим с поражение. Затова скъта настрана нещо за вас, мисис Стенли. Нещо много, много прекрасно. Означава ли за вас нещо името Пьоленберг?

– Не. Никога не съм го чувала.

– През XVI век е живял граф Фон Пьоленберг, който се оженил за една от племенниците на Медичите. Бракосъчетанието е било извършено във Флоренция и един от подаръците в зестрата на младоженката е бил поднесен още на сватбата. Той бил изработен от Бенвенуто Челини. Това е било чудото на града, мисис Стенли. Огромна солница, вълшебство, изработено от солидно злато, покрито със скъпоценни камъни, изваяно от най-големия майстор на метала, който светът е познавал някога. Грамадно украшение, толкова тежко, че е можело да бъде повдигнато само от изключително силен мъж. Оттогава насам то е известно като Солницата на Пьоленберг. В продължение на четири века тази скъпоценност е била едно от историческите богатства на Германия. По време на войната беше дадена на баща ви.

– Дадена?

– Дадена – повтори Блек. Той произнесе думата с тежко наблягане. – Генералът го прие като личен подарък. Бе извършил голяма услуга на собствениците му и те искаха по този начин да му изкажат своята благодарност. Знаеха, че той е човек с тънък вкус и познавач на изкуството. Така че съкровището на Пьоленберг му е подарено, а той го завещава на вас.

– Не ви вярвам. Не мога да повярвам в нито една от думите ви. Вие, мистър Блек, или ме шантажирате, или трябва да се консултирате с лекар.

Той се изправи. Впи поглед в нея и в него имаше нещо студено и властно, ехо от миналото, когато е бил млад и е служил под командата на баща ѝ, ако и това обстоятелство не беше лъжа, оформила се в главата на луд човек.

– Не ми вярвате?

– Не. Боя се, че не вярвам. Цялата тази история звучи прекалено

фантастично. Не мога да разбера с каква цел ме посетихте. Не искам да слушам нищо повече. Бъдете така любезен и си заминете оттук. Ако си позволите да ме безпокоите отново по подобен начин, мистър Блек, ще бъда принудена да се обърна към полицията.

– Споделих с генерала, че вашата реакция може да бъде тъкмо такава. – Върху лицето на дребничкия човек се появи презрително изражение. – Той имаше по-голяма вяра във вашата любов към него, отколкото на мен, затова и не си позволи да ми каже къде е укрил съкровището на Пьоленберг. Нареди ми обаче да ви предам следните думи: Париж, 25 юни 1944. Леля Амброзин и нейният племенник Жако. Ако желаете само съкровището, без баща си, ще бъдете принудена да разрешите така поставената ви загадка. Ако искате да имате и баща си, и скъпоценната вещ, можете да осъществите желанието си, като влезете в контакт с мен. Ще ви телефонирам още веднъж, преди да напусна страната вдругиден.

– Не ви вярвам. – Пола също се изправи. – Струва ми се, че нещо не сте в ред душевно, след като се явявате тук с подобна история. Не съществуват такива неща като Солницата на Пьоленберг и всички тези загадъчни глупости, а също и твърдението ви, че баща ми е жив. Ако беше жив, щеше сам да ме намери!

– Вие казахте, мисис Стенли, че не знаете много за баща си, нали така? Както искате, можете да ми вярвате или не, но аз ви казах самата истина. Помислете върху нея и може би ще промените решението си. Желая ви приятен ден.

Той чукна токове и направи лек поклон с глава. Преди Пола да успее да помръдне, вратата се затвори зад него.

* * *

Стаята за справки в Британския музей миришеше на спарено. Облеченият в тъмнозелена работна манта чиновник поклати отрицателно глава.

– Никога не съм чувал за него, госпожице. Прегледайте в раздела за Бенвенуто Челини. Там ще намерите книга с всичките му известни произведения, като някои от тях са и илюстрирани. Потърсете също в „Европейските съкровища“, „История на обработката на злато и сребро“, „Съкровищата на изкуството от Ренесанса“. Опитайте най-напред в Челини. Ако това е един от шедьоврите му, трябва да е описан там.

Пола намери два тома и седна до една от масите. Група студенти, разпръснати из стаята, и двама възрастни мъже се бяха навели над книги и си водеха бележки.

Беше времето за обедната ѝ почивка. Из целия път от службата си дотук Пола си повтаряше, че е истинска глупачка, та вместо да направи една хубава разходка в този слънчев летен ден, е тръгнала да гони дивото, за да доказва твърдението на един безвреден смахнат. Блек безспорно беше луд. Може би е познавал баща ѝ или даже е служил с него. В тази част от историята му тя беше склонна да повярва. По-късно, както тя реши, ѝ се поиска да повярва, понеже желаше да научи нещо повече за баща си. Що се отнася до укритото съкровище на Бенвенуто Челини, тя не изпитваше ни най-малко желание да чуе за него, тъй като то явно беше рожба на болната фантазия на стария човек. Беше нервна и раздрознителна и се мъчеше да убеди себе си, че е тръгнала да доказва несъстоятелността на чутоето. Как може да съществува подобна вещь като Солницата на Пьоленберг, изработена от чисто злато и покрита със скъпоценни камъни. Това беше чиста фантазия.

И ето, тази творба беше показана на илюстрация в последната трета от книгата за Челини. Цветна фотография и под нея сведенията за фигурата в детайли: височина – деветдесет и един и половина сантиметра; инкрустирани сто и осемнадесет диаманта, осемдесет и три рубина, сто и пет сапфира и двадесет и пет големи барокови перли. Донесено във фамилията Пьоленберг като част от зестрата на Адела де Медичи. Сега се намира в замъка Вюрцен, Райнланд, владение на принц Фон Хесел.

Пола седеше и го гледаше.

Много добре. Солницата на Пьоленберг наистина съществуваше. Следователно тази част от разказа беше вярна, но съкровището принадлежеше на някакъв принц, не на баща ѝ. Тогава обърна предните страници на книгата – беше издадена преди войната. Сигурно Блек е видял илюстрацията в някой музей или списание и е съчинил цялата налудничавата история. Разбира се, творбата е все още в ръцете на баварския принц Фон Хесел. Това име ѝ беше някак познато. Всъщност тя се нуждаеше от книга за Челини, отпечатана в днешни дни, а не като тази отпреди четиридесет години. Книга, която да идентифицира Солницата и да определя точно сегашното ѝ местонахождение. Пола постави тома на място и започна да търси из полиците. Веднага след това се упрекна, че става смешна – постъпваше така, сякаш би могла да има някаква истина в измислиците на стареца. Погледна часовника, установи, че вече е доста късно и е време да тръгва. Към края на полицата обаче откри един том от днешни дни – „Великите съкровища на изкуството в Европа“. Взе го и чрез индекса намери Пьоленберг на страница 187. Тук също бе отпечатана цветна илюстрация, блестяща от светлина и нюанси. Фигури

на нимфи и кентаври се преплитаха около басейн, издълбан в скала от злато, така че да може лесно да се гребе сол от него. Масивна колекция от скъпоценни камъни блестеше в основата му и по листата на огромно дърво, надвесено над басейна. Фигурите бяха така красиво моделирани, че човек очакваше всеки момент да се затичат. Под снимката се излагаше историята на произведението, но в по-общи детайли. Солницата преминала във владение на Фон Хеселови чрез брачна връзка с един от последните останали живи от старата фамилия Пьоленберг през 1693 г. Последното изречение замая Пола, когато го прочете: „За голямо съжаление, съкровището на Пьоленберг се оказа сред богатствата, плякосани от нацистите по време на последната световна война, и неговото местонахождение оттогава е неизвестно.“

Тя затвори книгата и я постави обратно на полицата. Беше така тежка, че ръката я заболя. Този лунатик трябва да е прочел и това. Тя се насочи към изхода, а чиновникът запита:

– Намерихте ли нещо, госпожице?

– Да, благодаря ви.

Навън беше слънчево и топло. Насочи се зад ъгъла отгатък „Бедфорд Скуеър“, където стоеше паркирана колата ѝ. Всичко беше лъжа, а този човек ненормален. По време на разговора той изглеждаше понякога съвсем луд. Тогава защо името Пьоленберг смути така силно майка ѝ? Досега тя избягваше да си зададе този въпрос, защото връзката между него и разказа на Блек бе явна. На майка ѝ това име беше известно, и то не така между другото като на национален културен паметник.

Плякосано от нацистите по време на войната. Подарено, бяха думите на зловещото малко човече, и то с ударение върху „подарено“. Дадено в знак на благодарност. Ако искате да го имате, идете до Париж и попитайте за някоя си леля Амброзин и нейния племенник Жако, юни 1944.

Както бе сторил баща ѝ? Наистина ли е притежавал съкровището и го е скрил? Ще има ли някаква полза да пита майка си, да опита да я притисне и да постави на открито разискване забранената тема? Пола включи двигателя и се вля в уличното движение. Да допуснем, че всичко е истина – само за миг да приемем, че този странен посетител каза простата истина, че баща ѝ все пак е жив и че е укрил тази безценна творба на изкуството... Отначало това изглеждаше глупост – фантазиране е по-точната дума, – но сега се разкри достатъчно истина, за да се приеме като достоверна и останалата част от историята. Тя дори не знаеше къде може да намери Блек, а майка ѝ не би се притекла на помощ.

Защо тя я увещаваше, че ще е най-добре да остави миналото на мира? Пола бе настоявала по този въпрос през неделната почивка и отговорът беше: защото няма какво да спечелиш от миналото. Сега тя осъзна, че този отговор бе не само банален, но и чиста лъжа. Ако нямаше какво да спечели, по всяка вероятност имаше нещо да се изгуби. Загуба за бригадния генерал и жена му и за техния уютен живот, от който тя винаги е била изключвана. Ако допуснеш само, че най-значителното в историята на Блек не беше илюзия, както тя мислеше, а чист факт – че баща ѝ не беше убит, а само изчезнал, – то майка ѝ е лъгала и живееше в бигамия... Нищо чудно тогава в желанието ѝ тази тема да не се разисква и да се пази пълно мълчание за миналото. Сега вече доста неща започваха да добиват друг смисъл. Ами ако Блек казваше истината? Каква глупачка бе тя, задето го изгони. Колко прибързано и арогантно го нарече лъжец и психично болен и го остави да си замине, ей така, без нищо, с единствено обещание да я потърси още веднъж, преди да е напуснал страната.

Щом се върна в офиса си, Пола опита да се залови за работа, но ѝ бе невъзможно да се концентрира. Прочетеното за съкровището на Пьоленберг се въртеше непрекъснато в главата ѝ. Било е похитено от нацистите. Този факт не съвпаднаше с твърдението на Блек – той настояваше, че е подарък. Освен това баща ѝ е бил генерал от армията, а не от СС. Може би това хвърляше съмнение върху думите на Блек, а възможно е и тя да гради някакви безразсъдни надежди върху нещо, което в края на краищата е само илюзия.

Към края на работното време главата я болеше страшно и всъщност бе пропиляла целия си следобед напразно – всичко извършено от нея трябваше да се изхвърли в кошчето. В 19:00 имаше покана за вечеря перспективата да разговаря с приятен, но незначителен човек беше само малко по-добра от изгледите да прекара самотно вечерта в очакване Блек евентуално да телефонира отново. Ако той не позвъни, тя щеше да бъде изправена пред загадка, която по всяка вероятност никога няма да бъде разрешена. Леля Амброзин и племенникът ѝ Жако – това звучеше като приспивна приказка за деца. Приказка за някакво скрито съкровище, която тя никога не би се опитвала да разтълкува, ако сред объркаността и съмненията, нахлули в душата ѝ, един факт не се налагаше над останалите. Ако имаше макар и частица истина в разказа на Блек, единственото важно нещо за Пола беше възможността да се изправи най-сетне лице в лице с баща си.

* * *

– Бих предпочела да не ходиш до Лондон. – Мисис Риджуей никога не бе натяквала или възпирала мъжа си. Само дълбоката ѝ загриженост за здравето му я караше да повтаря тази фраза така често през цялата сутрин. Той все още кашляше, беше блед, а торбичките под очите му – подчертани. Беше си наумил да прескочи до Лондон, за да види Пола, и никакви думи на жена му не можеха да го накарат да промени решението си. – Простудата ти е така тежка, а това пътуване до Лондон в понеделник я задълбочи. Знаеш, че докторът ти нареди да не ставаш от леглото. Пътуването с влак може съвсем да влоши състоянието ти. Какво налага да отиваш пак?

– Днес съм много по-добре – отвърна бригадният генерал. – Болките ми преминаха, лекарствата свършиха добра работа. Не се тревожи напрасно за мен, скъпа, не е необходимо. Много по-важно е да се прекратят тези щуротии около Пола. Известно ми е, че от нейното посещение насам не можеш да мигнеш.

– Няма да постигнеш нищо. Аз опитах, молих я да зарече всичко, но тя е непреклонна. На всяка цена иска да изрови миналото. И когато изкара всичко наяве, тя ще бъде тази, която най-много ще съжалява!

Съпругът ѝ я обгърна с ръка, целуна бледите ѝ клепачи и я притисна към себе си.

– Не толкова много, колкото ти и аз – добави нежно той. – Ние ще трябва да понесем най-голямата загуба: твоето душевно спокойствие, твоето щастие... това е моята грижа, нищо друго. Пет пари не давам за себе си, но не мога да понеса да те гледам нещастна, никога не бих го понесъл, знаеш добре. Аз пък знам какво означава това за теб. Ние съворихме собствения си живот, мила моя, и няма да позволим на никого по какъвто и да е било повод да се втурне в него и да започне да го руши в последните ни години. Аз обичам Пола, добро момиче е. Струва ми се, че тя пообърка живота си, като заряза Джеймс, но това си е нейна работа. Генералът и всичко свързано с него пък е наша работа. Затова съм намислил да се срещна с нея и да я убедя да престане да се занимава с тези неща. Обещай ми да не се тревожиш.

– Ще се опитам, но това е като кошмар. След толкова години... защо е притрябвало на някого да се свързва с нея? Защо е споменал Солницата на Пьоленберг!

– Ще отида да разбера тъкмо това. – Той се задави и закашля. – Ще намеря Пола и ако се налага, ще я заплаша даже. Обещавам, скъпа, няма

да позволя да бъдеш измъчвана. А сега да тръгвам, защото може да изпусна влака. Ще се върна късно следобед.

Той я целуна повторно и тя го придружи до колата. Беше нежен съпруг. Именно това негово качество я бе привлякло още в началото – тази смесица от неувереност и сърдечност, която, сега тя вече знаеше, беше типично английска.

Генералът, тъкмо обратно, беше далеч от каквато и да било нежност. Неувереността никога не е била черта от неговия характер. Фанатик, дисциплиниран, смел и без следа от каквито и да било чувства, доколкото тя можа да разбере за тринадесет години брачен живот. Към нея се бе отнасял винаги със скрупулозна коректност и пълно равнодушие. Те, казано точно, съществуваха един до друг и не би могло да се твърди, че са живели заедно. В началото беше лягал с нея в леглото, за да удовлетвори своите инстинкти, а по-късно – да създаде деца. Наистина, в този смисъл той никога не е бивал груб или прекалено незаинтересован към нейните изживявания, но едва няколко месеца след женитбата ѝ с Джерълд Риджудей тя можа да разбере какво могат да означават наистина тези отношения за двама влюбени. Генералът беше искал синове, а тя го дари с една дъщеря. Единствената непоследователност, забелязана от нея в проявите му, беше неговата реакция към детето и пола му. Тя бе очаквала неодобрение и обвинения. Вместо това той я беше изумил с нежната си привързаност към момиченцето. Винаги е бил неумолимо строг, отблъскващ човек, от когото тя се бе страхувала. Като го гледаше как люлее детето и му напява тихо приспивни песнички, тя не беше сигурна дали това я отблъсква още повече от него, или само увеличава нервността ѝ. Несъзнателно обаче у нея се бе размърдала някаква примитивна ревност, някакъв погребан дотогава инстинкт на негодувание от реакцията, предизвикана от друг женски индивид, у мъжа, в когото тя не беше успяла да пробуди никаква чувственост. Беше започнала да мрази детето, но бе потиснала омразата, както бе сторила и с ненавистта към съпруга си, започнала като любов. Когато се бяха оженили, той беше млад и блестящ, обаятелен за тогавашния елит. Беше красив мъж, който привличаше жените най-вече поради студенината и недостъпността си за тях. За мазохистичния ламтеж на нейните приятелки той представляваше истинско предизвикателство. За съпругата си бе студен, коравосърдечен странник, с когото тя бе насилена да споделя живота си. В края на краищата тя го намрази, а също така и дъщеря му, защото той обичаше детето по такъв необикновен начин и защото колкото повече израстваше, то се превръщаше в негово копие.

Тя се върна в къщата и въздъхна. Гърдите на Джерълд все още бяха възпалени. В понеделник беше ходил на клубно събрание в Лондон. В никакъв случай не би трябвало да напуска леглото повторно само за да се срещне с Пола. Укоряваше себе си, задето в събота, когато Пола й разказа за Блек, се бе затичала горе при Джерълд и беше хвърлила целия товар върху него. Не би трябвало да постъпи така, но навикът да се опира за всичко на него беше много силен, а и той никога не беше я разочаровал. Обичаше го с маниакална преданост – у него беше намерила пълна емоционална сигурност. Заради Джерълд Риджудей беше готова да направи всичко на този свят, както и той би й отвърнал със същото.

* * *

Когато Блек отвори вратата, наетата от него евтина хотелска стая беше тъмна. Той не включи осветлението.

В продължение на двадесет и пет години беше преживявал, така да се каже, от милостиня, мятан от живота тук и там, залавяйки се за дребни, унизителни службици. Бе живял като номад, винаги сам, подкрепян от малка пенсия, идваща от организацията, колкото да съществува. За отплата действуваше като телефонна връзка на другите. В началните години на изгнаничеството се бе питал заслужава ли си да влачи подобно съществуване. Както бе споменал пред Пола, мнозина от приятелите му предпочетоха да умрат пред алтернативата да понасят последиците от поражението. Блек обаче се бе подкрепял от инстинкта си да надживява несгодите. У него тлееше надежда, макар че много отдавна бе забравил за какво и в какво. Живееше само, за да се събужда и вижда слънцето, да се мотае на свобода из света. Всичко това беше достатъчно да замъгли и деформира спомените му. Сега живееше с тях и чрез тях, като всеки ден вмъкваше по малко от настоящето и неговата реалност в това златно минало, когато той и подобните нему владееха света. Това беше свят, който гъмжеше от красиви жени, мили и усмихнати, увиснали по раменете на мъжа в униформа. Лееше се шампанско и звучеше музика. Къщите бяха палати, а леглата – тронове. Колите бяха огромни и лъскави, с бесни скорости. Това беше войнишки рай. За тях даже унищожаването на противника и ужасите, които го съпровождаха, притежаваха някакво вагнеровско величие. Да наблюдават как умират хиляди в този пожар, им действуваше като поезия.

Блек прекара деня в парка „Сент Джеймз“, като се забавляваше да храни птиците. Купи си няколко сандвича и седна на оградата на изкуственото езеро. Хвърляше трохи на врабците и ги подмамваше върху

ръката си. Заградиха го група деца, зяпнали с възхищение в него. Той обичаше децата. Раздаде им късчета хляб и им показа как да ги държат мирно, та да привличат трепкащите птици. Усмиваше се и им приказваше, наслаждавайки се на слънчевите лъчи. Преди години и той беше женен, имаше син и дъщеря – и двамата мъртви. Дъщерята била убита при една бомбардировка над Берлин, където работела като медицинска сестра. Синът загинал в Полша. Блек се беше развел с жена си още в началото на войната и оттогава досега не бе помислял за нея. След последното си раждане тя бе станала стерилна и за Блек беше невъзможно да я има повече за съпруга – това би било лош пример за по-младшите офицери. Тя бе понесла много тежко това негово решение, още повече че съдът присъди децата на него, а той пък от своя страна ѝ бе забранил всякакъв контакт с тях. Тя се бе почувствувала жестоко обидена и му отправи куп обвинения. Сега той бе забравил всичко това, включително и мъртвите си деца – та малцина ли бяха загиналите, толкова много бе разрушено и превърнато в пепелище.

Той дремеше на стола си и под слънчевите лъчи. Беше удържал обещанието си. Доставяше му удоволствие да мисли, че след всичките тези години беше все още в състояние да служи на своя генерал. Приликата между бащата и дъщерята беше изключителна. Тя имаше същите сини очи, така блестящи и пронизващи. Очите на генерала влудяваха жените. Но и той си беше хубавец, с вродена напетост, която грабваше вниманието на околните. Независимо с кого биваше, генералът винаги изпъкваше. Блек го бе обичал истински. Нямахме друг, от когото да се възхищава повече. Генералът го бе превърнал в свой приятел и му бе гласувал пълно доверие. По време на последните битки в Русия бяха воювали заедно, когато Червената армия им нанасяше страшни удари и настъпваше към техните граници. През тези последни месеци живееха сред смърт и разрушения. Даже и сега понякога се виждаше като наяве да крачи през проход, чиито стени са изградени от мъртви тела. Това не бе кошмар, измъчващ го нощем – то беше сън с отворени очи. Той бе преминал през тази страшна реалност и я беше преживял, без да се побърка, решил и съумял да я надживее. Годините на изгнание го бяха направили малко смахнат. Самотата го караше да разговаря сам със себе си...

Впечатленията му от генералската дъщеря бяха отлични. В нея имаше дух, както и у баща ѝ. Беше го приела добре и изслушала спокойно. Накрая го поразочарова, като отказа да му повярва и като го посъветва да потърси помощта на лекар. На летището в Цюрих той бе познал

веднага генерала. Вярно, че беше позастарял и косите му съвсем побелели, но стойката му беше все същата – горда и надменна, – годините не бяха го прегънали. Когато в един момент той свали за кратко тъмните си очила, очите му бяха все такива сини, каквито Шварц ги помнеше от миналото. Той не беше хомосексуален тип, но бе принуден да си признае, че изпитва към своя генерал нещо по-силно, отколкото нормалната васална вярност на по-младшия офицер. Винаги е било така. Още в началото, когато започна да служи като адютант на генерала, у него се бе зародило почти юношеско боготворене към този герой. Генералът олицетворяваше партийния идеал, чрез който Шварц съществуваше – всички германци трябваше да живеят и действуват като него. Шварц го бе следвал като вярно куче и генералът го беше почел със своето доверие, а също така с известна благосклонност, която в най-широк смисъл можеше да бъде тълкувана като приятелство. Той беше този, който в края на краищата измъкна генерала, защото организацията реши така и той бе избран за една от междинните свързки. Изведе го извън Германия в Швейцария и тук му бе наредено да го остави и да не се мярка повече. Тъй като никога не бе проявявал неподчинение, Шварц постъпи така, както му беше наредено. През последните двадесет мрачни години беше говорил на два пъти с генерала. Той искаше нови документи и ново местожителство. Шварц уреди всичко. Оттогава не беше нито чувал, нито виждал генерала.

Шварц старееше и тъй като броят на хората в изгнание постепенно намаляваше, неговите задачи все повече се ограничаваха. Той ставаше все по-неустойчив физически и все по-неуравновесен психически. Сега живееше заради примитивното усещане, че съществува. Така пропиляваше и този ден в лондонския парк, заглавикан в хранене на птиците, заобиколен от деца. Срещата му с генерала беше събудила старите силни чувства. Шварц бе стиснал ръката му и бе изтрил сълзи от очите си. Бяха обядвали заедно, а за него това беше нещо като сън, в който метрономът на времето бе спрял и миналото бе възкръснало. Беше изслушал внимателно генерала и беше обещал да стори всичко така, както се искаше от него. Прие парите, дадени му от генерала – доста щедра сума, – и повтори няколко пъти условните думи, предназначени за генералската дъщеря. Беше почувствувал, въпреки че генералът бе твърде горд, та да изрази с думи желанието си, че от него се иска да установи контакт между баща и дъщеря. Но дори в случай че тя отблъснеше протегнатата от баща ѝ десница, както и стана, бащината любов се бе погрижила да ѝ осигури ключа за съкровището на Пьоленберг. Шварц го бе виждал

веднъж – това беше най-изящната творба, която той можеше да си представи. Притежанието на подобна вещь беше извън неговите представи. Ако беше негова, той би я разтопил, за да прибере безценните камъни. Само човек с изтънчеността на генерала можеше да притежава подобно нещо. Разбра, че генералът не му се довери напълно, та да му съобщи направо мястото на съкровището – той прие съвсем естествено тази предпазливост. Надяваше се, защото знаеше, че това бе и желанието на генерала, че момичето в края на краищата ще застане на страната на баща си и ще поиска да бъде отведено при него. Надяваше се, но не бе много убеден. Мисълта, че дъщерята може да разочарова баща си, разгневи Шварц. Щеше да ѝ се обади отново на следващия ден, преди да си замине. След като напусна бюрото ѝ, той телефонира веднага на генерала: „Установих контакта и вашите инструкции са изпълнени.“ Генералът бе отлетял за Париж и остана там в очакване. Искеше да бъде близо, в случай че дъщеря му дойде. Това му се струваше излишен риск, но не влизаше в работата на Шварц да спори по този въпрос. Париж бил по-близо, отколкото Швейцария. По-близо до къде? Но Шварц отстрани веднага този въпрос от мислите си. Солницата на Пьоленберг не бе негова грижа. Ако генералът му беше разпоредил да отиде и да я открие, той щеше да го направи без някаква мисъл за лична облага.

Шварц отвори вратата и запали лампата. В ъгъла имаше малка газова печка. Приготи кафеничето да си свари кафе. Тъкмо си наливаше една голяма чаша, когато чу, че някой почука съвсем леко на вратата.

* * *

– Хайнрих, отвори! – Принцесата чукаше по вратата с дръжката на бастуна си. – Отвори вратата! Знам какво правиш там! – продължаваше да чука тя.

Отвътре се чу тътрене на крака, тежко изтрополяване и шум от несръчно обръщане на ключа в бравата. Когато вратата се отвори, Хайнрих принц Фон Хесел, застана, олюляващ се. Майка му мина край него и се извъртя.

– Затваряй и се скривай вътре! Не ми е приятно някой от слугите да те види в това отвратително състояние!

– Не съм в отвратително състояние. Пийнал съм малко, но това е всичко. Знаеш, мамо, че ще ме намериш така. Защо дойде?

– Защото искам да поговоря с теб. Сядай там, преди да си се строполил на пода!

Самата тя зае вдървената си изправена стойка в едно от креслата.

Никога в живота си не бе отпускала гръб. Гледаше по-стария си син със смесица на отвращение и отчаяние.

– Не можа ли да почакаш, докато този детектив напусне дома ни? Толкова ли не можеш да си наложиш самоконтрол за един ден и една нощ?

– Моето присъствие не е необходимо. – Принц Хайнрих подбираще пътя си през стаята така грижовно, сякаш килимът бе постлан с парчета кремък. Той седна на края на леглото си и хлъцна. – Нямам нищо общо с тази работа. Заявих ти, че няма да участвам.

– Ще участваш – наблегна разгорещено майка му. – Ако не беше заради теб... Ох, каква полза да ти отправям обвинения? Каква полза да говоря изобщо с теб?

– Не ми е удобно да те задържам, мамо. Няма да слизам долу за вечеря.

– Филип можеше да претърси тази стая – изгледа го презрително принцесата. – Можехме да унищожим всяка скрита тук бутилка.

– Можеше да ме поставиш и под арест, мамо. Това щеше да бъде по-смислено. Ако прибереш бутилките ми, аз ще си доставя още повече. Защо не ме оставиш да се напия на спокойствие? Не искам кой знае какво от теб. Не те безпокоя с нищо. Занимавам се само със себе си.

– С изключение на случаите, когато си зад волана – повиши глас принцесата. – Тогава пребиваш с колата си някаква окаяно дете и кой трябва да плаща на родителите? Кой трябва да усмирява полицията? Твоята фамилия! Винаги твоята фамилия...

– Вие не желаете скандали – присви рамене гой. – Аз дори не си спомням подобно произшествие.

– И как ще си спомняш? Та ти беше в безсъзнание над кормилото, смърдящ на коняк. Филип едва те измъкна от колата.

– Да бъдеш Фон Хесел си има своите предимства – изсмя й се той. Устата му бе разчекната в пиянски кикот, очите му бляскаха през две цепчици. – Няма нищо на този свят, което ние да не можем да купим, не е ли така? Дори родителите те наричаха „Ваше височество“, кланяха се и се тътреха по корем, когато се разплащаше с тях! Слизай долу и се оправяй с твоя детектив, майко. Нека Филип дойде с теб да му взема ума. Аз не влизам в сметката, докато имаш своя Филип до себе си.

– Ако този детектив те види пиян, ако те подхване с въпроси или ако прояви любопитство около твоето поведение, цялата истина може да бъде хвърлена в лицата ни. Видях го как те наблюдаваше днес в приемната. Ти се олюляваше на краката си. Долових, че ти го заинтригува.

– Щом казваш, така ще да е било – присви рамене и разтвори ръце той. – Но защо тогава не зарежеш всичко това? Защо се опитваш да измъкнеш мъртвите от гробовете? Допускате голяма грешка и накрая ще съжалявате; ти и моят брат, който винаги е прав, разбира се. Не сега обаче. Този път вие грешите.

– Не се мъча да изправам мъртъвци, напротив, старая се да потвърдя, че все още са в гробовете си. Ако той е мъртъв, можем да си живеем мирно и тихо. Ако е жив...

– Да! – Пиянското хилене се бе превърнало в злобно озъбване. Омраза преливаше в отправления към старата принцеса поглед. Тя обаче не го забеляза. Бе се извърнала и впила жестоките си очи в нещо далечно. – Да предположим, че вестникът има право. Какво смяташ да правиш с възкръсналия генерал, мамо? Не можеш да го подкупиш... Той притежава сега Солницата. Какво смяташ да сториш?

Принцесата обърна очи към сина си. Тя се изправи бавно от кресло-то, подпирайки се на бастуна си.

– Ще си възвърна съкровището. Това е моето решение. Искам ти да останеш тук тази вечер и да не се появяваш долу. Фишер и брат ти са в библиотеката. Разглеждат някои от нашите архиви. Той не бива да те вижда, затова ми дай ключа от твоята стая!

– Ето го на бравата. Вземи го, мамо! Заклучи ме като непослушно момче. Аз съм вече в петдесет и втората си година, но ти можеш да ме заключиш в стаята, ако това ти е угодно. Аз си имам бутилките за занимания. Нямам намерение да разбия вратата.

– Гледай да не го правиш. Довърши си бутилката. Не ме интересува с какво се занимаваш, стига светът да не узнае какво представляваш.

Тя взе ключа и излезе. Хайнрих чу завъртането му в ключалката и видя как дръжката се наклони при проверката ѝ отвън. Той отвори шкафа до леглото и извади пълна бутилка коняк. На празното място до нея имаше вече една изпита. Напълни водната си чаша и я повдигна по посока на вратата.

– Прозит, мамо! Да се надяваме, че той наистина е жив. За бога, той ще ти е равностоен противник, лика-прилика!

На следващата утрин Фишер си бе запазил място за най-ранния самолет. Тъкмо се разплати с шофьора на таксито и се насочваше към изхода, когато почувствува, че някой докосва ръката му. Обърна се и заста на пред принц Филип фон Хесел.

– Добро утро, хер Фишер. – Беше особено любезен и красив. Върху лицето му грееше очарователна, непресторена усмивка. Въпреки своята

неохота да се държи дружески към когото и да било от аристократите, Фишер откри, че по-младият Фон Хесел му харесва. – Надявах се, че ще успее да ви настигна навреме. Ще ми отделите ли някоя минута за чаша кафе?

– Струва ми се, да – погледна часовника си Фишер. – Да побързаме към чакалнята.

Хората извърщаха глави да гледат подир тях и Фишер знаеше, че не той привличаше вниманието им, а спътникът му. Той беше висок човек и се движеше с непринудена целеустременост. Повечето от пътниците се суетяха забързани около багажа си, тревожеха се за времето на отлитането. Този прекрасен мъж беше съвсем различен от тях. Фишер го последва и го остави той да се разпорежда със сервитьорката. Усмивката все още беше на лицето му, но някак си леко засенчена. По всяка вероятност, помисли си Фишер, той не е така неуязвим, както изглежда. Нещо го бе довело тук в този дяволски ранен час и то не е било желанието да изпият заедно по едно кафе, нито пък някакъв стремеж да тича след него и да му помахва за сбогом.

– Исках да поговоря с вас насаме, затова и дойдох – обясни принцът.

– Тогава да чуем – и Фишер му предложи цигара.

– Допускате ли възможността този човек наистина да е жив?

– Не бих могъл да зная. Майка ви изглеждаше напълно уверена, че след войната са били направени съвсем сигурни проучвания в този смисъл, но нали знаете, понякога нещо може да се изплъзне. Не мога да ви отговоря положително, преди лично да съм направил някои проучвания. Какво е вашето мнение по този въпрос?

– Струва ми се, че цялата тази работа трябва да бъде изоставена – и Филип се наклони към Фишер. – Така мисли и брат ми. Съкровището на Пьоленберг изчезна завинаги от нашия дом. Това наистина е голяма загуба, но като го сравним с изживяното от другите, ние трябва да се радваме на щастieto, че останахме живи.

– Това е съвсем меко казано – съгласи се Фишер.

Принц Филип се засмя.

– Майка ми е много упорита жена. Когато по време на войната баща ми почина, тя пое всичко в свои ръце: фабриките, имотите и останалото. Страхна е. Ние дължим всичко на нея. Сега обаче, хер Фишер, струва ми се, тя отива твърде далеч. Тя е обладана от мания към Слънцата на Пьоленберг. Иска да си я възвърне на всяка цена; познавам я много добре, знам колко е неотстъпчива, щом като намисли нещо.

Отдавна се бе примирила с тази загуба като факт, който не може да се промени. И ето, изведнъж този вестник съобщи, че генералът е бил видян в Париж. Това събуди надеждите ѝ. Отново бе завладяна от манията си.

– Какво се опитвате да ми внушите, принце? – Фишер довърши кафето си. По радиоуредбата съобщавах за неговия полет.

– Опитвам се да ви убедя да приключите на бърза ръка с тези издирвания. Договорените пари ще ви бъдат изплатени напълно. Правете се, че се стараете да изпълните желанието на майка ми, но в действителност не предприемайте нищо сериозно. Та това е само губене на време. Той е мъртъв. Съобщението от Париж е истинска глупост, сигурен съм в това. Ще направите ли това за нас?

– Не. – Фишер се изправи. – В нашата работа има едно съществено правило, принц Филип. То е почтеност към този, който ни е наел. Майка ви ни ангажира да открием дали този човек е жив и да ѝ възвърнем съкровището на Пьоленберг. Ще се опитам да направя тъкмо това. Ако е мъртъв и известието от Париж се окаже празна работа, тогава няма за какво да се тревожите. Току-що съобщиха за моя самолет. Трябва да вървя. Благодаря ви за кафето.

– За мен беше истинско удоволствие – изправи се и Филип. – Довиждане. Пожелавам ви приятно пътуване.

Фишер се насочи през изхода към самолета. Фон Хеселови мисляха, че той се завръща в Англия. Всъщност отиваше в главната квартира на Интерпол в Бон. Това беше първото място, където искаше да направи някои запитвания за генерал Паул Хайнрих Бронзарт. Там сигурно има изчерпателно досие на негово име.

Три дни по-късно Фишер влезе в бюрото на Пола Стенли.

Той предпочиташе русите. Червенкосите отбягваше – не му допадаха луничките и темпераментът, съпровождащи този цвят на косата. Към брюнетките беше равнодушен.

Не беше подготвен за комбинацията от цветове у нея и удивителните ѝ очи. Беше шокиран, понеже зрителната му памет отбеляза веднага, че тези очи бяха един от подчертаните белези на генерала. Тя стана и се доближи, за да се ръкува. Фишер долови веднага лъх от скъп парфюм. Ръкостискането ѝ бе здраво и бодро – това му харесваше. Отпуснатата безжизнено ръка – мъжка или женска – го отблъскваше. Красива! Много красива, наистина. Облечена с великолепен вкус. Никак не приличаше на германка. От друга страна, при по-детайлно оглеждане не бе и типична англичанка. Той се настани в същото кресло, което преди няколко

дни бе заел Блек, и извади цигарите си. Когато бе поискал по телефона тази среща, той се беше представил от името на френска манифактурна фирма – хората не винаги разговаряха охотно с частен детектив. Беше се подготвил да бъде изхвърлен през вратата, когато се разкрие.

– Какво мога да направя за вас, мистър Фишер?

Приятен глас, съпроводен от очарователна усмивка. Всичко това ще изчезне бързо от лицето ѝ, когато представи служебната си карта. Нямаше никакъв смисъл да протака. Изправи се, доближи бюрото и постави служебната си карта от агенцията, върху която стоеше и снимката му.

– Много съжалявам, мисис Стенли, но съм тук под фалшив пре-текст. Аз съм от „Дънстън–Фишер Инвеститейтинг Ейджънси“. Правя проучвания за сметка на свой клиент и се надявам, че можете да ми помогнете.

– Заявихте, че сте от фирмата „Леве Фрер“ – изгледа го тя. – Ако това е нормалният път да влизате в контакт с хората, трябва да знаете, че на мен никак не ми харесва.

– Съжалявам искрено, но съгласете се, че в противен случай не бихте ме приели. Хората са много затворени по отношение на детективите. Този факт прави нашия живот изключително труден.

– Много ми е жал за вас – изрече хладно тя. – Сега можете съвсем накратко да ми кажете какво искате или ако това не ви задоволява, да си отидете. Имам на разположение точно пет минути.

– Направете ги десет – ухили ѝ се Фишер, – и не се ядосвайте толкова. Няма да ви губя времето, а може и да ви заинтересувам. Вие сте дъщеря на генерал Паул Бронзарт, нали?

– Да.

За бога, помисли той, това я улучи точно където трябва.

– Планирах да говоря с майка ви, но тъй като вие сте в Лондон, реших да се срещна първо с вас.

– Защо? – Пола се старееше да успокои гласа си, а после постави ръцете си ниско под бюрото. Човекът имаше остър поглед, с който опипваше всичко, ловеше подробности и си ги натрупваше. Не можеше да разбере защо е нервна и защо ли пък той да не го забележи. – Не познавах баща си. Бил е убит по време на войната. По какъв повод провеждате това разследване?

Фишер взе бързо решение. Приятелят му от Интерпол в Бон бе наблегнал на следното: „Ако мръсникът е жив и се измъква от скривалището си, ще иде при дъщерята, ако изобщо отиде някъде. Майката се е

омъжила повторно и няма да търси връзка с нея. Дъщерята може да се окаже ключът в цялата ситуация, ако въобще трябва да се търси нещо...“

– Проучването се провежда по искане на клиенти от германски произход. Не ми е позволено да съобщавам имена. Те искат да открият следите на баща ви.

– Но аз ви казах. Той е мъртъв. Убит в Русия през 1944.

– Мисис Стенли – изправи се Фишер, – нямам намерение да пробуждам никакви надежди у вас, но съществува малка вероятност той да е жив. Ще ми позволите ли да ви поканя на обяд и тогава да ви разкажа нещо повече. Това е дълга история, а вие разполагате само с пет минути.

Час по-късно те седяха един до друг в „Каприз“. Това беше любимият ресторант на Фишер. В заведението го познаваха всички и му предложиха маса в банкетната зала, в близост с един от големите театрални артисти, разположил се тук с приятели. Този факт предоставяше на Пола възможност да се разсейва. Първите минути, когато се срещнаха в бара, бяха доста трудни. Фишер бе опитал да се покаже разговорлив, но тя чувствуваше, че не е по празните приказки.

– Прекрасен актьор, нали? – подхвана Фишер. – Гледах го в „Отело“. Наистина, това беше най-великото нещо, което някога съм виждал на сцената. Вие гледахте ли го?

– Да – отвърна лаконично тя.

Бяха ходили заедно с Джеймс. Спомни си, че останаха много доволни. Не беше се сещала дълго време за Джеймс. Сега така много ѝ се искаше и той да е тук. В човека, седнал до нея, имаше нещо, което я караше да се чувствава неудобно. Той беше твърд, дялан камък. Да, точно такъв беше. Тя усети това му качество, което досега ѝ се изплъзваше. Беше с приятни маниери, привлекателен по някакъв недодялан начин, едновременно властен и с чувство за хумор, но основното в характера му бе твърдост и безцеремонност – човек, напълно различен от нейния свят. Нищо не би могло да я принуди да обядва с него освен фразата: „Има някаква малка възможност все пак да е жив“.

Беше превъзможнала началния си шок – овладя ръцете си, – запали цигара и пламъкът на запалката в ръката ѝ не трепна. Поиска за аперитив „Том Колинс“ и насочи вниманието си към изпълненията на големия артист. Седнал до нея, Фишер пиеше мълчаливо уиски със сода, оставяйки ѝ на разположение достатъчно време да се отпусне. Изглеждаше бледа и напрегната и той искрено я съжаляваше. Учудваше се какво точно знае за баща си и усещаше инстинктивно от поведението ѝ, че то

не е много. Убит в Русия през 1944 – и толкоз. Фишер беше пропилял над досието на генерала в Бон два часа, като си бе взимал бележки, рови далеч в миналото му, разглежда стари фотографии. Много от тях изоб-
разяваха бащата на момичето, чийто лакът сега допираше неговия. Об-
лечен в блестяща униформа, с хубаво, изразително лице. Беше ли въз-
можно тя да знае нещо повече от простия факт за ба-щата-воин, паднал
в битките – не допускаше подобно нещо... Подаде ѝ листа с менюто, ка-
то насочи вниманието ѝ към специалитета на ресторанта.

– Как предпочитате, да се нахраним по-напред и после да погово-
рим по работата? Не виждам смисъл да пренебрегваме хубавата храна.

– Не съм много гладна. Бих предпочела още сега да поприказваме.
Моля ви, кажете, мистър Фишер, какво означава всичко това?

– Преди да отговоря, мога ли да ви задам два въпроса? Не искам да
настоявам, но ако знам доколко сте запозната с нещата, сигурно ще ми е
по-лесно да ви обясня всичко. Майка ви се е омъжила повторно, нали?

– Да, наскоро след края на войната. Омъжи се за англичанин на име
Риджудей. Той беше на квартира у дома. Едва си го спомням. По онова
време трябва да съм била на около три и половина години. Не познавах
баща си. Той воюваше някъде.

– Майка ви разказвала ли ви е за него? Как изобщо ви го е
представяла?

– Всъщност не ми е казвала нищо. Тя е личност, която не обича да
споделя. Ще се уверите сам, когато се опитате да ѝ поставите някои
въпроси.

– Ако сте в състояние да ми помогнете, може би няма да се наложи
да я безпокоя.

– Надявам се да не я търсите. Това ще я разстрои страшно. Не же-
лае да се говори за баща ми. Предпочита да не е съществувал никога,
най-малко такава се е показвала пред мен по този въпрос.

– Така, не ви е казвала почти нищо. Само, че е бил генерал в немс-
ката армия и че е бил убит при отстъплението от Сталинград,
предполагам?

– Щом казвате така – и Пола запали нова цигара. Откакто бяха сед-
нали, пушеше цигара след цигара.

– Не обичате много майка си, нали? – запита внезапно той.

– Това е съвсем личен въпрос.

– Простете, това нямаше отношение към нашия разговор, беше са-
мо една констатация. И тъй, само толкова ви е известно? Нищо за него-
вата военна кариера? Кои са били приятелите му? Някакви имена,

свързани с него?

– Не, нищо. – Тя се поколеба. Беше унизително да показва такова пълно невежество. Той искаше информация от нея, а тя я търсеше от него. Никога в живота си не би желала така силно нещо, както това, което този чужд човек можеше да ѝ даде. – Чакайте малко, сетих се. Имаше един офицер, служил под негово командване. Наричаше се Блек.

– Блек? – учуди се Фишер. – Това е много интересно. Той е имал адютант на име Албрехт Шварц. Откъде знаете всичко това?

– Този Блек ме посети миналата седмица.

Дори мускул не трепна по лицето на Фишер. Той даже отпи по-спокойно от чашата си, преди да каже нещо.

– Блек ви е посетил? Тук в Англия?

Албрехт Шварц, на английски – Блек. В Бон имаше папка и за него – два пъти по-дебела от тази за генерала. Той се водеше за безследно изчезнал, като се предполагаше, че е убит в Берлин по време на руските удари върху града. Шварц! Христе боже! Фишер промени намеренията си и допи уискито. Взря се в лицето ѝ. То беше бледо, но невинно. Нямаше нищо измамно в тези хубави сини очи.

– Да, дойде в службата ми. Всъщност, стори ми се, че е малко нещо ексцентричен.

Ексцентричен, разсъждаваше Фишер. О, възможно е през тези години да са го преследвали лоши сънища.

– Каква беше целта на посещението му?

– Ей така, да се представи.

Това беше лъжа и Фишер я откри веднага, защото тя отмести поглед настрана – не искаше да срещне очите му. Дося му се за миг да е все още журналист. Каква сензация щеше да бъде – Албрехт Шварц в Англия, ако изобщо се е измъкнал жив...

Първото ястие бе поднесено. Пола започна да се храни. Чувствуваше се напрегната и без апетит. Поднесоха и хубаво вино и тя отпи малко от него.

– Разказа ли Блек нещо за баща ви?

– Да. Описа го като изключителна личност. – Пола говореше тихо, сякаш на себе си, а не на събеседника си. – Каза, че баща ми носел в портфейла си моя снимка. На вас може да ви се стори глупаво, но аз бях развълнувана силно от това.

– Ни най-малко не го считам за глупаво. Това ли беше всичко? Не ви ли намекна, че смъртта му може да не е съвсем сигурна, че може да се е измъкнал жив?

– Да, имаше подобни подмятания, но човекът не беше съвсем нормален, както вече ви казах. Всъщност не му повярвах.

– Разбирам. Къде е сега този мистър Блек или Шварц? Трябва да го намеря и поговоря с него.

– Не зная. Просто се появи в кабинета ми и после изведнъж изчезна. Не остави никакъв адрес, а и аз забравих да го попитам. Казах ви, че беше някак особен. Не мога да ви обясня както трябва... Обеща да ми позвъни отново, но оттогава не съм чула нищо от него. Честно казано, дълбоко се съмнявах, че изобщо познава баща ми. Изглеждаше толкова необикновен, някакъв събуждащ страх дребен човечец.

– Дребен? – повтори бързо след нея Фишер. Беше видял на снимка генерала по време на преглед на някакъв брониран корпус, а зад него крачеше и Шварц.

– Да, доста нисичък, не повече от метър и шестдесет, струва ми се.

– Това се покрива с фактите. Ако ви покажа снимка, бихте ли го познали, дори да е отпреди години?

– О, мисля, че ще мога. Лицето му е доста характерно. Човек може даже да го издирва чрез снимка по вестниците.

– Сигурно. – Тази идея изписа иронична усмивка на лицето му. Той бе опитвал вече този начин, но на хората им липсва желание за публичност, предпочитат да си мълчат и да не отговарят. В момента той наистина съжаляваше Пола Стенли. Неприятното беше, че ловджийският му нюх го тласкаше в насока, задълбочаваща нейната депресия. – Хайде, пийнете още малко вино. Идва ли ви още нещо друго наум? Нещо, с което да ми помогнете? До този момент бяхте вълшебна.

– Нищо. Ще се обидите ли, ако не довърша това ястие? Наистина, никак не съм гладна. Всичко е великолепно, но, повярвайте ми, не мога да поема и трохичка повече. Сега е ваш ред, мистър Фишер. Искам да зная всичко. Например защо казахте, че е възможно баща ми да е жив?

Той срещна горящия ѝ от желание поглед и си помисли колко е красива, когато е развълнувана.

– Преди два месеца в немската преса се появи съобщение, че е бил забелязан в Париж. Тази информация бе направена най-напред от „Алгемайне Цайтунг“, а по-късно чрез „Асошийтед прес“ и от всички по-големи вестници в Европа. Моите клиенти са прочели тази новина и поискаха от мен да проуча достоверността ѝ.

– Видели го в Париж? Невероятно! Та това означава, че Блек може да е прав!

– Вероятно. Новината звучи убедително. Трябва да се разследва. В

края на краищата тъкмо за това ми плащат.

– Кой твърди, че го е видял в Париж? И кой ви възложи това разследване?

В чантата на Фишер имаше фотокопие на изрезката от вестника. Съобщението било направено от една францужойка, която настоявала, че го разпознала – знаела го лично отдавна.

– Някой е съобщил, че го познава още от времето на окупацията на Франция и сега го видял да се разхожда по улиците на Париж. Опитали се да го заловят, но той изчезнал сред тълпата. Що се отнася до втория ви въпрос, не мога да ви дам отговор, без да имам позволенията на клиентите си. – Той се опита да си представи как принцесата би го дала.

Беше обещал до един месец да се върне в Мюнхен и да докладва лично за хода на проучванията. Искаше му се да види лицето на по-младия син, когато представи новите обстоятелства. Защо, по дяволите, той беше така настойчив в искането си Фишер да изостави цялата работа? Защо, от друга страна, по-старият от братята, който бе прекият наследник и глава на рода, не бе отронил нито дума по време на срещата, а само пристъпваше от крак на крак и се държеше за облегалката на софата, сякаш се боеше да не падне? В Бон Фишер бе твърде зает, зададе много въпроси, за да се ориентира. Сега същите въпроси му поставяше Пола. Чувствуваше се неудобно да ги заобикаля, но както бе отговорил на усмихвания се млад брат, който настояваше да бъде измамена майка му, в неговата работа честното отношение към клиента беше най-важният принцип. Почтеност в професията преди всичко.

– Мистър Фишер, вие знаете много подробности за моя баща. Ще бъдете ли така добър да ме запознаете с тях? Ще ви бъда много благодарна.

– Искате ли нещо друго? – Фишер помахна към келнера.

– Не, благодаря. Само кафе.

– Две турски кафета. – И Фишер се обърна към нея: – Когато настоявате за всичко, предполагам, че нямате предвид цялата история от самото начало, нали? Ще ми се да вярвам, че поне с това сте запозната. Интересува ви къде е бил убит, защо изобщо това се е случило, така ли?

Тя имаше желание да чуе всичко от начало до край, но срамът я спираше – срам от факта, че не знае нищо за баща си. Чувствуваше се като изоставено дете. Все повече и повече обвиняваше майка си за нейната проклетата затвореност, чрез която я бе изолирала. Джеймс винаги бе твърдял, че е много затворена и дезориентираната. Той обичаше да я характеризира с дълги, звучащи като медицински термини думи и тези

описания винаги я бяха вбесявали. Но ако имаше нещо вярно в казаното от него, знаеше кого трябва да вини за това.

– Само края – отговори тя. – Къде и как се е случило?

– Станало е в едно село около Краков по време на последното немско отстъпление през 1944. Позволете ми да ви запаля цигарата. Пушите като комин, мисис Стенли. Не знаете ли, че е вредно? Та главната квартира на баща ви е била в това село. Името му е така трудно, та не мога дори да го започна, но баща ви заедно с щаба си и нашия приятел Шварц, или Блек, са били там, настанени в полицейския участък, някаква тухлена постройка. Тези полски селца са твърде малки и примитивни. Повечето от тях са били окупирани и са преживели още началното немско настъпление, така че мога да си представя в какво състояние са били тогава. Руските войски гонели немците, както се гонят дяволите от ада, и сраженията никак не са приличали на детска игра. И ето че на 23.XI.1944 започва масирана руска канонада по земя и въздух върху тази област. Къщата, където е живеел баща ви, била улучена от пряко попадение и всички в нея загинали. Бил е намерен труп, носещ военните отличителни знаци на баща ви, но не е било възможно да се осъществи друга идентификация. Няколкото души, останали живи след битката, се заклели, че в същото време генералът е провеждал съвещание със своя щаб в тази къща. Никой не е излязъл жив оттам. Останките от убитите били погребани на самото място. Майка ви вероятно е била своевременно известена за смъртта му. Не мога да разбера защо не ви е разказала всичко това.

– Едно нещо ме озадачава – пренебрегна последния му въпрос Пола.

– Какво е то?

– Защо е било необходимо сега, след толкова години, из вестниците да се появи такова съобщение? Защо въпреки изминалото време някой ще седне да се безпокои дали баща ми е мъртъв или жив. Изглежда много странно.

– Той е бил важна личност. Притежавал е рицарската степен на желязния кръст и всички останали ордени, които можете да си представите. Бил е един от прославените германски бойци. – Фишер си представи избелялата фотография от папката в Бон. Твърдо, с резки черти лице под накривената фуражка, златни ширити и непогрешимите светкавици на СС върху петлиците. Трябва да е изглеждал доста наперен в своята младост, истински еталон на Вагнеровия свръхчовек. Фишер се усмихна на Пола. – Няма нищо по-интригуващо от възкръснал мъртвец.

Естествено, това възбужда – интереса.

– Вярвате ли го, мистър Фишер? Допускате ли, че е възможно?

– Бихте искали да е така, нали?

– А вие не бихте ли, ако никога не сте познавали единия от родителите си?

– Не знам. Не познавах нито един от родителите си достатъчно добре. Починаха, когато бях едва на десет години, но ви разбирам. Трябва и вие да ме разберете. Няма да ви изоставя в тревогата ви. Ако науча нещо, ще ви го съобщя честно, ей така, като между приятели.

– Много мило от ваша страна. – Противно на първоначалната й реакция този човек бе започнал да ѝ харесва. Изглеждаше съвсем различен, когато се усмихваше. Почувствува, че обикновено с хората не е така мил, както с нея. – Обещавате ли?

– Ако се съгласите да вечеряте с мен тази седмица, ще ви поднеса изчерпателен доклад. В случай че ви потрябвам и по-рано, ето ви моя адрес. Чрез този номер винаги можете да ми изпратите съобщение. Това е службата ни за повикване. Какво ще кажете, да вечеряме в четвъртък заедно? Мисля, че в сряда мога да отскоча до майка ви и вашия пастрок. Мога ли да мина и да ви взема около 20:00?

– Не съм ви казала, че ще дойда. Това вече не е във връзка с вашите разследвания, нали? От мен няма какво повече да научите.

– Не, това е само удоволствие от моя гледна точка. – Фишер плати сметката. – И както ви казах, ще имате пълен доклад за хода на проучванията, при това съвсем безплатно. Обикновено вземам страшно високи хонорари за такъв вид сведения. Ще вечеряте с мен, нали?

– Добре. Живея на „Чарлтън Скуеър“ 28, втория етаж. Предупреждавам ви, че няма да научите нищо от майка ми и втория ми баща. Неотдавна аз се помъчих да изкопча нещо в тази насока и резултатът беше абсолютна нула.

– Може би аз знам да се оправям малко по-грубичко от вас. Във всеки случай ще видим. Елате, ще ви намеря такси. Връщате се в службата си, нали?

Стояха изправени на топлия тротоар. Небето се заоблачаваше с всички признаци на връхлитащ летен дъжд.

– Да, разбира се. Имам да довършвам доста неща – и тя протегна ръка. – Довиждане и благодаря за обяда.

– Аз също трябва да свърша нещичко – отвърна Фишер. Много му харесваше начинът, по който бе подредила косата си. Едри къдри, падащи свободно и естествено, обграждаха лицето ѝ. Никога преди това не

бе обичал кестенявите коси. Тези очи обаче променяха всичко. – До четвъртък – и той ѝ помогна да се настани в таксито, а после закрочи към мястото, където бе паркирана колата му.

Фишер си задаваше въпроса какво ли ще представлява майката. Нея също беше видял на една от снимките. Висока, хубава жена, с руса коса, завита на плитка около главата ѝ, с лисича кожа на раменете. Ръкуваше се с шефа на мъжа си, а той бе застанал до нея.

Мъчеше се да си представи и английския ѝ съпруг. Що за човек ще да е бил, да я вземе и да я доведе чак тук, след като е знаел каквото трябва да знае? Вероятно са преживели красива любовна история в спокойната провинция Есекс. Сигурно привлекателното момиче, което току-що си отиде, е израсло при тях като подхвърлено дете, носещо проклетото си наследство, без да го съзнава. Фишер не абсолютизираще тези наследствени фактори. Кръвта вода не става. Унаследените белези без съответна среда за развитието им не значеха нищо за него.

Много важен факт за проучването му беше появата на човека, който явно бе бившият адютант на генерала, човек, смятан за мъртъв, и неговият контакт с Пола Стенли, както и внушенията му, че генералът е жив. Фишер можеше лесно да телеграфира в Бон с искане да му изпратят снимка на Шварц, но твърде много факти вече съвпадаха – и английският вариант на името му, и твърдението, че е служил под командата на генерала и се познава с него лично. Защо обаче той се бе свързал с Пола Стенли? Защо след толкова години този фашистки слуга беше рискувал да бъде разкрит? Само за да установи връзка ли – да направи своите подмятания и да чака реакцията ѝ? Това звучеше неправдоподобно, повърхностно. Тя го бе описала като почти побъркан. Може ли с това да се оправдае необяснимата липса на предпазливост? Нищо обаче не можеше да убеди Фишер, че Шварц бе открил дъщерята и ѝ се беше представил без конкретна цел. Каквато и да е било тази цел, Пола не беше му споменала нищо за нея. Поканата му за вечеря не бе породена само от нейната привлекателност. Имаше нещо, което му бе необходимо да научи, и все някак трябваше да я склони да говори. Да се срещне с майка ѝ беше формалност, която той не можеше да си позволи да пренебрегне, но ако водещата нишка се криеше някъде, а той беше започнал да усеща странно убеждение, че такава съществува, то тя можеше да бъде достигната само чрез Пола Стенли.

* * *

– Търсих те по телефона в службата, мила, но ти не се бе върнала

от обяд, затова реших да се отбия насам.

Пола отвори външната врата и нейният пастрок я посрещна с тези думи. Изглеждаше объркан и в същото време бодър. От него винаги се излъчваше някаква пресилена любезност, която действуваше на Пола потискащо.

– Каква приятна изненада, Джерълд. Заповядай! Какво ще пиеш?

Той се настани в малката дневна. Подхвана абсолютно същите сладникави бележки за подреждането на стаята, които бе казал и при последното си посещение, и започна да се върти и да го усуква до такава степен, че Пола без малко да му кресне да престане с празните си приказки и да каже най-сетне какво иска. И когато накрая стигна до това, направи го така просто, сякаш усилията му да подходи тактично го бяха съвсем изтощили.

– Трябваше да те видя, Пола. Майка ти е толкова разтревожена.

– О? Неприятно ми е да чуя това. За какво? – На нея ѝ бе известно, преди той да го каже. Знаеше какво тревожи майка ѝ, знаеше и защо бригадният генерал беше напуснал уютното си гнездо в Есекс, та да пристигне в Лондон – искаха да научат нещо за Блек.

– Тя загуби съня си. Накарах я вчера да отиде при лекар. Казаха си ѝ нещо, което я разстроило дълбоко, нещо във връзка с баща ти.

– Точно така. Споделих с нея, че негов приятел пожела да ме посети. Тя ми нареди да не го приемам. Възникна и караница по този повод. Зная, че ти е казала всичко, Джерълд. Тя не е крила никога и нищо от теб. Искаш да научиш какво съм направила, нали?

– Да, може и тъй да се каже. – Фалшивата бодрост сякаш се бе отмила от лицето му. Беше истински старец, разтревожен, с дълбоки бръчки между веждите, с ядно изражение. – Какво си сторила, Пола? Послуша ли майчиния си съвет? Или се срещна с него?

– Приех го миналия понеделник в кабинета си. Разказа доста неща за баща ми.

– О, боже! – Риджуей улови главата си с две ръце. – Защо не престана да се занимаваш с всичко това? Ако само знаеше през каква агония премина майка ти ...

– Не зная нищо за майка си – изрече хладно Пола. – Тя никога не е споделяла нищо с мен. Никога не ми се е доверявала. Цял живот ме е държала на разстояние. И защо произнасяш „Боже мой!“ по такъв начин? Защо не бива да чуя нещо, отнасящо се за баща ми?

Лицето му се зачерви, той се поизправи в креслото и втренчи поглед в младата жена.

– Защото цялата тази история значи твърде много за нея. Не можеш ли да разбереш, че е стара вече?

– Какво общо има тук всичко това? Сякаш никога не е обичала баща ми! Никога не се е интересувала от нищо друго освен от теб! Не ме убеждавай, че понася трудно тези болезнени спомени. Всичко е приключило още преди 26 години. Съжалявам, Джерълд, но мисля, че имам право да знам нещо и за другата половина на своето семейство.

– Дори това да й струва много?

– Но защо би трябвало да й струва много? – настоя Пола. – Какво има да скрива?

Той не отговори веднага. Надигна се тежко от креслото и застана лице с лице срещу нея.

– Пола, ако те помоля да оставиш цялата тази работа и да престанеш да задаваш въпроси, би ли го направила?

– Не, Джерълд. Съжалявам. Покажи ми причината, само една причина, и аз ще те послушам. Иначе обещанието ще е неискрено, а такова не бих дала.

– Не мога да те разбера, Пола. Направихме за теб всичко най-добро, на което бяхме способни. Майка ти...

– Не искам да споменаваш мама. Ти направи всичко, на което бе способен, Джерълд, и аз ценя високо твоите усилия. В края на краищата аз не бях твоя дъщеря. Между другото, да сте имали напоследък посетител?

– Какво искаш да кажеш? Какъв посетител?

– Частен детектив. Ако ти и мама не желае да се рови миналото, боя се, че това няма да ви хареса. Появило се е съобщение в пресата, че баща ми е бил забелязан в Париж. Може би все пак той е жив. – За нейна изненада не последва никаква реакция на учудване или безпокойство.

– Ние също го прочетохме – кимна той, – но, слава богу, то не отговаряше на истината.

– Но как може, за бога, на никого от вас да не мине и през ум да ми го каже? Та това е моят баща, който е можел да се върне при мен! Теб, Джерълд, мога да извиня, но на нея не бих простила никога! Как е могла да укрива това от мен? Как е възможно да бъде толкова жестока!

– Какво успя да ти разкаже този Блек за него? – Въпросът дойде съвсем неочаквано.

– Каза ми, че е бил чудесен човек, че ме е обичал много. О – в гласа ѝ прозвуча горчивина, – зная за какво е била тревогата ви, винаги съм знаела. Татко е бил нацистки генерал, воювал е за Хитлер, а ти и тя не

желаете това да се споменава. Животът ви е самодоволен по английски и няма да прозвучи никак добре, ако в женското дружество се разбере, че тя е вдовица на един от тези нацистки зверове, за които сме чували толкова много. Добре ми са известни зверствата и концентрационните лагери. Зная какви варвари сме били, преди да израсна достатъчно и да разбере, че и аз съм една от тях. Майка ми е страхливка. Бояла се е винаги и от родината си, и от мен. Затова и никога не ме е обичала. Аз съм връзката ѝ и с баща ми, и с Германия. Без мен тя можеше да си бъде чисто и просто само проклетата госпожа Джерълд Риджуей.

– Ти не знаеш какво говориш! – Той се бе надвесил над нея. Никога не беше го виждала така разгневен. – Да не си посямля да говориш така за майка си! Надявам се никога да не ти се наложи да разбереш през какъв ад премина тя. Но ти си толкова предубедена срещу нея, че в такъв случай не би го оценила. А сега си отивам. Всеки детектив, който доближи дома ми, ще бъде принуден да се разкара колкото може по-скоро. Ако е тръгнал по следите на слуха, че баща ти е бил забелязан в Париж, само си губи времето. Той е мъртъв, Пола, и всичко, което мога да ти кажа, е само това, че ти трябва да бъдеш благодарна за това.

Той напусна стаята и тя чу как външната врата се затръшна. Пола седна и запали цигара. Очите ѝ преливаха от сълзи. Това беше първата ѝ свада с нейния доведен баща. Боже, как ненавиждаше тази връзка – това тясно, закрилящо ги единство помежду им, непроницаемо отвън. Той не беше жесток или още по-малко непочтен човек, но не можеше да разбере нейното положение, държеше само за чувствата на жена си. Пола бе изплакала премълчаваната си от години болка. Беше изнесла наяве чувството си на срам, съзнанието, че е по-различна от другите, потискано дълбоко в нея още от юношеските години. Беше израснала, за да осъзнае, че е член на една нация, чиито престъпления против човечеството бяха осъдени навсякъде по света. Нейният народ беше оприличаван с варварските орди от XII век. Геноцид – десет милиона евреи, два милиона цигани. Мъже, жени и деца, покосени във Франция, Италия, Полша, Русия. Ужас след ужас, напластявани един върху друг. Имена, свързани с неизразим позор – Дахау, Белзен, Бухенвалд... Нейното собствено презиме е било променено на Риджуей, когато е била още дете. За да не узнае никой каква е – германка и дъщеря на германски генерал.

Единственият човек, който можеше да утеши тази страшна самота и чувство за вина, беше майка ѝ. А тя беше спуснала завесата на мълчанието и Пола както и да опитваше, не успяваше да я разкъса.

Тя стана и си наля алкохол – това беше необичайно за нея – никога

не пиеше сама. Среса си косата и напудри лицето си. То беше бледо, очите ѝ уморени. Цял живот беше гледала това лице, отразявано от огледала, и не можеше да го идентифицира като свое. Джеймс я обвиняваше, че е чужденка – може би е бил прав. Никога не бе излизала от вътрешната си черупка, та да се остави да я подуха студеният вятър на околния свят – това сигурно би ѝ създало неудобство. За първи път разбра защо той ѝ е изневерявал. Нейната първа приятелка беше топла, чувствена жена, наистина недотам красива, но с много заразителен смях. Джеймс я бе харесал и неизбежното се случи. Тя не знаеше за другото, младото момиче и нехаеше за това. Отново среса косата си и осъзна изведнъж, че бе простила на Джеймс – беше съвсем спокойна, като мислеше за всичко това. Наля си втора чашка и седна до телефона, за да му съобщи този факт, когато на вратата се позвъни. Погледна часовника си. Беше 21:00. Забравила бе да вечеря – потопена в миналото, забрави всичко друго. Когато отвори вратата, там стоеше Фишер.

– Днес не е четвъртък. Идвате два дни по-рано.

– Позволете ми да вляза. Щом като прегледах вестниците, реших да дойда веднага.

– Какви вестници? – Тя вървеше след него през хола. Нейният вестник беше долу в пощенската кутия. Беше забравила да го вземе.

Той я изчака в дневната.

– Става дума за Блек, затова пристигнах веднага.

Фишер ѝ подаде вестник. Едрото заглавие не спря погледа ѝ – под него стоеше лице, което тя позна, лице с високи скули и с присвити втречени очи. Тогава погледна заглавието: **УБИТ ЧОВЕК, ИДЕНТИФИЦИРАН КАТО ВОЕННОПРЕСТЪПНИК.**

Фишер я остави да чете, като я наблюдаваше зорко. Самият той бе изненадан, когато разгъна вестника в малкия бар на „Шепърд Маркит“. Това беше едно от старите му свърталища и имаше тук среща с приятел от журналистическите години. Напусна бара, без дори да остави бележка. Възбудата му бе породена не от снимката и от откритието, че Албрехт Шварц е бил намерен с разбита глава. Историята под снимката го бе накарала да скочи незабавно.

Изведнъж Пола започна да чете на глас:

– Албрехт Шварц, или Блек, или Винтер, швейцарски жител, с швейцарски паспорт от петнадесет години, беше един от членовете на малката група видни военнопредстъпници, търсени да отговарят за масовите убийства в Украйна и за участието им в позорното изстребление на населението от полското село Дариен по време на немското

отстъпление през 1944. – Тя отпусна вестника и отправи поглед към Фишер. Стоеше като замаяна.

– Хайде, седнете – покани я той. – Сега ще ви приготвя да пийнете нещо.

Тя не се помръдна. Беше се заела отново с вестника. Устните ѝ се движеха беззвучно. Фишер намери шишето с уиски и наля прилична доза. Сифонът с газирана вода изсвистя – беше празен. Изведнъж му дойде наум, че празни сифони и липсата на тоници и тем подобни е отличителна черта на самотните жени. Измърмори някакво проклятие и реши, че може да ѝ поднесе питието и неразредено. Подаде ѝ чашата и я накара да седне до него.

– Побледняхте много. Тази история ви шокира здраво.

– Не мога да повярвам. Седеше в моя кабинет. Забавен, дребен старец с побеляла коса. Сметнах го за луд и продължавам да мисля така. Мистър Фишер, не мога да разбера какво става. Току-що тук беше моят пастрок. Крещеше ми, задето съм приела Блек, обвини ме, че огорчавам майка си, че съм нямала право да се ровя из миналото. Защо да нямам това право? Ако баща ми е жив, защо ми забраняват да го намеря?

– Да бяхте запитала себе си защо той самият не дойде при вас – започна много внимателно Фишер. – Защо му е било необходимо да изпраща Блек или Шварц? Защо през изтеклите години се е крил така старателно?

– Какво искате да кажете? – Пола остави чашката. – Нима се опитвате да подметнете, че е извършвал престъпления?

– ... Не зная, В Интерпол има негово досие, както на всички високоставени нацисти. Баща ви не е служил във Вермахта. Бил е генерал от СС.

– Защо не сте ми казали досега?

– Защото моята работа е аз да събера информация от вас. Освен това вие сте така разпазена на темата за баща ви, че съзнателно се стремях да не ви насочвам към този факт. Вижте какво, хрумна ми една идея. Вечеряхте ли вече?

– Не, но след всичко това не съм никак гладна.

– Вие никога не сте гладна – потупа внезапно ръката ѝ Фишер и се усмихна. – Когато ви заведох на обяд, оставихте всичката храна в чиниите. Решил съм тази нощ да ви изведа навън, мисис Стенли, и ако не искате да ядете, не сте длъжна да го сторите. Също така не е необходимо да говорите за всичко, което става. Тази нощ ще бъде само развлечение, не служба. Хайде, облечете се и сложете малко пудра на носа си.

– Нямам желание да ходя никъде. Ако имате желание да пийнете нещо, мога да ви го поднеса и тук.

– Не мога да пия без сода, а вие току-що сте я привършили. Хайде, облечете се и побързайте.

Докато я чакаше, запали цигара. Тя изглеждаше силно разстроена и той беше съвсем убеден, че ако си отиде, тя ще се заключи в апартамента, за да плаче през цялата нощ. А това не биваше да се случва. Фишер не знаеше защо не бива, но просто не му се искаше. Желаше да прекрат една нощ навън. Нямахше какво да чувствуват, въпреки че убийството на Шварц беше първокласен повод за хода на неговото разследване, така че той можеше да отпразнува с готовност тъкмо това. Истинското му желание обаче беше да изведе Пола Стенли вън от апартамента ѝ. Когато тя влезе в стаята, той се изправи.

– Изглеждате превъзходно и ще се постарая да се чувствувате точно така за известно време от този момент нататък. Зная подходящото място за двама ни през тази нощ. Да вървим!

Поеха с колата през центъра на Лондон, покрай Парламента. Тук, в кулата на Биг Бен, гореше светлина, за да показва, че Парламентът си е на мястото. После се спуснаха покрай Уайтхол и Трафалгар Скуеър, където Нелсън наблюдаваше града от върха на колоната си; а гълъбите се бяха загнездили мирно из правителствените постройките въпреки упоритите усилия да бъдат изгонени оттам. Фонтаните изстрелваха водни струи в грациозни дъги и туристи обикаляха басейните, а други се бяха скупчили по стълбищата, наслаждавайки се на топлата вечер. Продължиха по „Пикадили“ и оттатък Циркуса с неоновите му светлини и тъжните групи от наркомани, наредени в търпеливи опашки пред нощните аптеки, за да получат дажбата си.

Накрая Фишер зави в „Бъркли Скуеър“.

– Къде отиваме? – запита Пола.

– В „Анабел“. Мека светлина, гръмка музика и много нещо за гледане. – Той подаде ключа от колата на портиера. – Запази го някъде добре за после, моля те.

Човекът в униформа козирува и се усмихна. Фишер беше популярен тук с щедростта си – за сметка на агенцията, разбира се. И не само тук – можеше да си позволи да посещава най-изисканите нощни клубове в Лондон. Пола не беше влизала никога в тях. Първокласните нощни заведения не бяха по вкуса на Джеймс, а, от друга страна, нейната професия не ѝ даваше възможност да се движи в тези кръгове. Мъжете, които понякога я извеждаха, предпочитаха дискретните народни

заведения, където се сервира хубава храна.

Влязоха в бара. Той наподобяваше приемната зала на богат аристократичен замък. Стените бяха покрити с политически и спортни плакати, а също така и с великолепни картини. Камината в дъното беше затворена отпред с желязна решетка в старинен стил. Мебелите бяха с кожена тапицерия, а специално тъкан килим покриваше пода. През странична врата се отиваше в ресторанта – полутъмна пещера, изпълнена с музика. Беше твърде рано, затова посетителите бяха малко. Към 23:00 щеше да бъде препълнено като във влак от върховия час на дневния трафик.

Умишлено не се задържаха в бара – тук беше като на изложба. Хората бяха насядали, за да бъдат видени, а и те да видят. Отидоха право на масата си в ресторанта. Фишер настани Пола така, че да вижда цялата зала. Поръча шампанско, а после посегна и улови ръката ѝ – беше студена.

– Не мога да продължавам да ви наричам мисис Стенли. Звучи твърде престорено в обстановка като тази. Името ми е Ерик.

– Наричайте ме Пола – тя погледна към ръката си, покрита от неговата. Той имаше силни ръце с широки китки, покрити с тъмни косъмчета. Ръката, обгърнала нейната, беше топла и държеше здраво.

– Защо ме доведе тук, Ерик?

– За да те измъкна от самотата ти. Пийни си, не ти ли харесва?

– Харесва ми. Защо правиш всичко това за мен? Защо изобщо трябва да се безпокоиш?

– Много се разтревожи тази вечер, нали? – Той се наклони така близо до нея, че усещаше аромата ѝ. Ръката ѝ започна да се затопля. – Защо някой да не бди над теб? Сигурно си била ухажвана от много мъже?

– Един съпруг, който ме остави заради друга жена, по-точно казано, заради две други. Каза, че не съм била много подходяща.

– Подходяща в какъв смисъл? Сексуален или като съпруга за него? Доколкото знам, двете качества не се покриват винаги.

– И в двете насоки. – Тя отпи малко шампанско. – Бях много въздържана, много затворена в себе си. Мислех си, че той е ад. Така че несъответствието бе взаимно. А по отношение на мъжете си на грешен път. Тези, които понякога са ме ухажвали, са ме отблъсквали винаги.

– Никога не съм харесвал обикновените жени. Може би и затова не се ожених. А трябва да добавя, че в известен смисъл животът ми е разпилян.

– Защо си избрал тъкмо тази професия? Кой ще се залови с частен детектив?

– Чакай, чакай малко. Не всички сме някакви загубеняци в шлифери, които се появяват изневиделица из хотелските спални. С моя партньор притежаваме много голяма агенция и се занимаваме с най-разнообразни проблеми...

Например изчезнали нацистки съкровища. Специални обекти от категорията шедьоври на изкуството от Бенвенуто Челини, струващи милиони, и други подобни – усмихваше се мислено Фишер.

– Сега се чувствуваш по-добре, нали? Не си така разстроена?

– По-добре съм. – Той усети как ръката в неговата трепна в леко ответно стискане. Това предизвика внезапно приятно ускоряване на пулса му.

– Разкажи ми нещо повече за себе си. Освен че не си женен и че си детектив, бил ли си в полицията?

– Пет години бях журналист. Беше много забавно. Постоянни пътувания, непрекъснати вълнения. След това срещнах този приятел, на име Дънстън. Той работеше в Интерпол. Съвместната ни работа по една контрабандна афера със злато в Берлин ни сближи. Той не е като мен. Далеч по-солиден тип, с жена и три деца. Дълго време не бяхме се виждали и един ден той ме потърси. Беше напуснал Интерпол и основал собствена частна кантора за разследвания. Помоли ме да му стана съдружник. Считал, че имам талант за тази работа. Основвахме агенцията и това е. Още малко шампанско?

– Не мога повече – запротестира тя.

– О, можеш! Няма да ти навреди. Интересува ли те нещо друго за мен?

– Засега нищо освен това, което не искаш да ми кажеш. Защо търсиш баща ми и кой те е наел за тази работа?

– Знаеш ли какво? Ти ще ми кажеш за какво наистина те посети Шварц, а аз ще отговоря на твоите въпроси. Сега ще те поканя на един танц. Дойдохме тук, за да забравим всички други неща.

– Не мога да ги забравя – изправи се и тя след него. – Не мога да мисля за нищо друго, Ерик.

– Ще трябва да забравиш, поне за тази нощ. Утре ще извикам на помощ и дявола, та да получа твоя отговор, но не и тази нощ. Чуй каква хубава, бавна мелодия. Хайде, ела!

Пола не танцуваше, а увисна върху него. Ръцете му я поддържаха, а с тялото си я топлеше, притиснал я към себе си. Мястото за танцуване

бе малко и претъпкано от двойки. Някои от тях лудуваха и жестикулираха. Автоматичната дискотека беше преминала в бърз ритъм и звуците раздираха ухото. Фишер не се съобразяваше с темпото, а я държеше в обятията си. Тя не отвърщаше на неговите притискания. Намеренията му бяха да приспи нервното ѝ напрежение и успяваше. Отлично, мислеше си той и се усмихваше. Тя беше изключително привлекателна. Познаваше много жени, които бяха далеч по-хубави и по-сексуални от нея, но Пола Стенли упражняваше поразителен ефект върху него. Фактът, че тя нямаше никакво съзнание за това свое влияние и че не правеше нищо, за да го задълбочи, вълнуваше още повече Фишер. Отпуснала глава на рамото му, тя танцуваше със затворени очи.

– Да се върнем на масата – побутна я леко той. – Жаден съм.

По това време клубът беше вече неприятно претъпкан. Красиви жени в скъпи вечерни рокли, шикозни млади момичета в кадифени елечета и копринени поли, ескортирани от всякакви възрасти мъже, се втурваха на дансинга.

Настаниха се на местата си и Фишер улови ръката ѝ.

– Не се ли чувстваш по-добре?

– По-добре или замаяна, не мога да разбера. Благодарих ли ти, че правиш това за мен?

– Да. Струва ми се, вече за четвърти път. Нямам намерение да го повтарям отново. Хайде, пийни.

– Още една глътка, и ще заспя.

– Това няма значение. Утре сутринта ще се чувствуваш отвратително, но най-лошото ще е преминало. Още един танц, за да задържа очите ти отворени, и ще те отведе в дома ти.

Когато я срещна за първи път, Фишер бе разбрал, че тя има необикновени очи, каквито не бе срещал досега. Не беше в състояние да опише цвета им. Изражението им откриваше лесно наранимо дете и това го вълнуваше много. Изглеждаше беззащитна. Не бе навикнал на такива неща след живот, преминал в компания с различни печени дами, годни за мошеничества, пиянство и развлечения. Пола Стенли не беше от този тип.

Прекара още петнадесет минути, притисна я до себе си в танц с мъгливото желание да иде с нея в леглото... Всъщност я доведе пред дома ѝ. Спря колата, протегна ръка пред нея и отвори вратата.

– Не съм джентълмен и няма да те заведа до апартамента, защото и моята глава е малко позамаяна и не мога да ти обещаая, че ще се държа, както подобава, затова бягай бързо горе.

– Ако искаш – извърна се Пола към него, – можеш да дойдеш с мен. Нямам нищо против.

– Благодаря – поклони се той леко. – Благодаря много, но не съм от тези, които биха завели агне в кланица. Не ставаш сега за нищо друго освен за хубав сън. Посмей да ме поканиш повторно, и ще видиш какво ще стане!

– Можеш да ми се обадиш утре по телефона. – Пола се измъкна от колата и застана на тротоара. Противно на декларацията си и той излезе до нея.

– Ключовете ти у теб ли са?

– Да. Утре няма да ходя на работа и ще отговоря на всичките ти въпроси, ако ме потърсиш. Длъжна съм ти за това, което направи тази нощ за мен. Лека нощ, Ерик, и пак ти благодаря.

Проследи я как изчезна във входа, а после изчака в колата, докато се появи светлина в прозорците ѝ.

Беше го канила горе, а той отказа. Не можеше да повярва. През цялата вечер я желаше така силно, та чак изпитваше болка, а после изведнъж се бе проявил като благородник. Беше започнало да става нещо с него, и то в тази прилична възраст.

* * *

Маргарет фон Хесел беше насаме с по-младия си син. Пиеха кафе в огромната оранжерия, заемаща цялата южна страна на замъка. Тук се отглеждаха всички видове парникови растения. Принцесата помнеше все същата атмосфера още от времето на баща си – горещина, спареност, влага и обгръщания всичко тропически дъх. Тя се разполагаше във висок плетен стол, а Филип подреждаше възглавници под гърба ѝ. Майката го погледна с благодарност и потупа ръката му. Той ѝ напомняше толкова много за нейния род, докато Хайнрих беше чист Фон Хесел – духовно слаб, дегенерат, пияница, безполезен за Бога и хората.

Главните занимания на нейния съпруг бяха жените и хазартът. Беше изоставил огромната си империя на самотек – богатствата сами раждаха богатства, без особени усилия от негова страна. На всичко отгоре се бе оженил пак за богатство. Маргарет беше негова втора братовчедка. Тя не го обичаше, любовта не беше клауза от договора. Но верността за пред обществото и над всичко достойнството на рода бяха задължения, които младата принцеса изпълняваше най-стриктно още от началото на брака. Тя беше хубавичка девойка и добре сложена според модата на своето поколение – беше момичето, към което се отправяха най-

завистливите погледи от хората в нейните кръгове. Принцът беше млад и с изящна външност. Ако понякога покажеше малко повече свобода или необичайно чувство за хумор, на това не се гледаше като на повод за критични бележки. Гордостта и миналото им стояха като мантия върху плещите на фамилията Фон Хесел. Към жена му се отнасяха със страхопочитание, като към кралска особа. Бижута, скъпи дрехи и коли, вилата ѝ във Франция, където крал Едуард VII беше нередко гост, замък навърх планината, излязъл сякаш от приказките на Братя Грим, огромната къща в Берлин, ловните хижи и накрая съкровища на изкуството, достойни да украсяват всеки музей в света – всичко това беше част от ежедневието на Маргарет. Животът ѝ с човек, който още през първата година на брачния им живот си навлече венерическа болест, който прекарваше нощите си в хазартни игри с приятели или с някоя от многобройните си метреси, беше скритата грижа на нейното съществуване. Тя бе понасяла унижението, отвращението, вдъхвано ѝ от него, и самотността на своята младост с мъчлива твърдост. Тя беше Фон Хесел и осемстотингодишната традиция ѝ помагаше да издържи. Запълваше времето си в благотворителност, с лично участие в поддържането на имотите и със съставяне на списъци на съкровищата, владени от фамилията.

Това именно породило нейната страст към Солницата на Пьоленберг. Семейството прекарваше известна част от годината в замъка Вурцен, мрачна средновековна постройка, издигната от един от предшествениците им през XIII век и модернизирана доста от дядото на съпруга ѝ. Солницата стоеше в голямата зала за пиршества. Тя не се охраняваше. Издигаше се в центъра на огромна дъбова маса, застанала тук така от стотици години, светеща с неотразима красота в полумрака, а великолепните ѝ скъпоценни камъни лумваха като огънове, когато запалваха свещниците. Маргарет можеше да стои с часове загледана в нея, заплена от красотата на поетичните фигури, докосваща с пръсти златните листа на централното дърво, та да раздвижи клонките. Имаше един рубин с размери на голямо речно камъче. Тя обичаше да се взира в центъра му, където можеше да види лицето си, отразено в миниатюр. Разказваше се, че този рубин някога е принадлежал на Лоренцо Великолепни. Лицата на нимфите също я омайваха. Имаше някаква потайна чувственост в златните им очи и в сладните извивки около устните, много позтънчени, отколкото похотливостта у мъжките фигури. Изглеждаше невероятно, но всяко женско лице би различно от другите. Майсторът беше изработил портрети от метал – всяко лице имаше своя прототип сред съвременничките му. Маргарет бе влюбена в тази творба. Нейното

чувство бе така дълбоко, че тя се озлобяваше срещу всеки, който даже си позволише да докосне съкровището, сякаш тази невероятна творба е била създадена само заради нея, а не за друга младоженка, която да му се радва и милва. Но Елеонора Медичи беше мъртва вече петстотин години. Съпругът ѝ намираше подобна страст към един неодушевен обект за твърде ненормална. Изяществото на формите, хармонията в подреждането на скъпоценните камъни, цялата тази възвишена красота не оказваха никакво естетическо въздействие върху него. Той предпочиташе жените от плът и кръв пред студената голота на златните нимфи, но ако на съпругата му ѝ правеше удоволствие да наблюдава захласнато тази купчина от злато, той нямаше нищо против. Изобщо твърде рядко възразяваше на нещо, което тя върши. Беше му родила един син и оттук нататък забрави за нейното съществуване. Можеше да харчи, за каквото си пожелае, да пътува където си иска, да се заобикаля със собствените си приятелки и забавления, докато в същото време той се наслаждаваше на живота по своему. Към сина си също не проявяваше никакъв интерес – за него това беше майчино задължение.

С израстването на детето майката откриваше постепенно у него бащините му черти. Беше много глупав. Още като бебе не проявяваше никакъв интерес към нищо. Беше напълно доволен да си седи и да се забавлява с пръстите си – дъвчеше ги и ги смучеше, докато най-последно гувернантката му ги облече в специални ръкавици. Очите му имаха типичния израз на безразличие към света, характерно за Фон Хесел. В учението не показваше никакъв напредък. Частните му учители заявяваха открито, че работата с него е истинска досада. В училище проявяваше склонност единствено към спорта и бидейки този, който беше, на неуспехите му в науката гледаха през пръсти. Един некадърник, протежиран единствено от родовото си име. Никакъв съвет или действие от страна на майка му не бе в състояние да запали и най-слабата искрица на амбиция или ентузиазъм у него. Колкото по-критично се отнасяше тя към него, толкова по-слабо реагираше той. На четиринадесетгодишна възраст беше намерен мъртвопопян в стаята си. Бе станал член на фашистката организация „Хитлерюгенд“ – за това настояваше баща му, като считаше, че войнишката дисциплина ще му повлияе добре. Маргарет се бе противопоставила остро, но не можа да стори нищо – трябваше да се подчини на волята на мъжа си. Зад приказките за дисциплина всъщност се криеше мисълта му за политика. Те бяха извънредно силни и невероятно богати, но при това положение не се осмеляваха да се противопоставят на растящата мощ на диктатора и да не се съобразяват с нея.

Приятелството с нацистката йерархия не бе задължително за хора като тях, но беше неразумно да бъдат избягвани публично големците от хитлеристката партия.

И така Хайнрих бе записан в Хитлеровата младежка организация и облечен в надлежната униформа. След една година бе изключен заради пиянство. Беше настанен в една клиника в Австрия под чуждо име, ограден от слуги и охрана, които да държат любопитните настрана. Завърна се видимо излекуван, но само след шест месеца пиянството бе подновено. Един ден изпочупи мебелите в стаята си и бяха принудени да опитат отново същото лечение, но този път в Швейцария. Тази схема на лечебни курсове се повтаряше периодично през следващите десет години без траен резултат. Така той растеше под сянката на името Фон Хесел – типичен германски аристократ, наследник на огромна империя от фабрики за оръжия, стомана, въглища и индустриални монополи, един от най-предпочитаните кандидати за женитба в света. Той обаче не проявяваше интерес към жените. Неговата вечна и страстна любов беше алкохолът. Животът му се ограничаваше във възможността да си достави пие и да го има постоянно в достатъчно количество. Никакъв контакт не съществуваше между него и баща му, който съвсем примиренчески го обяви за безполезен човек и не му посвети повече никакви грижи. Единственият интерес към сина му се изразяваше в това да запази тази тайна от публичност и да не се опетни името на рода. Цялото влияние, обезпечавано от богатствата му, бе използвано да държи постъпките на Хайнрих далеч от пресата. Какви ли не клюки обикаляха аристократичните кръгове. Честите му отсъствия породиха слух, че страда от душевна болест. Поради липсата на жени в живота му други говореха, че е хомосексуалист. Когато започна войната, той беше на осемнадесет години. Баща му го направи директор на оръжейна фабрика в Рур и по този начин го освободи от военна служба. Това беше единственият момент в дългия им брачен живот, когато Маргарет съжали мъжа си. През същата вечер бяха заедно – извънредно рядко явление в семейството им, – когато старият Фон Хесел заяви, че този ден бил най-жалкият в живота му: „Моят син не е годен да служи и на отечеството си. Трябва да се крие, докато приятелите му отиват да воюват. Той е последният от рода ни. Този род ще завърши с пиян дегенерат, комуто не можеш да се довериш, без да се страхуваш, че ще опозори себе си и нас. Това е моя грешка, не твоя. Трябваше да имаме повече деца.“ Маргарет подозираше стерилитета му от момента, когато преустанови половите си връзки с нея. Сифилисът му бе излекуван, но последиците бяха налице. Той нямаше

какво повече да добави, въпреки че сякаш очакваше някакъв отговор от нея. Мълчанието увисна тежко помежду им и той беше този, който трябваше да го разкъса: „Ако си намерила любовник, нямам нищо против да родиш, но при условие че е от нашата кръв. Струва ми се, бях длъжен да ти кажа това. Сега отивам да си легна.“

И ето че две години по-късно, през 1942, се роди синът ѝ Филип, рожба на единственото ѝ любовно приключение. С бащата на детето се бе срещнала при едно от посещенията си в Берлин. Той беше пилот от военновъздушните сили, седем години по-млад от нея, весел и приятен човек, син на нейна втора братовчедка – и двете бяха влезли в рода Фон Хесел и живееха със същите традиции. С този младеж можеше да опази родовата линия неопетнена. Знаеше, че той ще бъде убит. Около него витаеше атмосфера на нещо нетрайно, което разкъсваше сърцето ѝ. Детето, заченато от него, се роди след смъртта му, настигнала го при една въздушна акция над Ламанш. Бебето бе кръстено в малката черквица на замъка Вурцен, в купела, познал десетки поколения от рода.

Филип Фридрих Аугустус Франц, принц Фон Хесел, копеле от мъртъв човек. Принцесата стоеше в черквицата и приемаше поздравленията на приятелите. Съпругът ѝ бе изправен до нея. Помежду им никога не бе повдиган някакъв въпрос – никога не бе и споменавано, че Филип не е негово дете. Принцът обаче беше доволен – родът имаше втори наследник, името щеше да се продължи независимо от уродството на Хайнрих. По-нататък, чрез същите безмълвни внушения, той даде на жена си да разбере, че не бива да има повече никакви любовници.

– Филип – каза Маргарет, – зная, че съм права. Съобщението на този англичанин по телефона ме убеди, че доближаваме целта си.

– Беше ли ти известно, че той е имал дъщеря?

– Да. Имаше едно дете, но бях забравила от какъв пол. Много съобразително от страна на Фишер беше да се свърже с нея така бързо. Твърди със сигурност, че тя знае нещо, но докато не ѝ разкриел нашата заинтересованост в тази история, нямало да получи нищо от нея. Дадох му съгласието си, синко, понеже на всяка цена трябва да узнаем каква вест ѝ е донесъл Шварц. Фишер споделя мнението ми.

– Мамо, необходимо ли е дори сега да те убеждаваме да спреш доук? Знаеш много добре моите схващания по този въпрос, а също и тези на Хенри.

– Хенри няма право на мнение – заяви ядно тя. – Заради него загубихме това съкровище.

– Един човек е мъртъв – произнесе бавно синът, – пребит до смърт

след толкова много години. Кой го е убил? Съществува ли някаква връзка между неговата смърт и това съобщение, че Бронзарт е бил забелязан в Париж? Майко, струва ми се, че се залавяме за нещо, което не бива да бъде докосвано! Да допуснем, че е жив. Както се установи, Шварц се е измъкнал и се е крил през цялото време. Възможно е и Бронзарт да е сторил същото. И ако той излиза наяве и се шляе там, където може да бъде разпознат, то повече от сигурно е, че ще го заловят. Когато го изправят пред съда, всичко ще бъде изяснено. Моля те, майко мила! – Той улови ръката ѝ. Помежду им съществуваше дълбока обич. – Моля те, спри, докато все още има време. Забрави Солницата! Колко хора загубиха огромни богатства? Какво значение има всичко това сега, съпоставено с другия риск!

– За мен има значение. – Гордият, поглед се унесе в спомени. – За мен има значение, че една от най-красивите творби на света беше заграбена от нас от един безпощаден парвеню и грижливо скрита, така че един ден той може да се домъкне с претенциите си към нея. Не, Филип, аз ще си я възвърна! Ако е жив, и аз вярвам в това, той ще ни отведе при нея. Тогава тя ще си отиде на мястото. Тя е наша, синко мой. Един ден ще бъде твоя, знаеш го отлично. Ти ще притежаваш всичко, ще отговаряш за цялостните ни интереси. Солницата на Пьоленберг ти принадлежи!

– А Хайнрих? – дойде спокойно поставеният въпрос. – Говориш, като че ли той не съществува. Не бих искал да постъпваш така.

– Имаш добро сърце. Нима има за какво да го съжаляваш? Няма, мисля аз. Той няма никакво извинение за това, в което се е превърнал. Той е дегенерат. Няма воля, няма чувства, няма никакви други интереси, освен да си лежи в алкохолна кома. Син ми е, но в деня, когато умре, няма да отроня ни една сълза. Освен това той те мрази, Филип, знаеш го много добре.

– Така е, защото насочваш цялата си любов към мен и му демонстрираш това. Не го виня.

– Той ще умре. Черният му дроб е тежко поразен. Здравето му се влошава все повече след всяка пиянска оргия. Един ден няма да се пробуди от пиянския си транс. От известно време лекарите ми заявяват това съвсем недвусмислено. И когато то се случи, ти ще станеш глава на семейството, а аз ще мога да се оттегля и да се превърна в старица, разположила се важно в креслото си. – Тя стисна ръката му и се усмихна. Споменът за баща му беше още жив. Когато Филип се смееше, струваше ѝ се, че човекът, когото бе обичала, се завръща от гроба си... И всичко

ще бъде негово. Милиони, могъщество, престиж, огромно бъдеще в Германия, име, известно вече и сред световната икономическа общност, където имаше своето влияние. Солницата също бе негово притежание... Внезапно тя излезе от своя транс. – Ако Бронзарт е жив, ще си възвърнем съкровището, ако умре неоткрит, губим го навеки. И така, всичко зависи от съдбата, сине мой. Тя ще решава какво има да става.

– Не съдбата уби Шварц, мамо.

– Не. Трябва да е бил някой крадец, когото е обезпокоил. Такива са предположенията на вестниците. Сигурно са се спречкали. Възможно е да е бил и генералът, пристигнал да му затвори устата. Така мисля аз, мили мой, а и Фишер е на същото мнение. Сега ще почакаме да видим какво ще каже дъщерята. Представи си само как ли се чувства да бъде дъщеря на такъв човек! Ела, време е да се прибираме. Трябва да телефонирам за разширението на заводите „Фербеген“.

* * *

– В устата ми е страшна горчилка – нареждаше Пола по телефона, – иначе съм добре. А ти как си?

– Чудесно! – Гласът на Фишер звучеше бодро. – Снощи спомена, че няма да ходиш на работа. Какво ще кажеш за един обяд?

– Промених решението си. – Пола говореше със затворени очи. В главата ѝ сякаш блъскаха чукове. – Имам да довърша някои неща, да се оправя с няколко писма. Можем да вечеряме заедно или по-добре ела тук. Ще приготвя нещичко. Трябва да поговорим.

– Значи в тази насока не си променила решението си. Радвам се много. В това дело ние сме си необходими. Както и да е, в момента ти си ми нужна, а аз мога да ти предам информацията, която искаше от мен. Да дойда ли около осем?

– Нека бъде седем и половина. Ще мога да ти се реванширам с напиките. – Гласът ѝ звучеше, като че ли се усмихва.

Той съжаляваше, че Пола отказва да се срещнат по-рано. Гореше от нетърпение да върви напред чрез сведенията, очаквани от нея. Беше говорил с принцесата в осем часа сутринта и изкопчи от нея позволение да разкрие личността ѝ и целта на разследването. Беше нетърпелив да продължи проучванията си, да хване по-точна следа към Бронзарт, но не бяха възможни никакви действия, преди да е чул информацията от Пола. Друго основание, което той не успя да осъзнае веднага в прозаичната утринна светлина, беше силното желание да я види час по-скоро.

Баща ѝ беше нацистки генерал, член на облечените в черно орди от

убийци, разнесли хитлеристкия терор из цяла Европа. Нищо чудно, че майката се е старала да скрие всичко от дъщерята. За Фишер бяха ясни нейните мотиви, но това беше жестоко и егоистично поведение към детето. Биха могли да ѝ се направят някои загатвания, някои предупредителни подмятания, че бащата не е бил тази героична фигура, която момичето явно се е мъчило да изгради от нищото. Освен това майката е била омъжена за него. Тя е знаела кой е той и какво е вършил. Съпругите на всички ръководни дейци в Хитлерова Германия пееха една и съща песен след войната – не сме знаели, не ни е било казвано, нашите места бяха в домовете ни. Фишер наричаше тези извинения чисто баламосване. Техните имения бяха претърпани от работници роби, докарвани от завладените земи, домовете им се препълваха с откраднати чужди богатства, кожата и скъпоценностите идваха от евреите, изпращани в концентрационни лагери, които се опитваха да откупят живота си. У Фишер нямаше никаква симпатия към мисис Риджуей. Тя се бе измъкнала от войната със стабилен английски офицер за покровител. Ако изпитваше съчувствие към някого, това беше Пола, която е била като добавка към живота на майка си. Фишер внезапно почувствува желание да отмъсти за това и реши да отскочи до Есекс още същия ден, та да размърда малко тихата двойка. Защо би трябвало да отговаря на въпроси само дъщерята?

– Реших да посетя майка ти – съобщи ѝ той. – Тази вечер ще ти разкажа преживяното там.

– Сигурно е видяла във вестниците съобщението за убийството. Струва ми се, ще бъде ужасена да не би да я свържат с него.

– Защо, дявол да го вземе? – Раздразнение звучеше в гласа му. – Тя е мисис Риджуей. Тук само това е известно за нея. Може спокойно да продължава да се прикрива зад това име. За убийството на Блек бе съобщено снощи по телевизията, така че няма-да си позволи да ме будалка, че не знае нищо.

– Ще бъдеш изненадан. Не познаваш майка ми. Не ми се е обаждала дори по телефона.

– По дяволите! Какво те е грижа? Нали аз ти се обаждам. Не искам цялото внимание да бъде насочено към теб. А сега вземи нещичко за махмурлука и довечера в 19:30 съм при теб. Не се престаравай много с работата си днес.

– Няма. Чувствувам се така ужасно, че и да искам, не мога. Но съм ти благодарна за снощната вечеря. Беше много мило от твоя страна. Сигурно бих полудяла, ако останех сама в апартамента.

– Ще си го устроим пак. На мен също ми хареса.

Пола постави телефона върху вилката и стана от леглото. Усещаше в главата си тъпа, пулсираща болка – аспириният сигурно щеше да я успокои. Направи си чай и взе две таблетки.

Вчерашната вечер ѝ се струваше много далечна и нереална. Не можеше да си обясни как си бе позволила да го кани горе. Трябва да е била съвсем пияна. Никога не беше канила мъж в апартамента си и не можеше да повярва, че това става след втората среща. След развода не бе прекарала нито една нощ с мъж, нито пък ѝ минаваше такова нещо през ум. Но този по-скоро грозен човек беше пробудил нещо у нея. Въпреки че ѝ се повдигаше от снощното пиянство, това интригуващо чувство си оставаше. Стоеше в съзнанието ѝ подобно на опора, която ти е подръка и можеш винаги да се уловиш за нея, когато плуваш в безбрежни води. Имаше насреща си мъж и контактът помежду им беше осъществен – преходен контакт, кратка среща, но за момента достатъчна.

Отиде в дневната. Вестникът със снимката на Блек лежеше на пода. Взе го и прочете отново цялата история. Баща ѝ е бил СС-генерал. Никога не беше успявала да си представи портрета му в детайли – не притежаваше ни една негова снимка, нищо, което дори да ѝ доказва, че той някога е съществувал. Въображението ѝ обаче бе родило образ, който нямаше лице, но тя можеше да го опише – беше воин, облечен в немска генералска униформа, каквато познаваше още от дете, когато с интерес бе разглеждала илюстрирана книжка с военни облекла. Този образ имаше нейните блестящо сини очи – майка ѝ веднъж бе отбелязала този факт пред Джерълд Риджуей и Пола я беше чула: „Разбира се, тя има неговите очи и това я прави да изглежда досущ като него.“ След това Пола бе разглеждала дълго лицето си пред огледалото и беше се опитала да го види като мъжко. Тази картина беше някаква сянка, но тя ѝ приписваше черти, които заимствуваше от книгите, и качества, набирани през годините откъслечно по повод на случайно чути думи като тези, че немската армия не била отговорна за ужасите, че немците били благородници, най-добрите бойци в света, че кастата на старите офицери мразела нацистите. Баща ѝ е бил мъж като тези хора, а за тях противникът е говорел с уважение. Тайничко тя бе се гордяла с него, въпреки че майка ѝ винаги се бе срамувала.

Изкъпа се и се облече. Чувствуваше се като вкочанена. Една част от нейното същество беше разговаряло с Фишер по естествен начин – бе се усмихвала и шегувала, мъчеше се да бъде в тон с неговия подчертано висок дух, дори очакваше с надежда да го види тази вечер. Отделно от

тази част съществуваше друга – хладна, напрегната, почти второ същество, наблюдавашо другата, сякаш тя бе нещо чуждо. И сега, с вестника в ръка, двете части се сляха, а тя установи с изненада, че не е повече Пола Риджудей, а Паула Бронзарт. Най-после беше придобила своята самоличност. Не бе вече разведената жена, кадърна в работата си, със своя собствена кариера и независим живот, с майка и втори баща, забравени в миналото, а германка, живееща в чужда страна. Формираният в главата ѝ образ-сянка придоби известна реалност – появи се миризма на огън и смърт, ехо от медни тромпети в огромна арена, където се събираха хора да отдадат своята почит. Реалността идваше от познанието и сега тя трябваше да живее с нея и със себе си.

Влезе в антрето пред външната врата с чанта и ръкавици в ръка и се спря пред огледалото на стената. Приличаше на него. Нямахме никаква прилика с аристократичната си майка, потомка на стар, консервативен германски род. Тя беше дъщеря на Паул Бронзарт. Какъвто и да е бил, тя беше част от него. В съзнанието ѝ се появи стара фраза – плът от моята плът, кръв от моята кръв. Той бе държал нейната снимка в ръце и я бе показвал на Блек, на другите хора. Бе сътворил здрава връзка между себе си и детето, което никога не го е познавало, и сега тя се протягаше през миналото и я свързваше здраво към него. Какъвто и да е бил като човек, каквото и да е вършил, нищо не можеше да ги раздели. Беше заделил настрана нещо за нея, планирано за годините далеч след смъртта му. Ами ако беше умрял, а не като Блек – скрит някъде и готов да се появи всеки момент! Беше прибрал на скрито място едно от най-големите световни произведения на изкуството, едно от най-големите съкровища, и то заради нея, така че тя имаше доказателства за бащината му любов. Тя обаче не желаше това богатство.

Отвори вратата и излезе. Решително не желаше Солницата на Пьоленберг. Ако това беше в границите на човешките възможности и независимо от миналото, тя знаеше, че иска да намери само него.

* * *

Майката на Пола плачеше, седнала на тапицираната с кретон софа в уютната дневна. Обвил ръка около раменете ѝ, бригадният генерал я утешаваше.

– Недей, мила – повтаряше непрекъснато той, – недей да се тревожиш! След това, което му казах, той няма да посмее да се появи отново!

Беше се състоял грозен разговор. Поведението на Фишер беше агресивно още от самото начало. Не бе ги предизвестил за идването си.

Той просто бе пристигнал и установил, че Риджуей го няма, а съпругата му беше в градината. За мисис Риджуей нямаше друг избор, освен да го покани вкъщи и тук започна безпощадният кръстосан разпит. Не се бе оказала твърд орех, колкото Фишер си представяше, но в случая тя нямаше работа с дъщеря си. Той навря вестника със снимката на Блек в очите ѝ и настоя тя да го идентифицира като бивш адютант на съпруга ѝ. Беше много уплашена и пребледняла, но външно запази спокойствие. Опита се да лъже, но още при първото отричане Фишер бе скочил.

– През март 1938 се омъжихте за полковник Паул Хайнрих Бронзарт от четвърта дивизия на СС-войски. Церемонията се е състояла в потсдамската зала за обреди. Сватбеният прием е бил проведен в бащиния ви дом Шривенбург, където приехте четиристотин души гости. Месец си месец сте прекарвали в Дания. Да продължавам ли нататък, или сега вече ще бъдете така любезна да отговаряте на въпросите ми?

Тук тя се бе предала. Нищо у нея не му напомняше Пола и той почувствува облекчение от това обстоятелство. Да, бе признала тя, това е Албрехт Шварц, който служеше като адютант на мъжа ми.

– Знаехте, че се е накарал да посети дъщеря ви, нали?

– Бих предпочела да не споменавам повече нищо, докато не се завърне мъжът ми.

– Знаели сте, че бивш нацистки военнопръстъпник е на свобода и обикаля около дъщеря ви, и не споменахте никому дума за това? Не предупредихте дори дъщеря си? Нима не го считате за опасен?

– Молих я да не го приема. – Тя заговори с внезапна страст и Фишер разбра, че докато бригадният генерал не се завърне, няма да срещне никаква пречка повече. – Тя отказа да послуша когото и да било от нас. Изключително упорита е. Не можех да направя нищо, за да я спра.

– С изключение на това, че можехте да ѝ кажете истината – подметна презрително Фишер, – вместо да я оставите сама да я открива. Вчера, когато прочете това съобщение във вестника, бях с нея, мисис Риджуей. Видях лицето ѝ. Дано изражението ѝ ви преследва и във вашите сънища!

Тя се опита да го прогони, заплашвайки, че ще позвъни в полицията. Фишер я бе подкарнал да стори това, като ѝ напомни, че там сигурно биха пожелали да ѝ поставят някои въпроси, когато узнаят за връзките на Блек с нейното семейство.

– Всъщност дойдох тук, госпожо, за да получа отговори на два съвсем прости въпроса. Дайте ми ги, мисис Риджуей, и няма да ви безпокоя повече. Първо, разисквал ли е някога бившият ви мъж с вас въпроса за

бягство в случай, че Германия загуби войната?

– Ако познавахте съвсем бегло бившия ми съпруг, нямаше да ме питате такова нещо. – В погледа ѝ бяха примесени горчивина и презрение. – Никоой не е посмя-вал да спомене пред него думата поражение, да не говорим пък за бягство. Освен това ние се отвращавахме един от друг. Никога не би седнал да разисква с мен каквото и да било.

– Окей! – Фишер запали цигара. – И така, получихте официално съобщение за смъртта му. Не се ли усъмнихте в достоверността му?

– Никога! Не се съмнявам и сега.

– Какво направи той със Солницата на Пьоленберг?

Тя се извъртя към него. Учудване и изненада бяха разкривили лицето ѝ.

– Тя беше у него, нали? – настоя Фишер.

– Да. Изчезна. Не зная къде я е скрил. Не бих посмяла и да го попитам.

– И сте готова да се закълнете в това, мисис Риджудей?

Фишер усети зад гърба си раздвижване.

– Да се закълне за какво? Какво, по дяволите, става тук? – Беше бригадният генерал.

Ругатните между двамата мъже бяха кратки. Фишер не се усъмни ни за миг, че старият може да доведе полиция и да го изхвърлят насила. Той знаеше, че няма никакво законно право да ги притиска и да изисква някакви отговори. Беше блъфирал жената, но не си позволи да си играе с него. Очите му бяха блеснали от гняв. Сякаш за да нажежи още повече обстановката, жената се бе обляла в сълзи и Фишер си помисли, че мъжът ѝ ей сега ще загуби ума си и ще се нахвърли с юмруци върху него.

– Излизай веднага оттук, мръсен навлек... Опитай се да дойдеш още веднъж да тревожиш жена ми, и ще заплющи камшикът!

Фишер си бе отишъл. Последната картина, останала в съзнанието му, беше мъжът, прегърнал и галещ жена си, да мята злобни погледи към вратата. Не съществуваше нищо на света, което той не би сторил, за да защити съпругата си. Фишер запомни добре това. Пола не бе преувеличила в твърденията си, че бяха предани до смърт един на друг. Наистина, трябва да е била ужасна самота да живее човек край тях.

Когато същата вечер пристигна в апартамента на Пола, той носеше бутилка „Ризлинг“. Стори му се, че е съвсем преbledняла – косата ѝ беше сресана назад, а сините ѝ очи блестяха особено живо на изкуствената светлина.

– Здравей! – възкликва Фишер. Когато тя му се усмихна, усети

някаква особена, приятна болка дълбоко в гърдите си. – Извинявай, че закъснях малко, но движението към града беше ужасно.

– Не си закъснял. Влизай – и пое бутилката от ръката му.

– Нещо много хубаво от твоята страна, Пола.

– И добри неща са идвали оттам, нали? Опитвах се днес да се досетя за колкото може повече от тях: Бетовен, Моцарт, Гьоте, Ман, рейнски вина... Не мога да се сетя сред хората на науката за друг освен за Фон Браун. Хайде, седни, Ерик. Сега ще ти донеса нещо за пиене.

– Уиски, моля те.

Наблюдаваше я как се доближи до табличката с напитки. Движеше се без всякаква следа от прекалено самочувствие – никакво полюшване на бедрата, за да привлече внимание към изящната си фигура. В анфас изглеждаше като жена, а не като изпъчило се момче – Фишер одобри и това. После насочи мислите си назад към изтеклия ден, далеч от личните си преценки.

– Днес прескочих до Есекс. – Той ѝ предложи цигара и тя се настани до него на канапето, което особено го зарадва. – Не успях да изкопча нищо друго освен идентифицирането на Блек като Шварц. Също така едно много важно сведение от нейна страна, но ще стигна до него малко по-късно.

– В какво състояние беше мама? Тя все още не е пожелала да ми се обади. – Гласът ѝ беше студен. – Чудно, но това никак не ме вълнува.

– Доволен съм да чуя тези думи. Тя беше изключително разтревожена. Изплака си очите, както се казва.

– Не мога да си я представя да плаче. Мисля, че и никога не съм я виждала. Продължавай нататък.

– Вторият ти баща се втурна в стаята подобно на побеснелия свети Бернард. Заплаши ме с полиция и с камшик. Сигурно това си има и комична страна, но аз помислих, че намеренията му бяха сериозни. Оставих ги във взаимна прегръдка. Съвсем случайно тя спомена нещо интересно. Тя и истинският ти баща взаимно са мразили дори сенките си.

– Разбирам. Това обяснява защо ме е отбягвала. Трябва да е много неприятно да се изгърси на главата ти дете от мъж, когото си ненавиждала. Винаги съм го подозирала. Какво друго ти каза?

– Почакай за минутка. Нали обещах да ти кажа от кого съм нает? Получих съгласието им тази сутрин, преди да ти телефонирам. Това е принцеса Хесел. Знаеш за кого става дума, нали? Производителите на оръжие.

– Зная това име. Колко необикновено звучи всичко. И те искат да

намериш баща ми?

– Нещо такава. Знаеш ли, по време на войната той е взел от тях някаква вещ и сега те си я искат обратно. – Фишер беше сложил настрана личните си чувства. Беше само професионален детектив и я наблюдаваше като такъв. Тя го гледаше с открито лице.

– Зная за какво става дума. Тъкмо заради това ме посети и Блек. Наговори ми куп неща за нея, но аз не му повярвах. Счетох го за луд. Става дума за Солницата на Пьоленберг, нали?

– Да, за нея. И баща ти я притежава. Майка ти също го потвърди. Пола, какво ти предаде Блек? То може да разреши всичко!

Тя протегна ръка, въртейки цигарата между пръстите си.

– Каза, че баща ми е скрил това съкровище. Скрил го, за да го даде на мен – и тя вдигна поглед към него. – Предполагам, че това вече звучи по-различно.

Фишер не показва с нищо изненадата си.

– Може и да е така, само че ти нямаш никакви законни права върху това съкровище. То е било откраднато.

– Блек заяви, че му е било подарено. Подчертаваше тъкмо това обстоятелство. Обещал на баща ми да ме намери и ми даде нишката, по която да стигна до него.

– Ще ми кажеш ли каква е тази нишка?

– Не искам това съкровище. Прочетох нещо за него. Принадлежало е на този род стотици години. Бих желала да им го върна обратно. Имам на разположение само известни указания. Блек ми предаде, че баща ми не му е доверил цялата тайна: твърдеше със сигурност, че баща ми е жив. Това, което ми предаде от него, е доста объркано и неясно.

– За бога, какво е то?

– Париж, двадесет и пет юни 1944. Леля Амброзин и нейният племенник Жако. Това беше всичко. Жако е мъжко име. На мен всичко това ми звучи съвсем неясно.

– Баща ти не е бил глупак – каза мрачно Фишер. – Знаел е какво прави. Това послание трябва да има някакъв смисъл. Париж, 25 юни 1944. Леля Амброзин и нейният племенник Жако. Налага се да разкрия какво значи това.

– Ще трябва да го разкрием двамата. Между другото, какво би се случило, ако баща ми бъде намерен?

– Ще бъде екстрадиран в Западна Германия, за да бъде съден. Бил е от големите хора в нацистката партия. Издирван е като военнопръстъпник.

– Но ако откриеш съкровището на Пьоленберг, това ще ти бъде достатъчно, нали? Няма да е необходимо да издирваш тъкмо него.

– Не, няма да го търся. Моят клиент си иска съкровището и това е всичко.

– Те могат да си го приберат. Обещавам, защото сега вярвам на Блек. Вярвам, че баща ми го притежава законно и то е мое. Ще го върна обратно, обаче при едно условие.

– Да се откажа да търся баща ти?

– Не. Да ми помогнеш да го намеря, ако е още жив.

Фишер се поколеба.

– Наистина ли имаш такова желание? Знаеш ли какво вършиш?

– Не, наистина. Все още съм много объркана. Все още търся нещо и не го намирам.

– Трябва ли то непременно да бъде баща?

– Това също не ми е ясно. Сигурно сега той е вече старец. През целия ден съм мислила какъв тип човек трябва да е бил. СС-генерал. Израснала съм с убеждението, че те са проклетите дяволи в черни униформи, но искам да го видя заради самата себе си. В момента съм стигнала до тази мисъл. Помогнах ти и ти се доверявам да ми помогнеш. Не е твоя работа да го излагаш на показ, а мое задължение е да му окажа помощ, ако се нуждае от нея. Искам да участвувам в разследването заедно с теб, Ерик. И дори ако по закон съкровището е мое, ще им го върна. Съгласен ли си с това договаряне?

– Съгласен. – Тя се обърна и му подаде ръка. Струваше му се, че е полудяла, и изпитваше желание да ѝ го каже. Също така изпитваше желание да я целуне, което нямаше никаква връзка с нацистките генерали и потулените произведения на изкуството. Беше очаквал събитията да се развият във всяка друга насока, само не в тази. Бе се наел да открие съкровището на Пьоленберг, а тя искаше да намери генерала. И така, за добро или зло, те бяха заедно в тази каша. Пое ръката ѝ и я раздруса. Продължи да я държи известно време, докато тя я изтегли. – Добре – повтори той. – Договорихме се. Следващият пункт е Париж.

* * *

– Е – избоботи Дънстън, – заминаваш за Париж, а? Щастлив ли си?

– Ще бъде напрегната работа – отговори Фишер. – Не вярвам да ме убеждаваш, че все още живееш с представите за мюзикхоловете на Париж, където всичко е само чуруликане от „Фоли Бержер“. Възложена ми е мръсна задача и ти винаги си добре дошъл, за да я поемеш.

– Не, благодаря – засмя се Дънстън.

Бяха в един локал, недалеч от тяхната кантора. Седяха на високите столове пред бара. Фишер пиеше бира, а Дънстън – двойно уиски. Според Фишер партньорът му пиеше доста. Беше висок, пълен мъж, с рошава коса и вежди – гениална грозота, компенсирани от блестящо бели зъби. Смееше се охотно по всякакъв повод, за да ги демонстрира. Имаше хубавичка дребна съпруга и три деца. Беше далеч по-умен от впечатлението, създавано от повърхностния му Външен вид. Според собствените му разбирания не беше благородник и парите го привличаха доста много.

– В момента не се нуждая от никакви пътувания до Европа – допълни той. – Имам достатъчно служебна работа тук. Според теб как вървят нещата?

– Не знам, но предполагам, че генералът е жив и се укрива някъде. Всичко говори за това. Друго мое допускане е, че когато излезе наяве, ако изобщо го направи, ще иде само при дъщеря си. Според дочутото бил е луд по нея, когато е била малко момиченце. Чрез Шварц явно е търсил да установи връзка, а това говори, че все още е силно заинтересуван. Поставил ѝ е задача във връзка с откриване на съкровището. От гледна точка на нашите клиенти това ме безпокои. Изглежда, тя мисли, че има законни права върху него, съдейки от разказа на Шварц, така че възможно е да стане хубав бой заради проклетата солница. Е, засега тя декларира, че с готовност ще им го предаде обратно.

– Ще говори така, докато го види веднъж. Чувал съм за подобни великодушни жестове, от които по-късно мнозина са се отказвали. Съобщили ли на принцесата за това?

– Изпратих ѝ подробен доклад. Според мен обаче мисис Стенли ще удържи думата си. Особено момиче е; никак не прилича на пладнешки разбойник.

– О?! – възкликна Дънстън, като веждите му литнаха нагоре, а зъбите му блеснаха. – За първи път те чувам да даваш добри отзиви за такива птички. Взимаш я със себе си в Париж, нали? Предполагам, че всичко ще бъде за сметка на нашите...

– Не я взимам, тя сама отива – прекъсна го Фишер по-остро, отколкото възнамеряваше. Хиленето на Дънстън го дразнеше.

– Дано прекараш приятно.

– Запуши тая уста. Ще пиеш ли още едно уиски?

– Щом черпиш. Кога отлиташ за Ге Пари¹?

– Утре сутринта. Ще отседнем в „Одил“. Това няма да претовари

служебните разходи. Ще поддържам връзка с теб, за да те уведомявам за хода на действията. Така ми се иска да знаех какво, по дяволите, значи Леля Амброзин и нейният племенник Жако?

– Опитай с телефонния указател. Може да се окаже някой ресторант. Представи си, че наредиш на някой нещастен чужденец да открие „Грейт Америкън Дизастър“, какво, мислиш, ще стори той? Леля Амброзин и нейният племенник може да бъде всичко. Поразпита ли тук-там по този въпрос?

– Свързах се направо с Джо Дели от „Ройтер“ в Париж. За него това също не означава нищо смислено. Няма нищо общо и с някоя парижка сцена, той би знаел. Както и да е, ще видим какво има да става, когато се озовем там. Първата ми задача ще бъде да намеря на кого се е сторило, че е видял Бронзарт.

– Следобед заминавам за Манчестър? – протегна се лениво Дънстън. Имаше много силно тяло.

– Не се учудвам защо ми завиждаш толкова за Париж. – Сега беше ред на Фишер да се посмее. – Не вярвам да откриеш кой знае какво там.

– Не, но се надявам да припечеля някоя и друга пара за нас двамата. Милички пет стотака, за да проверя миналото на някого си. Богат татко си има глупава кучка за дъщеря, която иска да се омъжи за дългокос тъпак, при когото си прави косата. Ако мога да откроя някаква истинска мръсотия за него, та дядото да я покаже на милата дъщеричка, може да получи и нещо извънредно. А сега да поемам. Пожелавам ти щастие с леличка Амброзин.

– Благодарности – кимна Фишер.

При вратата Дънстън се обърна и му помахаша с ръка. В работата двамата се разбираха много добре, но като личности бяха съвсем различни типове. При всяко разследване двамата подхождаха по различни начини – Фишер ползуваше богатата си интуиция и отиваше на рискове, докато Дънстън беше методичен, неотклонен и притежаваше забележителна склонност към всякакви мошеничества. Приятелството им не беше дълбоко, но понякога прекарваха някоя и друга вечер заедно и никога не изпадаха в сериозни разногласия. На Фишер му беше интересна неговата компания. Партньорът му можеше да бъде крайно вулгарен и същевременно много забавен.

Фишер плати сметката и се отправи обратно в кантората.

Дънстън нае такси и се изпъгна на задната седалка, като запали

---

1. Веселия Париж (фр.). – Б. пр.

ментолова цигара. Беше избрал този вид поради психическата си идиосинкразия към тютюна. Не можеше да се откаже от пушенето, а имаше болезнен страх от белодробен рак. Фишер често го подиграваше за това.

Хм, значи Фишер поемаше за Париж с тази мисис Стенли, мърмореше си Дънстън. Взема си добро парче за из път. Иди че му вярвай, никога не пропуска случая. Жените не можеха да завъртят главата на Фишер, Дънстън знаеше това. Винаги избираше един и същ тип – разпасани и груби, но хубави. Беше съвсем изключено Фишер да се увлече по някоя от тях. Ако се увърташе около някоя, правеше го само за да я има и нищо повече. Дънстън изпитваше любопитство по отношение на тази мисис Стенли. Тя се бе развела с Джими Стенли и всеки, който четеше вестници, знаеше що за изпечен плейбой беше той – винаги натискаше здраво, и то върху шестте цилиндъра. Сигурно тя ще да е от същия тип, каквито допадат на Фишер, само че подобро издание. И същата тази жена претендираше за законни права над Солницата на Пьоленберг. Той бе виждал съкровището на снимка и му беше ясно, че за подобна вещ човек може да извърши дори и убийство. Как ще се откаже тя от такова богатство? Ако е придобила права над него чрез някакъв неподозиран трик, тя ще драпа със зъби и нокти и ще се бори до кръв. Това беше причината Дънстън да заминава не за Манчестър, както бе казал на Фишер, а за Германия по тайното настоятелно искане на принцеса Фон Хесел.

* * *

– Влезте, мистър Дънстън. Ще се поразходим малко с колата.

Шофьорът държеше задната врата отворена и го подканваше учтиво. Дънстън видя вътре седнала жена. Лицето ѝ беше бледо и мрачно. Влезе и седна до нея.

– Аз съм принцеса Фон Хесел – представи се тя. После заговори на шофьора по немски и натисна бутон, монтиран под облегалката за ръката ѝ. Стъклена преграда се плъзна нагоре и ги отдели от водача на колата.

– Много мило от ваша страна да дойдете да ме посрещнете.

Дънстън не беше съвсем сигурен как да се обръща към нея. Огромната кола, шофьорът в униформа и патрицианската арогантност на жената до него бяха разклатили самочувствието му. Не би се чувствувал така неудобно, ако работата му бе го свързала с някой новобогаташ, но лице като това на принцеса Фон Хесел беше продукт на вековни аристократични традиции и могъщество.

– Не съм дошла да ви посрещам, а да проведем нашия разговор.

Тъкмо затова ще се поразходим с колата. Знаете, че писмото, с което търсих услугите ви, беше адресирано лично до вас?

– Фишер ми го показа. По това време бях на почивка в Португалия. Следвам вашите инструкции и не съм му съобщавал, че идвам тук. Допускам, че нещо не сте доволна от него, така ли е?

– Той не е точно човекът, който ми беше необходим, но тъй като засега се е поставил на мое разположение, може да продължава с проучванията си. Постигна все пак значителен прогрес за кратко време.

– Тогава може ли да попитам за какво поискахте тази лична среща с мен?

Принцесата отпрати поглед към него. В очите ѝ прозираше нещо, което го постави нащрек. Притежаваше безпогрешен инстинкт за неочакваното и разбра интуитивно, че този разговор няма да бъде такъв, за какъвто се стремяха да го представят.

– Допреди пет години сте били в Германия, мистър Дънстън, нали така? Тогава сте работили в Интерпол?

– Да, познавам страната доста добре.

– Доколкото ми е известно, последната ви задача е била да ликвидирате контрабандистка организация, пренасяща злато?

Дънстън усети как кожата му настръхва.

– Точно така. Направили сте хубаво разследване на разследвачите.

– Естествено. Винаги предпочитам да съм наясно с кого имам работа. Проучванията ми показаха, че тъкмо вие сте човекът, който ми е необходим. Жалко, че мистър Фишер дойде преди вас. Явно, той е честен човек. – Тя обърна глава към него и се усмихна. Тази усмивка изразяваше забавно презрение. – Почервеняхте, мистър Дънстън. Моля, не се чувствувайте обиден. Да се засягате, надявам се, е лукс, който вие не можете да си позволите.

– Не зная какво се опитвате да кажете, принцесо Фон Хесел – започна гневно той, – но ако искате да намекнете, че има нещо нередно...

– Колко пари получихте от бандата контрабандисти, за да забавите разследването?

Този въпрос го изненада по средата на речта му. Той спря със заекване, а тя продължи все така усмихната и неумолима:

– Напуснахте Интерпол поради подозрения за получен от вас подкуп. Не им се удаде да докажат нищо, но след този епизод за вашата кариера там нямаше повече бъдеще. Споменатата сума представляваше някакви си мизерни десет хиляди лири стерлинги. Може би не толкова мизерни за вас по онова време, но при днешния стандарт действително

презрително малко. Не бих ви обиждала да ви предложи нещо толкова жалко.

Дънстън извади кутия цигари. Беше червен като рак и облян целият в пот.

– Махнете това, моля ви. Аз съм против пушенето. Това е отвратителен навик!

За момент Дънстън се поколеба. Спокойното му държание бе разклатено от нейната фронтална атака. Имаше усещане, че стои гол до тази жена, впила поглед в него. Неосезаемата сила на нейната власт беше смазала волята му. Притвори бавно кутията и я прибра в джоба си.

– Добре – каза спокойно той. – Искате да ми направите някакво предложение? Сигурно е доста нечистичко, иначе не бихте започнали с тези отдавна забравени слухове. Наистина бяха само слухове. Нямах нищо вярно, но те оказаха проклетото си въздействие. Изгубих самообладание и напуснах.

– Мистър Дънстън, ако успеете да ме убедите във вашата морална устойчивост, не бих била в състояние да ви направя каквото и да било предложение. Слава богу, знам, че сте открили частната си детективска агенция с капитал, който дотогава не сте притежавали. Следователно, взели сте подкуп и сте човек, който има своя цена. Да вървя ли по-нататък, или ще продължавате да настоявате на вашите фантазии относно моралния ви лик?

– Никога не е беда човек да изслуша думите на другия.

– Добре тогава. Известни са ви фактите за нашата загуба на съкровището. Знаете толкова, колкото и Фишер, така ли е?

– Той ме държи в течение. Искате си Солницата обратно, като се надявате, че генерал Бронзарт е жив и той ще ви отведе до нея.

– Точно така. Решена съм на всяка цена да открия съкровището. – За миг тя хвърли поглед през прозореца, свъсила вежди. – Решила съм и нищо няма да ме спре. Съществуват обаче усложнения, за които мистър Фишер дори не се досеща.

– Прекалено честен? – Дънстън вече се възстановяваше от шока.

– Твърде прекалено. По-младият ми син се опита да го убеди да ме изиграе и да зареже всичко, но той му отказа.

– Защо е било необходимо синът ви да върши това? Не желае ли той съкровището отново да стане ваше притежание?

– Не желае да поеме риска, но аз съм готова. Готова съм да рискувам каквото и да било и да направя всичко. Затова и ви повиках.

– Какви са усложненията.

– Генералът има законни права върху съкровището – изрече спокойно тя. – Всъщност той извърши кражба, като приложи морално насилие, но го получи легално. Поради основания, които не ви засягат, не можем да си позволим публична борба за доказване на нашето право на собственост.

– Та той изобщо не е в състояние да се бори. Той е търсен от международния съд престъпник. Не смее даже да се покаже на бял свят.

– Не. – Принцеса Фон Хесел се извъртя напълно и застана лице в лице с него. – Не, но неговата дъщеря може. Искях някой да открие и генерала, и Солницата, а после да отстрани генерала.

– Разбирам – кимна замислено Дънстън. – Сега вече разбирам намеренията ви, но не бяхте взели предвид дъщерята, нали?

– Точно така.

– Когато казахте „да отстрани“ – Дънстън се стараеше въпросът му да прозвучи съвсем тривиално, – какво по-точно искахте да изразите?

– Тъкмо това, което си помислихте – отвърна студено тя. – Да се отървем от него... да бъде убит, ако предпочитате точно тази дума. Генералът ми трябва мъртъв.

– А дъщерята? Тя може да отстоява претенциите си и да изчезне със съкровището. Там е истинската беда, нали?

– Да. Откакто се намеси и тя в играта, всичко се промени. Мистър Дънстън, готова съм да заплатя двеста и петдесет хиляди лири стерлинги по шифрована банкова сметка в Швейцария; петдесет хиляди на лична сметка за поемане на работата и остатъка по-късно. Искам обаче Солницата на Пьоленберг и не желая да остане жив никой, който би могъл да предаде претенции за нея.

– Христе боже! – едва чуто възкликна Дънстън. Устните му се присвиха, като да свирне, но не се чу никакъв звук. – Предлагате убийство? Искате да убия това момиче?

– Предлагам ви да убиете и двамата и за това плащам четвърт милион лири стерлинги. Помислете за тези пари, мистър Дънстън. Помислете колко богат ще бъдете. Не е нужно да ми давате веднага отговора си. Премислете всичко хубаво.

– Поемате адски риск, като ми доверявате всичко това. Какво би ме задържало да отида в полицията и да им разкажа цялата история?

– Нищо друго освен здравия ви разум – контролира тя. – Освен това никой няма да ви повярва. Липсват ви свидетели, доказателства. От друга страна, дава ви се шанс да станете много богат. Убедена съм, че ще направите правилния избор.

– И аз съм убеден, че ще го направя, но при условие, че удвоите сумата. И това е моят отговор. Половин милион, и ще се погрижа за двамата. Ще притежавате отново съкровището и няма да съществува никаква мисис Стенли със своите претенции.

– Ако удвоя сумата, ще се наемете ли?

– Още сега можем да стиснем ръце.

– Много добре, нека бъде половин милион.

– Между другото, какво ви е сторил генералът, за да ви принуди да му го дадете?

Презрителна усмивка разкриви отново устните ѝ.

– Ако узнаете това, мистър Дънстън, животът ви не би бил по-сигурен от този на мисис Стенли в момента. А сега ще ви откараме обратно на летището.

Глава 3

През юли Париж беше пълен с туристи. Горещината не бе толкова непоносима, колкото щеше да стане през август, когато парижани бягат от своя град и го оставят на чужденците. Сред тълпата, шляеща се из елегантните булеварди и кръстосваща „Шанз Елизе“ нагоре-надолу, преобладаваха английски и американски физиономии.

Пола забеляза доста германци, които се скитаха из града и влизаха в скъпите магазини. Не можеше да открие нищо общо между тях и себе си. Това бяха чужденци, говорещи груб език, който тя никога не бе успяла да научи. Фишер бе наел места в удобен от средна класа хотел, близо до „Маделон“. Стаите им нямаха връзка, но бяха на един и същи етаж. Първата вечер се храниха заедно в ресторанта на хотела, а след това той я придружи до вратата ѝ. Тук Фишер я притегли до себе си и я целуна, при което тя обви шията му с ръце, но не повтори предишната покана от Лондон. Затвори се в стаята си и го остави в коридора.

На следващата сутрин Фишер посети френската полиция, като помоли Пола да се поразходи, а после да се срещнат за обяд.

– Защо ще ходиш в полицията? Каква помощ могат да ни предложат те?

– Могат да ни кажат името и адреса на жената, разпознала баща ти. Нека привършим най-напред с нея и тогава ще опитаме да открием леля Амброзин и Жако. Това ще бъде трудна работа. Поразходи се и си купи шапка, а след това да се намерим в „Тур д'Аржан“ около 13:00. Ще обядваме и ще ти разкажа какво се е случило. И не се оставяй никой да те задигне, обещавах ли?

– Защо пък не, може да се окаже забавно – и му се усмихна. В дълбочината на очите ѝ се прокрадваше нежна топлина. Не бе забелязал досега да го гледа по този начин.

– Защото на мен никак няма да ми хареса – и той постави нежно, с протежиращ жест ръка на рамото ѝ. – Отсега нататък, мисис Стенли, вие сте с мен.

Фишер успя да види началството след половин час спорове и откази от страна на по-младшия офицер, който бе решил да не оказва помощ на това, което той кисело наричаше английско аматьорство. Началникът му беше пълен човек на средна възраст, захапал силно одимена лула. Той поздрави Фишер без особен ентузиазъм. Фишер не скри нищо.

Обясни, че работи частно за клиент от Германия, и попита за името и адреса на жената, която смята, че е видяла на улицата бившия СС-генерал Бронзарт.

– Защо не прегледахте бележниците на журналистите, вместо да безпокоите нас?

– Защото там се говори само за мадам Бреве, без да се споменава нещо повече. Колко стотици от жителите на Париж носят същото име, мосю?

– Около петстотин, а може би и повече. Бихте могли да издирите лицето чрез обява във вестниците. Нашите задачи са съвсем други, знаете добре.

– Така ми обясни и офицерът отвън, но по-малко учтиво, отколкото вие. Признавам, че това ви е неприятно, но тази справка във вашите досиета ще ви отнеме съвсем кратко време. А ако бъдете така любезен да ми съобщите и вашите заключения по този случай...

Офицерът присви рамене. Приличаше на човек, отегчен както от живота, така и от хора като Фишер, които му губят времето.

– Ще намеря папката, но не мога да ви предложа цигара. Пуша само ей това – и размаха димящата лула.

– Благодаря, имам си свои – и Фишер извади пакет цигари.

Познаваше французите и ги обичаше. Беше работил в Париж близо две години и постепенно обикна града и се научи да разбира особеностите на жителите му. Обикновено ги описваха като най-ограничените и твърдоглави хора в света, които по-скоро биха те видели мъртъв, отколкото да ти направят услуга. Когато човек се отнася с тях с добро и отстъпки, те стават услужливи, гостоприемни и мили. Офицерът потвърди това, като проведе с посетителя си продължителен разговор по случая Бронзарт и му показа всичко в своите досиета за него. Докато малко преди това се оплакваше, че Фишер му губи времето, след това прекара повече от час в пушене и спомени от войната.

– Веднага тръгнахме по следата – заключи той. – Нищо не би ни доставило по-голямо удоволствие от това да намерим този мръсник жив и да му въздадем полагаемото се. Той се разпорежда в Париж шест месеца. Мога да ви покажа общите гробове на мъже и жени, екзекутирани по негова лична заповед. Тихи, скромни граждани, които не бяха сторили нищо, но биваха подбирани от убийците му като заложници на улицата. Приказките на тази жена бяха обаче нелепост, мосю Фишер. Говореше несвързано, а, от друга страна, твърдеше най-настойчиво, че го видяла, но не излезе нищо. Ей така, някакво лице в тълпата, плод на

нейното въображение. Той е мъртъв, сигурен съм в това, но ето ви нейния адрес, ако желаете сам да се убедите.

Фишер се изправи и двамата стиснаха ръцете си.

– Съгласен съм с вас, но и аз трябва да си заслужи хонора.

– Направете го по-обемист – посъветва го полицаят. – Всички те са едни и същи. Боши. Накарайте ги да плащат добре.

Когато слезе от таксито пред ресторанта, Фишер видя Пола, запътена на насам. Слънцето блестеше и той се чувствуваше щастлив. Беше странно усещане, съвсем непривично за обикновеното му настроение. То беше здраво свързано с момичето, насочило се към него, като му махаше с едната ръка, а с другата прикрепяше широкополата си шапка. Фишер не беше страхливец. Спокойно се изправяше пред всякакви опасности и бе доказвал безстрашието си, когато се е налагало, но съвместната работа с Пола Стенли и ускорените удари на сърцето, когато я видеше, изискваха друг вид смелост, а той не беше я придобил още. Улови я под ръка и я заведе на масата, запазена от него още тази сутрин. Келнерите го познаваха и размениха с него поток цветуща френска реч, докато Пола се настаняваше зяпнала го. Той имаше навик да пригласява с ръка изтънялата върху темето му коса – тя бе забелязала, че върши това, когато мислите му бяха заети с някакъв проблем. Не беше красавец и нищо не можеше да го накара да се държи прилично в заведенията. Фигурата му не понасяше други дрехи освен удобните и непретенциозните, а лицето му имаше израза на човек, очакващ всеки момент неприятности. С нея обаче беше изключително внимателен. Когато и да биваше в контакт с него, тя чувствуваше сексуалността му – демонстрираше я, когато я целуваше, а също така и при изпълнение на най-обикновените си кавалерски задължения. Беше я сграбчил така цялостно, че тя ясно виждаше характерното за мъжа собственическо отношение към нея. „Отсега нататък си само с мен.“ Джеймс никога не би й казал или пък помислил подобно нещо. През петте години брачен живот никога не е бивал отговорен за нея. Фишер бе поел всичко в свои ръце от момента, когато напусна Англия. Беше необходима цялата й решителност, за да не се остави напълно под негова власт.

– Какво стана? – запита тя.

Той й се усмихна над вдигнатата чаша „Чинцано“.

– Успях да открия името и адреса на жената. Всичко обаче излезе напразно. Те там са проверили всичко и не са открили нищо. Почти съм решил да наемем кола и да се поразходим из Булонския лес. Да зарежем работата този следобед. Как мислиш?

– Много повече ми се иска да видим тази жена. Така или иначе, трябва да минем през този етап. Освен това няма да откриеш Солницата за фамилията Фон Хесел, като ме разведаш с кола из горите.

– Един ден повече или по-малко престой в Париж не е от голямо значение, а и аз не съм в особен възторг от своите работодатели. Готов съм да се съглася с полицаите, тези богаташи са истински боши. Съжалявам, не би трябвало да го казвам. Нямах именно това предвид.

– О, не, тъкмо това имаше предвид, но то не ме засяга. Сигурна съм, че твоите германски принцеси и принцове са ужасни. Спомням си една статия в „Таим“ за тях. Говореше се само за парите им и как са се възстановили след войната. Можеш ли да ми разкажеш нещо повече за тях и, моля те, не прави такива физиономии. Зная, че не влагаш нищо, като ги наричаш боши. Не съм толкова глупава.

– Радвам се. – Той улови ръката ѝ. Развъълнува се, когато усети ответното леко стискане на нейните пръсти. – Аз съм много нетактично копеле. Знаеш, че никога не бих казал нещо разстройващо те, нали? Добре, за Фон Хеселови. Майката е интересният тип. Има съвсем птича физиономия; някаква кръстоска между орел и странствуващ ястреб. Също така толкова женствена и привлекателна, колкото тези животни. Освен това и арогантна, и умна – тя върти цялата игра. Не ме третира точно като дрипа, но показва, че си го мисли. Има двама синове. Мъжът ѝ е починал по време на войната. По-старият син е някъде в петдесетте. Беше много особен. У него има някаква загадка, която не можах да разбера. Разговорът с нея трая половин час, но той не отрони ни дума. Стоеше си ей така, като чучело.

– Вероятно се страхува да говори в присъствието на такава майка. Подобни жени са като зли духове.

– Такива са, но по-младият син имаше съвсем друго държание, всъщност много приятен. Изключително хубав, ако ти допада типът на русия супермен. Вмесваше се свободно в разговора и изглеждаше съвсем самоуверен. Види се, страшно е изпонаплашила по-стария. Картиката беше много мила. Къщата е истинско свърталище на духове. Когато влязох, най-напред помислих, че съм в черква. Стъклопис, палми в огромни съдове и всичко с размери на катедрала. Може да се напише хубава пиеса за тях, само че никой няма да повярва. Ще кажат, всичко е много пресилено и неестествено. Ето че пристигат и скаридите. Надявам се да си много изгладняла?

– Гладна съм – отправи му усмивка Пола. – Описанието ти беше чудно, но аз забравих, че си журналист. Говориш отлично и френски.

– Талантлив човек съм. Защо не снемеш тази шапка? Не мога от нея да виждам лицето ти.

– О, нима не я харесваш? Послушах съвета ти и я купих тази сутрин. Аз я намирам много шик!

– И аз я намирам такава, но обичам да гледам лицето ти. Истинска красавица си, не ти ли е известно това?

– Щом ти казваш така.

– Казвам го. Сложи шапката на стола до мен и се залавяй за скаридите, възхитителни са. Сигурна ли си, че не ти се разхожда с мен из гората?

– Сигурна съм. Нека отидем да видим жената... моля те!

– Добре, ще идем, но по-късно ще вечеряме някъде на специално място. И нека сключим договор: няма да разискваме баща ти и съкровището на Пьоленберг.

– Тогава за какво ще говорим?

– За нас. Ще ти разкажа своя живот, а искам да чуя и за този хубавец, мъжа ти. Между другото, той трябва да е бил голямо лайно.

– Не беше чак толкоз лош, но с мен не се живее лесно.

– Досега – Фишер изтри устата си със салфетка – аз не те намирам трудна.

Сутринта бе наел кола и те пое с нея. По Сена се носеха цяла флотилия корабчета, натоварени със стока и туристи. Голяма парна барака димеше зад тях, а на носа ѝ клечеше на задните си крака самотно куче. Улиците, в които навлязоха след известно време, ставаха все по-мръсни и бедни, смет с ровещи се из нея котки задръстваше паважа; пране висеше на гирлянди по прозорците. Загубиха четиридесет и пет минути из тесните и претъпкани улици, докато достигнат мястото, където живееше мадам Бреве. Това беше разпадаща се сграда от апартаменти с олющена мазилка и увиснала на една страна врата. Двамата влязоха в тъмно предверие и бяха притиснати от миризма на готвено и котешка урина. Като се изкачиха един етаж нагоре, почукаха на изпречилата им се врата. Отвори им млада жена и закри с тяло достъпа навътре. В ръцете си държеше дебело около двегодишно дете.

– Мадам Бреве? – попита Фишер.

– Аз съм мадам Бреве. – Тя беше на около двадесет и пет години.

– Мисля – продължи учтиво той, – че ни е необходима вашата свекърва. Можем ли да поговорим с нея за минутка? Няма да я задържим дълго време, мадам.

– Какво искате? – Тя не се помръдна от входа. Лицето ѝ беше

намусено и изморено, а малките ѝ тъмни очи се впиваха подозрително в тях. Погледът, отправен към Пола, беше съвсем открито враждебен.

– Информация – и Фишер ѝ подаде петдесетфранкова банкнота. – Бихте ли помолили мадам Бреве да ни приеме?

Снахата взе парите и подрусна детето, което бе започнало да хленчи, завряло пръсти в устата си.

– Може да я видите, но няма да чуете нещо разумно от нея. Тя ме влудява, мосю. Полицията също идва тук неотдавна. Влезте.

Тя отстъпи и те се намериха в стая с разхвърляни мебели. Над всичко доминираше голяма маса, разположена в центъра. Бяха облъхнати от миризма на запръжка и от горещина, тъй като печката в ъгъла беше силно нагорещена, а прозорците плътно затворени. Беловласа стара жена, облечена в спарени черни дрехи, седеше в кресло до печката.

– Едни хора искат да те видят. Как се казвате, мосю? – обърна се младата към Фишер.

Той пристъпи до креслото. Бялото набръчкано лице се повдигна към него.

– Аз съм мосю Фишер, а тази дама е мадам Стенли. Идваме от Англия, мадам, и искаме да ви зададем няколко въпроса. Ще бъдете ли така любезна да ни отговорите?

Очите ѝ бяха Потънали в провиснала кожа и покрити със старческо перде.

– Какви въпроси? Имам желание да ви отговоря, но паметта ми вече не е, каквато беше. Тя ми разправя, че съм забравила всичко – и старицата посочи с глава към снаха си.

– Точно така – озъби се младата, – подлудявах ме с твоята забраванковщина.

– Мадам Бреве – започна Фишер, – немного отдавна сте вървели по „Рю д'Оверн“ и сте сметнали, че сте видели един човек, германски офицер, който е бил в Париж по време на войната. Спомняте ли си?

За момента настъпи пълна тишина. Пола пристъпи крачка напред. Наистина, беше безполезно, както твърдяха от полицията. Старата жена беше дементна и не можеше да се разчита на нея. Беловласата глава се извъртя от Фишер към Пола и после пак обратно.

– Какъв немски офицер? – запита тя.

– Оня, за когото дрънкаше, че си го видяла! – не можа да се сдържи снахата. – Боже мой, та тогава ти събра тука и вестникари, и ченгета с твоята история! Какво искаш да кажеш с това: „Какъв немски офицер?“... Глупава дърта крава!

– Генерал Бронзарт – продължи Фишер. – Сторило ви се, че сте го видели по „Авеню д'Оверн“. Можете ли да ни кажете нещо във връзка с това?

– О, боже мой! – извика старицата. Внезапно очите ѝ заблестяха, лицето ѝ се оживи от вълнение. – Този мръсник... видях го, мосяу! Видях го така ясно, както виждам сега вас. Вървеше точно от същата страна на улицата. Той беше, познах го, въпреки че може да са минали повече от двадесет години...

– Тридесет е по-точно – сопна се младата. – Не можеш ли най-после, дърта краво, да кажеш нещо като хората?

– И сте сигурна, че това беше той! – Пола пристъпи напред. Задушаваше се от горещината и напрежението. Вероятността да е жив баща ѝ висеше върху незначителната възможност да се повярва на тази стара жена.

– Разбира се, той беше. Познах го... зная го много добре!

– Кога за последен път видяхте генерала? – запита Фишер.

– Ъ? Нали ви казах, немного отдавна. Забравих точно кога, но не беше отдавна...

– Когато го видяхте отново, беше ли се променил много? Беше ли много остарял? Как беше облечен, мадам?

Тя повдигна рязко глава и го изгледа. По лицето ѝ се четеше обърканост.

– В черно, разбира се. Всички те носеха черни униформи.

– Казах ли ви? – намеси се снахата. – Толкова можа да узнае от нея и полицията. Ама на, замъкна се тогава в полицейския участък и заяви, че го е видяла. Можете ли да си представите? Дърта изкуфяла краво! – разтърси тя глава и праметна детето от едната ръка в другата.

– Аз също мисля, че това са нелепости – обърна се Фишер към Пола, като я улови под ръка. – Съжалявам, но всичко е фантазия, съживяване на миналото. Ще сторим по-добре, ако тръгнем.

– Да – отзова се Пола. Малката стая наподобяваше фурна. Старата се бе объркала и едва сега, изправена пред пълното разочарование, Пола осъзна колко много бе разчитала на този разговор.

Горещината я задушаваше. Тя пое дълбоко въздух и сне шапката си.

Чу се кратък остър писък. Старицата се бе изправила. Едната ѝ ръка бе вдигната, свита в юмрук.

– Очите! – крещеше тя. – По тях го познах! Беше вече стар, а косата му цялата побеляла, но аз познавах добре тези очи! И вие ги имате...

Имате очите на тази свиня, която уби моя син!

– Да – промълви тихо Пола. – Боя се, че очите ми са същите. Аз съм дъщеря на генерал Бронзарт.

Две бързи стъпки доведоха мадам Бреве до Пола. Със силно изтеглена напред глава старичката плю в лицето ѝ.

* * *

– Хайнрих, къде, мислиш, ще свърши всичко това? Ако се намесиш в тази работа, ще нанесеш само вреда. Вреда на майка ни и на всички нас!

– Много ми се ще да отворя някоя беля на майка ни – отвърна заядливо принц Хенри. – Време е вече някой да я нарани, ей така, за промяна на навиците ѝ. Нали ти оставаш тук да държиш ръката ѝ, защо аз да не прескоча до Париж? Да не би да искаш да ме убедиш, че ще ти липсвам много?

Брат му направи нетърпелив жест.

– Ще предизвикаш маса неприятности. Принуждаваш ме да ти го кажа. Ще се напиеш и поведението ти ще бъде изнесено веднага във вестниците. Защо не останеш тук?... Или по-добре иди в замъка, ако ти е доскучало много.

– На пияницата никога не му е скучно. Никога не е самотен. Той поглъща утехата за всичките си грехове. Ненавиждам замъка. Прекарах там три месеца като затворник заедно с болногледач, който ме биеше до посиняване, когато нямаше кой да ни наблюдава. Но в такива случаи кой дава пет пари, щом родовото име не е накърнено? И какво велико име е това, а? Да се правят милиони от въоръжение, да се вземат пленници роби за тежката работа, да се финансират нацистите... – По-старият принц Фон Хесел се разсмя цинично. – Заминавам за Париж и туйто! Ще обикалям наоколо с плакат около шията, където ще бъде написано кой съм, и ще пикая по улиците!

Брат му напусна стаята и вратата изтреща зад него. Хайнрих отиде до прозореца и видя майчината си кола да влиза в двора. След малко тя и Филип ще проведат тайно съвещание, за да обсъдят как най-добре да постъпят с него.

Неприятностите им идваха оттам, мислеше си той, че ако се държеше в известни граници на трезвост, не можеха да му сторят кой знае какво. Последният му пиански припадък беше преди два месеца, а нещастният случай с колата – преди това. Той се възстанови и поднови пианството. Олюляваше се, така да се каже, но не падаше. А докато не

паднеше, неговото семейство не беше в състояние да му наложи никакви забрани. Притежаваше свое лично богатство, наследено според родовите закони, които баща му не успя да промени. Също така не можеха да го освидетелствуват и обявят за невменяем, без това да предизвика страхотен скандал. Това обстоятелство винаги е било най-сигурната му защита и все още беше. Можеше да си ходи свободно където си поиска, и следователно да тормози майка си със страхове от неочакваното.

Пред брат си Филип беше изразил своето намерение да замине за Париж отчасти заради удоволствието да ги хвърли в ужас, а също така и поради непреодолимото си любопитство. Още от детинство имаше навика да подслушва телефонни разговори и да се рови из чуждите чекмеджета. Беше шпионирали майка си с остротата на пиянското лукавство, както го бе вършил цял живот – за собствено удоволствие, а и от злоба, защото знаеше, че винаги е бил изключван от плановете на семейството. Така научи, че Фишер е в Париж заедно с дъщерята на генерала. И когато през нощта се събуди, изгарящ от жажда за алкохол, хрумна му да отиде там и да им се представи. Това щеше да сгърчи майка му и праволинейния му брат от ужас и очакване часове наред. Те няма да успеят да го спрат. Ще вземе със себе си и частния слуга, който му служеше от двадесет години насам и като болногледач, и да впише и него в книгата на хотел „Риц“.

Никога не чувствуваше нужда да напуска хотелския апартамент освен в редки случаи. Също така можеше да се забавлява, като се отдаде на един от нередките си пристъпи от нужда да се самоизтъкне, като разпорежи да му доставят една кола „Ферари“ и да я подкара, както той си знае, в пияно състояние. Не можеше да си спомни някога да е убивал с колата си дете. Спомняше си само, че се бе събудил в леглото си, а майка му стоеше изправена до него, изведнъж много състарена. Бяха си послужили с подкуп, придумвания за недоглеждане, за да го измъкнат от обвинението в убийство, а на вестниците заплатиха, та да публикуват минималното около инцидента. Беше приел стореното за него и в същото време негодуваше, защото това му налагаше задължения, а не беше много склонен да изразява раболепни благодарности. От месеци не бе предприемал пътувания и когато Филип подметна за скуката, той я отрече, но същевременно осъзна, че е вярно. Беше му дошло до гуша от това обкръжение, непрекъснато възпрепятствуван от своите, които изискваха да се държи като на парад. Така беше и в случая, когато пристигна онзи детектив – трябваше да стои зад софата и да се мъчи да не се олюлява. По-късно го заключиха в спалнята, защото се опасяваха, че

може да се препъне по стълбите. В други случаи го скриваха от погледа на хората, като го предаваха на гледания през пръсти задълженията си личен; слуга. Той го обичаше, защото между тях съществуваше негласно разбирателство. Принцът плащаше заплатата му и му даваше богати добавки, когато биваше в настроение. Слугата получаваше заповеди от принцесата, но ден след ден се нагласяваше все повече към удовлетворяване удоволствията на принца. Сега той бе взел своето решение. Беше пиян както обикновено, но в никакъв случай дотам, че да не може да мисли и действа. Заминаваше за Париж. Позвъни за слугата, съобщи му новината и го инструктира да опакова багажа.

В приземния етаж майката и брат му провеждаха съвещание, както той бе предположил.

– Няма да допусна това – говореше принцесата. – Един бог знае какво ще извърши, когато се настани там. Представяш ли си го в „Риц“, ако изпадне в някой от пиянските си пристъпи и започне да чупи всичко около себе си!

– Няма да го направи – опитваше се да я успокои Филип. – В клиниката го излекуваха от тези припадъци. Сега, мамо, той просто пие. Опитах се да го разубеда, но знаеш как се заинтява, когато спориш с него.

– Много си мекушав – разгневи се принцесата. – Винаги го защитаваш и извиняваш! Решила съм да го отстраня... стига ми вече! Ще искам да го освидетелствуват и затворят. Едва тогава ще имаме мир!

– Не можеш да постъпиш така – говореше успокоително синът. – Хенри не е луд и не бива да му правиш такова нещо. Няма да се съглася с такива действия. Знаеш добре, че такъв факт ще стане обществено достояние. Прикривали сме го цял живот, а и ти самата твърдиш, че не му остава още дълго. Не бива да помисляш дори за такова разрешаване на въпроса. Невъзможно е.

Разяреният ѝ поглед го стрелна като струя парещи лъчи. Под напора на гнева си изглеждаше много по-стара и жестока.

– За нас няма невъзможно, както вече го доказахме веднъж. Знаеш какво се бе струпало върху главите на Фон Хеселови, но се справихме даже със силата на гестапо. Никога не ми споменавай, че е невъзможно да се направи нещо.

– Справихме се, но на каква цена, мамо? Дните, когато се уреждаше всичко със заплащане, са минало. Притежаваме сила и пари, но нямаме повече право да злоупотребяваме с тях. Старият свят ни позволяваше това, но новият не иска, независимо от това как мислиш ти. Прикрихме

убийството на това дете, защото осигурихме родителите за цял живот и ги преместихме на петстотин мили далеч от Франкфурт. Ние обаче не можем да поставим Хенри в затвор за лунатици и с това да ликвидираме проблема. Облечен е в права и номинално той е главата на семейството. Не желаш скандалът по повод съкровището да ни очерни, нали? Ако постъпиш така с Хенри, ще бъде още по-лошо.

– Оформил си ново съзнание, сине мой, така ли? – запита подигравателно тя, възправила гордото си патрицианско презрение срещу неговия обикновен морал. – Говориш като буржоа. Забравяш кои сме ние.

– Никога не бих могъл да направя такова нещо – върна се отново той на темата за брат си. – Още от раждането си съм закърмен, а и по-късно заживял с мисълта за важната роля на нашия род. Наблюдавах те как управляваш нашата империя, мамо, и приех всичките си задължения. Времената обаче се промениха и дори ние не сме в състояние да върнем онова, което сме били. Силни сме, да, но не сме вече феодалните барони от времето преди войната. Не можем да се държим както преди. Обществото няма да ни изтърпи и най-горещо ти препоръчвам да не си правиш такива експерименти.

– Това не са основания да протезираш този пияница маниак! Това е демонстрация на твоята слабост! – Тя така му се бе ядосала заради решителното му противопоставяне на нейната воля, че беше готова да му надума какво ли не, за да го накаже. Обичаше го, както бе обичала баща му, но бе влюбена в силата си да се налага повече, отколкото във всичко друго. Той беше също Фон Хесел, но от по-меко тесто. Притежаваше глупава съвест и морални принципи, които я изпълваха с отвращение. Изкушението да му каже това се надигни за миг в нея, но тя веднага го потисна. Само глупак събаря къщата заради това, че вратата скърца. – Той представлява за нас опасност и зло – продължи студено тя. – Винаги съм знаела, че ще стовари върху главите ни някаква ужасна трагедия. Позволи му тогава да замине за Париж. Позволи му да се меси, да се рови в това гнездо на оси заедно с Фишер и тази жена. Ако нещо се обърка, твоя ще бъде отговорността!

Тя обърна гръб и напусна стаята. Филип я проследи с поглед. Знаеше, че майчиният му гняв продължаваше по цели дни. Щеше да се движи из двореца и да го пренебрегва, докато не се яви пред нея и не се извини най-раболепно. Беше от тези жени, които, укрепили веднъж здрава връзка с някого, не го изпускат из лапите си. Чувствуваше влиянието ѝ даже когато не са заедно, силата на привързаността си към нея, притеглянето на нейната воля.

Възхищаваше се от свръхчовешката сила на характера ѝ. Тя устоя пред Хитлеровото правителство и не позволи да бъдат заграбени фабриките им. След войната се пребори с обвиненията в симпатия към нацистите. Накрая успя да обедини лоялността на хилядите работници зад себе си. Тя беше като стомана – скала, на която винаги се е облягал от времето на детинството си, защото старият принц бе умрял, когато той беше още малко момче.

Тя мразеше брат му Хайнрих, както жена с нейната решителност можеше да мрази хилавостта, от която не е успяла да се отърве. Беше я разочаровал жестоко, тъй като бе олицетворение на всичко, което тя презираше – липсата на самоконтрол, изразена в алкохолна кома и локва повърнати мръсотии до главата му; изпадане в пиански бяс, придружен с чупене на мебели; каране на кола със смъртоносна скорост там, където не трябва. Имаше си гледач, обучен да оправя всичко след него и да се грижи за него. Той беше задължен да му инжектира солидна доза опиати, когато изпаднеше в делириум тременс. И този окаян син живееше с тях и притежаваше свобода и нещо друго, много съществено, което майката бе безсилна да отнеме. Той ѝ се противопоставяше рядко, но когато го вършеше, както в този случай с решението му да замине за Париж, ефектът върху нея биваше страшен. В тези случаи наум ѝ идваха все такива разрешения на проблема, каквито можеше да внуши човек, обладаващ огромна сила – премахни го, затвори го завинаги. Но условията на един стар родов закон, формулиран от пращадото на синовете ѝ, правеха невъзможно провеждането на тези нейни решения, ако искаше да избегне огромна публичност.

Филип се чудеше дали брат му схваща силата на факторите, които го спасяваха досега, и дали и за в бъдеще ще продължава да ги ползува, за да поставя непрекъснато в неудобни положения своето семейство. Но това изобщо не беше от голямо значение. В момента беше важно решението му да замине за Париж и да започне да се меси в действията на Фишер. Там щеше да привлече вниманието на обществеността върху себе си, защото тяхното име беше като мед за рояк оси, що се отнася до пресата. Хенри щеше да бъде проследяван и фотографиран. Старите слухове за боледуванията му щяха да бъдат възкресени, придружавани от неясни внушения за истинската им същност – нервно разстройство?... туберкулоза? Такива бяха обясненията навремето, когато прекара шест месеца в една швейцарска клиника след страшен пиански припадък от делириум, за щастие, станал в замъка Вурцен, далеч от околото на обществото.

Неженен – най-търсеният в света жених, най-богатият саможивец, който много рядко напускаше хотелския си апартамент. Филип беше виждал изрезките от вестници, които майка му бе събирала много години, още по времето преди войната. Тогава Хенри се бе запилял из Европа за втори път. Изключителните усилия на слугата му го бяха върнали у дома, без да стане публично достойние истинското му заболяване – алкохолна дегенерация. Той беше заявил, че Хайнрих не е луд. Клинично това можеше да се оспорва. Хайнрих беше продукт на нещастна столетна наследственост, която Филип беше избягнал. Съзнанието му за собствената по-добра съдба го караше да се чувства виновен пред брат си. Щом като Хайнрих бе решил да замине, най-добре щеше да бъде той да го последва. Така майка им щеше да се смири малко, а и той можеше да се погрижи за по-добро бъдеще, което можеше да се окаже и мрачно за тях, ако последните съобщения на детектива излезеха достоверни. Според Фишер, а той бе много настойчив по телефона, съобщенията на вестниците отпреди един месец са били точни – генералът бил жив.

* * *

– Скъпа, защо не седнеш да си починеш? Донесох вестниците. Какъв хубав следобед! – Бригадният генерал отправяше загрижени погледи към съпругата си.

Тя беше с работен панталон и градински ръкавици. Лицето ѝ изобилствуваше от бръчки и имаше измъчен вид. Над тях слънцето блестеше в ясното небе. Ароматът на розите изпълваше неподвижния въздух. Птици бяха накацали по дървото, под което стояха градинските им столове, и нарушаваха с песента си тишината. Беше един от типичните английски летни следобеди, твърде горещ, за да се работи. Време за спокойствие и безмълвие, за прочитане на неделните вестници, след което да се събудиш от леката дрямка за чая с домашен кейк. Това беше тяхната идилия в течение на много години. Животът им беше протекъл в ненарушаван от нищо мир и взаимно разбирателство. Занимаваха се с градинарство, четяха, разговаряха и държаха ръцете си като влюбени, каквито въпреки възрастта си все още бяха.

Той ѝ подаде ръка и тя седна послушно до него, отпусна се назад и морно притвори очи. В покоя си лицето ѝ беше по-хубаво. Притежаваше чистота на чертите, на която Риджудей се наслаждаваше толкова, колкото в деня, когато я видя за първи път в мразовитото таванско помещение на собствения ѝ дом – тази огромна, облицована с гипс къща в

Мюнхен, където го бе настанил неговият командир. Тогава тя беше млада жена, уплашена и настроена враждебно, изправена пред нахлулия в къщата ѝ противник, влязъл през задната врата и станал свидетел на нейното унижение и отчаяние. Тя гореше парчета от мебели в камината, за да стопли себе си и Пола. Детето беше на легло и кашляше мъчително. Джерълд Риджуей никога нямаше да забрави тази първа среща с бъдещата си жена. Той се бе влюбил изведнъж, и то за първи път в живота си. В Англия си имаше мила обикновена девойка, за която трябваше да се ожени някой ден. Тя изчезна веднага от съзнанието му, щом видя изваяното лице на германката и се сепна от трагедията, изразена в очите ѝ. Беше я обикнал от първия момент и чувството му никога не отслабна.

Сега тя не можеше да спи. Беше неспокойна и тъжна. Покоят, който беше най-голямото им постижение, беше изчезнал.

– Скъпа – утешаваше я той, – престани да се тревожиш. Вече всичко премина.

– Не мога да повярвам – отговори Магда Риджуей. – По цели нощи лежа будна и си представям как миналото ще се върне отново, как цял свят ще го узнае и където и да идем, ще ни сочат с пръст. Как, мислиш, нашите приятели ще ни приемат, ако знаят коя бях аз и кой е бил мой съпруг?

– Всичко това е било много отдавна. Сега никой не се интересува от него.

– Нашето поколение се интересува. Те воюваха в тази война, бяха част от нея. За тях това петно никога няма да бъде измито, а и за мен също.

– Не бива да говориш така – извъртя се той рязко към нея. – Ти нямаш нищо общо с това, което се е случило!

– Десет години бях негова жена. – Говореше бавно, сякаш това ѝ струваше много усилия. – Угощавала съм в дома си тези чудовища. Живеех с ограбеното от цели семейства, които изпращаха на смърт. Бях част от всичко това, Джерълд. Живеех със смъртта, лежах в нейните прегръдки и родих дете от нея. Това беше най-ужасяващото, тази безумна страст към детето. – Тя потрепери. – Безмилостен и без всякакви човешки чувства към когото и да било, а щом станеше дума за детето, всичко се променяше у него! Знаеш ли, че прекарваше часове в детската стая, за да си играе с нея? Сядаше до креватче-то ѝ, наблюдаваше всяко нейно движение и държеше малките ръчички в своите пръсти. Когато се доближавах, чувах как ѝ бърбори и тананика като жена. Ако заплачеше, изтичваше там и така кръстеше на гувернантката, че чак ми се

повръщаше. Намирах това негово поведение така ужасяващо, че самата аз не можех да се доближа до нея. И той знаеше това, защото се вбесяваше и ме обвиняваше, че не я обичам, но аз не можех, тя беше негова. Когато и да погледнеш към мен това дете, гледаха ме неговите очи. Имах чувството, че съм му родила чудовище. Това беше и причината за любовта му към нея, та нали тя беше негово копие. Бедната Пола! Не можех да направя нищо, никога не успях да преодоля дълбоко в сърцето си това чувство от онези години. Това ме кара да се чувствавам много виновна пред нея.

– Винаги си била прекрасна майка. Не говори нелепости. Боя се, че я поразглехме малко, това е всичко. Разводът ѝ с Джеймс също я промени, направи я раздразнителна. Какво общо имаш ти с тези неща, мила моя? Престани да мислиш за Бронзарт и миналото. Той е мъртъв, а също така и този Блек. Нищо не те свързва повече с това, което е отминало.

– Спомням си Блек така добре. Албрехт Шварц, дребен човек, напелен в униформата си. Боготвореше генерала, следваше го като сянка. Никога няма да забравя сцената, когато донесоха за пръв път у дома Солницата на Пьоленберг. Той беше също там, а моят мъж се смееше доволно: „Как ти харесва центърът на гостната ти маса?“, така ми каза. Знаех как беше стигнало до нас това съкровище и няма да забравя изживения тогава срам. Баща ми и старият Фон. Хесел бяха приятели. Побягнах във от стаята, а знаеш ли какво направи той? Донесе Пола и я постави пред съкровището! „То е за нея – ми каза после. – Тя го докосна и се засмя. Хареса го! Значи тя ще го има – моят подарък за нея!“ Немного след това то изчезна и не го видях повече. Никога не го попитах какво е сторил с него, не исках да знам. Беше станал като луд. Войната отиваше все по-зле за нас. Стана още по-лош. Говореше, че отива да се бие в Русия със своята СС-дивизия и че щял да изтрие русите от лицето на земята. Започнах да се моля дано замине и никога повече да не се върне. И молитвата ми бе чута! Знаеш ли, че от този момент започнах да вярвам в Бога?

– Знам, казвала си ми. Той е мъртъв и никой не може да го доведе обратно на този свят, каквото и да прави Пола!

– Ами Солницата? Какво може да ѝ е казал Блек? Защо тя замина за Париж?

– Не зная, но съм сигурен, че нищо няма да излезе. Наистина, нямаш никакви основателни причини да се безпокоиш.

Тя се взря в него. Той също изглеждаше изморен и нови бръчки се бяха изрисували около очите и устата му. Взе ръката му и я поднесе до

устните си.

– Това те състари с много години – промълви тъжно тя. – У мен се таи само един страх, вледеняващ ме страх, и не мога да намеря покой от него. Ами ако наистина се окаже, че този дявол е жив?

– Не е жив! Но ако невъзможното се случи и излезе, че той се е измъкнал, ще посрещнем и тази беда, както сме срещали всичко в нашия живот, заедно, мила моя! Само не се тревожи. Каквото и да стане, аз ще те защитавам.

* * *

– Господи! – възкликна Фишер. – Я виж ти, Хайнрих фон Хесел е тук! Пише във вестника. Отседнал е в „Риц“!

Подаде вестника на Пола. Закусваха в столовата на техния хотел. Закуската беше утринен ритуал, който никога не бе привличал Фишер. Да си седиш в стаята и да се храниш в някакъв ранен сутрешен час, го отегчаваше и той избягваше този навик, провъзгласен от него за губене на време. Сега обаче очакваше с нетърпение това, за да срещне Пола. След първите няколко сутрини той я вземаше от стаята ѝ и слизаха заедно за закуска. По снизходителното поведение на хотелската управа към тях той можеше да съди, че тук бяха считани за любовници. Как много му се искаше хилещите се насреща им келнери да бяха прави.

Когато напускаха дома на старата побъркана жена, над тях тегнеше някакъв странен ужас. Пола непрекъснато триеше бузата си, въпреки че слюнката на старицата отдавна беше изчезнала оттам. Това беше изтощавашо нервите преживяване, дошло като гръм, и физически отвратително. Самата омраза се бе надигнала и плюла в лицето ѝ. Фишер се ругаеше, че я бе отвел там. Но ако не бяха я посетили, и той, както хората от полицията, щеше да си отиде с впечатлението, че старата жена страда от оглупяване с халюцинации. У нея имаше старчески изменения и умствено объркване, но в този кратък миг завесата на изминалите години бе снета от измъченото ѝ съзнание. Нейната реакция, когато видя Пола, не оставяше място за никакви съмнения, а също така и гневният ѝ вик: „Той беше стар човек с побеляла глава, но го познах по очите...“ Това означаваше, че генералът е жив. Беше стар и косата му побеляла, но очите му бяха все така отличителни и тя го бе познала. С писъка и с усилията си да се добере до Пола старицата бе възстановила кошмара от последната фаза на войната. С ужасяващата яснота на майчината си скръб тя си бе припомнила лицето на човека, който беше изпратил сина ѝ на смърт.

Чрез нея Пола видя баща си, крачещ сред тълна присвили се от страх хора, измъкнати от парижките улици като заложници, жертви, подбрани хладнокръвно чрез небрежното му помахане с ръка. Тъкмо по този начин той бе изпратил сина на мадам Бреве на смърт, наблюдаван от обезумялата плачеща майка, дошла да търси сина си в затвора. Тогава не е било забранявано на близките да обикалят и търсят изчезналите си синове и съпрузи. Ужасът е бил много по-респектиращ, когато на ежедневните екзекуции присъствували повече безпомощни свидетели. Чрез думите на тази старица фигурата на генерала израсна като призрак в схлупената бедняшка стая, облечен в злокобната си черна дреха, безчовечен и безмилостен, отправящ крещящото момче пред веригата на своите убийци. Майката го беше гледала в лицето, беше го проклинала и плакала. Двадесет и пет години по-късно бе съзряла това лице на многолюдната улица и го бе познала. Ако Фишер и снахата не бяха я задържали, тя можеше да се нахвърли с нокти върху Пола. При завръщането Пола не бе споменала нищо. Когато останаха сами в хотела, Фишер я прегърна.

– Това беше ужасно изпитание за теб. По-добре да не бяхме стъпвали там.

– Всичко беше така реално. Тя пресъздаде самата действителност. Можех да видя като на сцена всичко случило се.

– Ще ти дам да пийнеш нещо. Трепериш. Ела да седнеш тук.

– Струва ми се – произнесе бавно Пола, – че подозирах всичко това. Когато разбрах, че е служил в СС-войски и че се намира в списъка на търсените военно-престъпници, разбрах, че сигурно е вършил такива неща, но то не проникна дълбоко в съзнанието ми. Знаех го, а не можех да го повярвам, разбираш ли?

– Мисля, че си права. Изпий това тук и ела да седнем.

– Тя направи така, че видях всичко – продължаваше в унес Пола. Фишер я бе обгърнал, но тя, изглежда, не усещаше нищо и не спираше. Говореше с прикован в една точка поглед, стиснала в ръце чашката с коняк. – Колкото по-силно крещеше старицата и колкото повече се стремеше към мен, толкова по-ясно можех да я видя в двора на затвора, молеща за живота на своя син. А баща ми изправен, с насочен зловещо пръст напред...

– Добре. Сега, след като узна всичко, след като го осъзна, още ли искаш да го откриеш? Сигурна ли си съвсем?

– Да – и за първи път Пола обърна глава към него. – Да, трябва да го открия, нищо няма да промени решението ми. Той ми е баща, част от

самата мен. Какъвто и да е бил, каквото и да е сторил, трябва да го видя лице в лице. Трябва да чуя какво пък той ще каже.

– Не е ли по-добре да запазиш илюзията? Как би се чувствувала, ако се окаже от този тип хора, за които старицата говори днес, бездушен убиец или побъркан, какъвто ти твърдеше, че е Шварц? Налага ти се да помислиш до какъв край би се стигнало.

– Ако е болен, ще се грижа за него. Това би било най-лесното. Ако има нужда от мен, аз съм негова дъщеря. През тези дълги години е бил в изгнание и по този начин трябва да е заплатил за извършеното от него.

– И ти би могла да му простиш?

– Искане ми се. Желая да го намеря. Зная, ще ме помислиш за луда, но когато бях малко дете, виждах често майка си и нейния съпруг да излизат заедно. Тогава си мислех, да може само баща ми да се появи отнякъде на вратата, да пресече градината, да дойде при мен и да ме отнесе със себе си... Създадох си образ за него, Ерик, понеже нямаш нищо друго. Сега зная, че той съществува, и всичко в мен крещи, че трябва да го намеря. Да го видя, да го докосна. Да превърна съня в действителност.

– А ако това се окаже кошмар?

– Не вярвам. Не мисля, че каквото е вършил, ще има някакво значение за мен. Не мисля, че ще ме е грижа за това.

– Ясно. – Фишер се изправи да напълни чашата си. – Аз те обичам, Пола. – Говореше тихо, като я наблюдаваше внимателно. – Знам, че не мога да заместя това, което ти липсва, но не можеш ли да я караш някак си с мен вместо с него?

Пола поклати отрицателно глава. Върху лицето му се появи израз на болка и пренапрегнатост. Внезапно ѝ стана ясно, че го бе наранила.

– Не, мили. Това не е едно и също. Никога не бих била щастлива с теб, ако в този момент побягна от него. Нашият ред ще дойде, когато минем през всичко това.

– Ами ако това не премине? Той може да те отнеме от мен завинаги?

– Не вярвам, но докато не го видя, не мога да ти обещавам нищо. Ще продължаваш да ми помагаш, нали?

– Така сме се споразумели и аз ще спазвам нашата договореност дори ако се случи това, което желаеш, но не очаквай да бъда много щастлив, ако го осъществим. Не се надявай, че ще ми е много драго да те видя как се хвърляш в обятията на баща си и да извикам от радост ура.

– Не го очаквам. Запомни обаче едно: аз също те обичам.

Тя се доближи до него и го целуна. Нищо повече не беше казано.

Когато на другата сутрин дойде да я вземе за закуска, той се усмихваше и не изглеждаше така напрегнат, но някак изморен, сякаш не беше спал добре. В асансьора тя се притисна към рамото му. Малко по-късно, докато четеше „Монд“, Фишер видя новината за пристигането на принц Хайнрих.

– А сега – запита той – защо, по дяволите, се е домъкнал тук? Телеграфирах на майка му за теб и идването ни в Париж. Предполагам, че идва за проверка. Има едно нещо, което не приемам: клиентът да се мъкне по петите ми. – Той сгъна вестника и го захвърли на пода. – Ще отида да видя този джентълмен и да си изясня положението.

След двадесет минути Фишер стоеше пред рецепцията на „Риц“. Минута по-късно бе поканен в апартамента на принца. Управата на хотела не беше много склонна да съобщи за посетителя – не бивало да бъде обезпокояван принцът. С доста агресивен тон Фишер им внуши, че такава постановка не важи за него и по-добре ще е да опитат. Доста колебливо дежурният администратор се обади на заместник-управителя, а той още по-нагоре. Накрая едно от хотелиерските момчета го отведе на първия етаж. То го остави пред вратата на апартамент P/C При почукването вратата се отвори от човек в черно сако и панталон на прислужник. Той го покани вътре на много лош френски. Фишер заговори бързо на немски, което изписа облекчение по лицето на прислужника. Негово височество, ще го приеме, ако бъде така любезен да почака за малко в хола. Това беше очарователна стая, чиито стени бяха покрити с красива дървена ламперия от XVIII век. Цветът и гравюрите върху дървото бяха от същия период. Холът създаваше деликатна, успокояваща атмосфера, така непривична за модерните хотелски апартаменти дори от ранга на „Риц“. Фишер чу отварянето на врата зад себе си и се обърна. Хайнрих фон Хесел се появи облечен в копринен халат и черни панталони под него. Около шията му бе увит бял копринен шал, което напомни на Фишер образ от съвременна кинокомедия. Той пристъпи напред някак сковано, сякаш му беше трудно да огъва коленете си, и подаде ръка. Фишер я пое.

– Добро утро – поздрави принцът. Фишер чуваше за първи път гласа му. Той беше дълбок, с гърлен английски акцент.

– Добро утро, сър. Научих тази сутрин от вестниците за вашето пристигане и помислих, че ще е добре да разменим по някоя дума. Добре ли пътувахте?

– Летяхме чудесно, съвсем спокойно.

Той се отпусна в едно от нежните френски кресла. Когато се

ръкуваха, Фишер забеляза, че ръката му трепери. Движенията му бяха привични за човек или много стар, или със съвсем деликатно здраве. От друга страна, изглеждаше физиката му да е най-малко над нормата. Беше висок, с яко телосложение човек, значително по-едър от Фишер. Нямаше признаци да страда от видим недъг. В държанието и говора му обаче имаше някаква мудност, която създаваше впечатление за нещо извън нормата. Стойката му беше неестествена, което Фишер забеляза още при първата им среща, когато Хайнрих стискаше облегалката на софата зад гърба на майка си.

– Намирам пътуването със самолет за много удобно – продължи принцът. – Там човек се отпуска. – Той сякаш непрекъснато търсеше или очакваше нещо. Очите му постоянно шареха из стаята и се връщаха отново върху Фишер с отвлечен израз.

Фишер извади цигарите си.

– Мога ли да ви предложа? – Той беше много по-естествен в подхода си към сина, отколкото към майката. У него нямаше никакви опити да се надува или да прави впечатление. Представяше се такъв, какъвто беше, извънредно богат, задоволен човек, с прилични маниери и никакво желание да се перчи някому. Той по-скоро гледаше през Фишер, отколкото на него.

– Бих желал цигара, благодаря ви. Говорите ли немски, мистър Фишер? А, Йозеф...

В този момент прислужникът влезе в стаята. Носеше върху поднос голямо шише в сребърна подставка. По лицето на принца се появи нещо, което накара Фишер да се спре, преди да отговори. Това бе израз на потайно доволство. Той пое шишето с две ръце. Фишер излъга импулсивно:

– Не.

– Ах! – кимна принцът, озърна се и каза на слугата на немски: – След петнадесет минути ми донеси друго шише коняк. И не ме карай пак да чакам – а после се обърна към госта си: – Това е моята малка слабост. Златен чай. Не желаете ли чашка кафе?

– Не, благодаря.

В следния кратък миг Фишер едва устоя на изкушението да поиска от питието на домакина, но веднага съобрази, че тук нямаше място за шегички, дори съвсем интимни. Наблюдаваше как принцът поема голяма глътка. Шишето се полюляваше в ръцете му, сякаш ще падне. Стискаше го, като че ли се боеше да не му го грабне някой. Златен чай.

Господи, мислеше Фишер, коняк в ранни утринни часове! И

следваща бутилка след петнадесет минути! Ето значи какво било – тази вдървена походка и втренченият аристократичен поглед. Този човек беше мъртво-пиян.

– Радвам се на самолетите – повтаряше Хайнрих фон Хесел. – Да летиш е истинско удоволствие.

Фишер не отговаряше. Той бе така изненадан, че забрави да запали цигарата си. Сега подробностите започнаха да придобиват значение. Наблюдаваше човека срещу себе си. Едрото тяло бе отпуснато като парцал в креслото, ръцете му стискаха шишето с алкохолен тремор, подобно нокти на хищно животно. Без каквато и да било обяснима за себе си причина Фишер почувствува съжаление към него – това беше окаян човек.

– Как е принцесата? – запита Фишер. Не можа да измисли нещо друго. Намерението му да поговори сериозно го напусна при вида на човек в такова състояние.

– Майка ми е добре – и той пое друга голяма глътка. – Много активна за възрастта си жена. Тя ненавижда полетите, аз ги обичам. Намирам ги успокояващи.

Фишер разпозна у него алкохолната примитивност на ума. Този нечастник бе готов да повтаря бележката си за полетите всяка минута.

– А принц Филип как е?

– На път е за насам. Реши да дойде тук, понеже аз пристигнах. Боят се, че ще се меся в работата ви, мистър Фишер. Полудели са да си възврънат Солницата на Пьоленберг.

– Брат ви няма такова желание. Пристигна на летището, когато отпътувах от вас, да ме убеждава да не вземам възложената задача сериозно. А вие искате ли съкровището да бъде открито?

– Не чак толкова много. – Принцът остави скъпоценната си бутилка и с големи усилия успя да вземе цигара от голямата кутия пред себе си. Фишер стана и му запали. Миризмата на коняк в дъха му беше непоносима. Трябва да беше пълен до гушата. Хайнрих погледна нетърпеливо часовника си. Сигурно приближаваше времето за новата бутилка.

– Защо нямате желание да го получите обратно? – запита Фишер.

– Защо пък трябва да имам? – и размаха ръката с цигарата. – Имаме си достатъчно. Майка ми има една от най-прекрасните картини на Рафаел в спалнята си. Защо да се нуждаем от повече? Имаме достатъчно съкровища, за които да се безпокоим. Но тя е упорита, мистър Фишер. Майка ми винаги постига това, което желае, знаете ли? Понякога изпълнява желанията на Филип, но никога моите. Знаете ли, че аз съм глава

на нашето семейство?

– Да. – Фишер трябваше да намери някакво извинение и да напусне апартамента, но не можа да го стори.

Принцът не беше просто пиян. Състоянието му бе резултат от постоянен, системен алкохолизъм. Това беше значението на израза „затворен, саможив, вследствие на лошо здраве“. Накиснат бе в алкохол до последната клетка на мозъка си, и то сигурно от години насам. Каквито и изявления да направеше, щяха да бъдат безотговорни. Нищо чудно, че братът бе тръгнал по петите му. Посетителите трябваше да бъдат задържани далеч от него. И ако Фишер не беше чул репликите между господар и слуга, ако не беше видял последния да влиза с нова бутилка и повторението на същата пантомима, той никога не би разгадал положението на принца. Истинският алкохолик е непрекъснато пиян. Такъв човек не се пази и може да се издаде. Тук именно се намесват слугите и родовото влияние, за да издигнат щит между него и света. „Клетото копеле, помисли внезапно Фишер. Бедният, болен, самотен копелдак, убиваш себе си бавно, сантиметър по сантиметър. Обзалагам се, че тази мръсница, майка му, ще бъде предоволна да го види мъртъв.“

– Аз съм главата на семейството – повтори принцът, – но никой не ме бръсне за нищо. Как ли ще се чувства майка ми, ако Бронзарт изплюе истината? Как ли ще ѝ хареса това?

– Не може да каже нищо, ако е умрял. – Фишер говореше бавно. Тъжните подпухнали очи го гледаха и в тях се появи някакъв хумор. Това обаче беше злокобен хумор и Фишер го усети.

– Той не е умрял, нали така? Чух да говорят за това. Вие сам не вярвате, нали, мистър Фишер? Хора като него не умират, те живеят вечно, за да вадят души и измъчват хората. Тя ще съжалява. Той беше единственият, който победи моята майка, известно ли ви е това? Адски необичайно! Тя обикновено си постига своето, ама не и с него. – Той въртеше в ръце празната бутилка. – Никога не съм го обичал, мистър Фишер, даже преди да се случи онова нещо. Той ѝ взе най-хубавото. Бихте ли ми дали огън, не мога да намера запалката си.

Фишер поднесе пламъка до крайчеца на треперещата цигара. Ръката сега държеше по-здраво, но натезалата му глава се тресеше върху шията си.

– Каква истина може да разкаже той, ако е жив? Какво се е случило между него и вашето семейство, сър?

– Не мога да ви кажа това. Не бива да се казва. Освен това забравил съм вече подробностите. В края на краищата човек забравя всичко. Но

ако го откриете и се опитате да вземете Слънцата обратно, тогава всичко ще лъсне. Майка ми знае това много добре. Помоли ли ви тя вече да го убие?

Фишер се върна на мястото си и запали цигара.

– Не, още не – отговори той. – И няма да спечели много, ако го стори.

– Ще ви поиска тази услуга, ще видите. – Хайнрих погледна отново часовника си. Изглеждаше така спокоен, сякаш отново разискваха полета му от Мюнхен дотук. – Ще ѝ се наложи да ви замоли и вие ще ѝ кажете да. От дълго време никой не ѝ е казал не. – Той се усмихна към Фишер. На млади години трябва да е бил симпатичен човек, макар и тромавичък. – Йозеф закъснява вече с две минути, мистър Фишер, може би все пак ще пожелаете да пийнете нещо? За мен само чай.

– Не, благодаря – и Фишер се изправи. Една подробност не му даваше мира. Той съвсем не приемаше версията за чая. Този човек беше оглупял от пианство. Можеше да избърбори всякаква глупост. Как, по дяволите, му бяха позволили в деня на първата им среща да присъствува и той. Фишер не би забелязал отсъствието му. – Ако вие и брат ви не желаете да бъде намерено съкровището, защо майка ви не проведе онази първа среща насаме с мен?

– Защото аз съм главата на семейството. Хората винаги са питали защо не ме виждат. Тя искаше да останете в впечатление, че няма нищо нередно. Веднъж в някакъв вестник бе написано, че съм умрял. Същата вечер се наложи да отида на опера с нея. Мразя оперите. Филип беше също на първия ни разговор с вас, защото тя разчита на него, нали виждате?

– Виждам – отвърна Фишер, въпреки че не виждаше нищо. С интуицията на подобните нему принцът, изглежда, усети това.

– Ще ѝ трябват, ако генералът е все още жив. И така, налагаше се да ме видите, мистър Фишер. Тя няма да бъде особено очарована, че съм разговарял с вас.

– Не е необходимо да ѝ го казвам – и Фишер подаде ръка, а принцът остави шишето си и я стисна.

– Ще ви бъда задължен. Довиждане, мистър Фишер. Благодаря ви, че ме посетихте.

Когато Фишер напускаше апартамента с прислужника, кланящ му се чак до вратата, чу от малкия романтичен хол да се вика: „Йозеф! Йозеф!“

* * *

– Леля Амброзин и племенникът Жако – говореше Фишер, – Жако, Париж, двадесет и пет юни 1944. Това е всичко, на което можем да се опрем. Това е моето убеждение, че баща ти е жив и се намира в този град. Въпросът е, мила моя, откъде да започнем да търсим и какво.

Те стискаха ръцете си в паркираната под едно дърво в Булонския лес кола. Бяха обяждали, а след това той я беше извел вън от Париж, в покоя и красотата на прочутата гора, където кралете на Франция бяха си играли на лов, а модните личности обичаха да парадират с изисканите си карети до началото на Първата световна война. Сега гората беше място за разходки и пикници. Тук се ядяха бонбони и сладолед, чиито обвивки се търкаляха из тревата. Понякога прокълтяваше и ехото на вековете, идващо от препускащи групи конници.

Фишер ѝ разказа за срещата с принц Хайнрих. Пола го изненада с разсъжденията си.

– Така, той е пияница – каза тя. – Това не е чак толкова страшна тайна. Сигурна съм, че те не биха си създали толкова много грижи да го прикриват, ако причината беше единствено пиянството му. Тук се крие още нещо.

Фишер не ѝ отговори известно време. Простата логика в казаното от нея беше очевидна. Сигурно имаше нещо повече за укриване. И наистина, имаше. Съществуваше някаква тайна около съкровището на Пьоленберг между Фон Хеселовци и генерала от СС Бронзарт. „Помоли ли ви тя вече да го убие?“ Той не беше казал на Пола нищо за тази забележка. Вътре в себе си отказваше да я приеме за сериозна, но ето че сега започваше да го тревожи. Защо принцесата не се бе обадила в Интерпол – със своето влияние тя би могла да възбуди изчерпателно разследване по съобщението за появяването на Бронзарт и да напредва по-нататък по официален път много по-бързо, отколкото да търси услугите на детективска агенция, колкото и компетентна да е тя. Защо прави тайна от това съкровище? Защо не го изнесе публично? Защо не даде обявления, не предложи голяма награда за необходимата ѝ информация? При нейното положение това беше нормалният начин на действие, но тя не постъпи така. Беше ѝ необходима дискретност. Това придружава всяко искане за частно разследване. Каквито и да са били обстоятелствата, поставили това съкровище в ръцете на Бронзарт, те биеха по престижа на Фон Хеселовци, а принцът беше намекнал твърде много за това по време на техния разговор. Защо и двамата синове предпочитаха да се

откажат от такова безценно съкровище, ако то трябва да бъде издирвано по съдебен ред? В това имаше и нещо интригуващо, и отчасти нещо зловещо.

Докато Фишер не тръгнаше по следите, дадени от генерала в посланието до дъщеря му, той не виждаше никаква надежда да разреши загадката.

– Жако – повтаряше гой. – Кой, по дяволите, ще да е този Жако?

– Какво ли пък се крие зад датата? – подхвърли Пола. – Тя също означава нещо, юни 1944? Какво ли се е случило в Париж през юни 1944?

– Адски много неща. Денят „Д“ например. Хиляди случки могат да имат отношение към нашия проблем, но коя от тях и откъде да започнем?

– Защо да не започнем с баща ми? – внуши Пола. – Ако той е укрил Солницата на Пьоленберг, това е станало сигурно на тази дата. Иначе неговото послание не би имало никакъв смисъл. Сигурна съм, че и Блек не е знаел нищо повече. Баща ми му е казал само толкова, не е посмял дори на него да довери цялата тайна. Защо да не започнем проучването си с тази дата?

– Трябва да станеш съдружник в нашата фирма – изсмя се Фишер, плъзна ръка около раменете ѝ и я целуна. – Излизай да се поразходим. Хрумна ми една идея.

Тръгнаха по една от пътеките за езда сред дърветата. Слънчевите лъчи се провираха между листата над главите им и изпъстряха като килим тревата под краката им. Беше прохладно и тихо.

– Каква е идеята? – запита Пола. Ръцете им бяха преплетени и той я държеше плътно притисната до себе си.

– Искам да ударя с един куршум два заека. Тези Фон Хеселовци ми досаждат страшно. Колкото повече мисля за тях, толкова повече се дразня, че работя на тъмно. Принцесата не ми довери истината дори наполовина, а това, което успях да изкопча тази сутрин от онзи жалък пияница, никак не ме успокоява. Той е черната овца на рода и както казваш, работата едва ли опира само до пиянството му. И така, решил съм да проведа някои разследвания на Фон Хеселовци за свое лично ползуване. Ще се свържа с един от нашите сътрудници в Бон и ще видим какво ще могат да изровят оттам. По-специално за 1944 година, защото допускам, че си права и баща ти е укрил съкровището тъкмо през тази година. Допускам също, че и тогава се е добрал до него. Така че нека проверим какво са вършили Фон Хеселовци по това време, и то по-специално принц Хайнрих. По това време трябва да е служил в армията.

– А какво ще кажеш за останалата част от кръстословицата: леля Амброзин и Жако?

– Онзи ден имах хубав разговор с човека от полицията. – Фишер запали привичните две цигари и даде едната на Пола. – Ще опитам да се срещна отново с него. Той помни баща ти доста добре. Имам чувството, че по това време и той е бил в Париж. Надявам се да е чувал тези имена. От друга страна, може да открие някого от тогавашната съпротива, с когото бих могъл да се срещна. Това са само догадки, но в момента то е най-доброто, което мога да измисля. Защо се начумери? За какво мислиш?

– Не може ли да се предположи, че баща ми е живял през тези дълги години на изгнаничество тук, във Франция?

– Ни най-малка възможност за подобно нещо. Тук го познават добре. Спомняш си, старицата го е видяла само веднъж и го запомнила. За своето време е бил известен човек. За него е било невъзможно да се укрие където и да било в окупираните страни от Европа. Повечето от тях се добраха до Южна или Централна Америка с помощта на тяхната тайна организация под кодираното име „ОДЕСА“. Чувала ли си за нея? Със своята привична организираност били подготвили всичко още отрано, когато са разбрали, че приближава да загубят войната. Допускам, че баща ти, а също така и нашият приятел Блек са се промъкнали в Швейцария или Испания. Тъкмо затова той бе в състояние да дойде тук, а и Блек да пристигне в Англия. Живял е най-вероятно в Швейцария дълго време с фалшив паспорт.

– И така, защо баща ми се завърна в Париж?

– Защото е бил сигурен, че Блек ще предаде неговото послание, а той пристига в Париж да чака теб. Не е ли ясно това? Не разбираш ли, че това е смисълът на неговото послание?

– Не. – Пола се спря на пътеката, като се освободи от ръката му. – Не, не съм мислила за това. Искаш да кажеш, че той ме търси? Значи ние се търсим един друг?

– Аз мисля така – каза тихо той. Тя не направи никакво усилие да хване отново ръката му. Стоеше безмълвна сред гората, а слънцето играеше в кестенявите ѝ коси. Тази нейна реакция не допадна на Фишер. – Той сигурно се е установил някъде близо до съкровището, така предполагам поне, така че ако намерим съкровището, ще намерим и баща ти, и обратно... Или може би не... възможно е да иска да бъде сигурен, че си намерила Солницата на Пьоленберг.

– Та той поема ужасен риск – произнесе тя бавно. – Кажи ми –

допускаш ли той да е убил Блек?

– Не зная. – Фишер не я лъжеше. В момента в нейното държание нямаше никаква взаимност. Беше се отдръпнала напълно. – Може и да го е сторил. Да се разруши звеното, след като е изпълнило ролята си. Но не съм сигурен. Съвсем честно, не мога да отговоря на въпроса ти.

– Трябва да е луд, ако го е сторил. Не мога да го повярвам.

– Не е необходимо да е луд. Смъртта не значи много за хора като тях. Много често тя е била логичната развръзка при разрешаване на проблемите им. Лично аз мисля, че тук не можем да търсим такава връзка. Не се тревожи за това. Сигурен съм, че не баща ти го е сторил.

– Ако ме търси, той няма да се доближи, докато съм с теб. Няма да посмее, нали?

– Е добре, аз съм с теб. – Фишер започна да се гневи. – Та значи това е страшно нередно, така ли?

– Да осъзнавам, че той се старее да се доближи, ми вдъхва такава необикновено усещане! – Тя, изглежда, не забелязваше неговото раздразнение. – Става хладно. Хайде да се върнем при колата.

– Добре. Ще пообиколим гората и после ще се приберем. Може да покания човека от полицията на чашка. След това ще вечеряме някъде навън. Какво ще кажеш за „Максим“? Искаш ли да идем там?

Искаше му се отправеният ѝ в безкрая поглед да изчезне, а сините очи да отразят някакво съзнателно възприятие от самия него, вместо да го гледат, сякаш той беше някаква сянка.

Мълчанието, застанало помежду им, продължи до завръщането в хотела. Фишер не влезе с нея в стаята ѝ. Пола каза, че е уморена и ѝ е горещо, затова се нуждае от продължителна освежителна баня. Той можеше да си уреди срещата с човека от полицията и да се почерпят. Тя щяла да бъде готова в осем или малко по-късно. Ако искал, можел да дойде да я вземе тогава. Фишер обгърна раменете ѝ.

– Какво става с теб?

– Нищо – отвърна простиичко Пола. – Само това, че мислех за нещо друго, това е всичко.

– Направи ми една услуга през следващите два часа. – Той улови шеговито брадичката ѝ, но в усмивката му личеше напрегнатост. – Мисли само за мен. Ще намина към теб около осем часа. – Целуна я и се запъти към стаята си, за да се залови с телефона.

Първия разговор проведе с Бон. Там имаха връзки с една от агенциите. Поиска от тях сведения за Фон Хесетови. Искането беше посрещнато с известна резервираност. Не беше лесно да се доберат до нещо извън

известното или до някакъв неоткрит досега скандал, свързан с тяхното име. Те бяха сигурно защитени. Добре, отговори остро Фишер, да се потърси нещо за принц Хайнрих през годините 1943 и 1944 – все ще се намери нещо за военната му служба. Би било приятно четиво за войнствената германска нация да узнае, че и големите индустриалци са се валяли из пепелищата на войната за спасяване на отечеството.

След това се обади на инспектора от полицията. Отговорът беше колеблив. Беше почти четири часът, а инспекторът обещал да се прибере рано вкъщи. Фишер предложи да отскочи до него в службата му, но също така Отбеляза, че някоя чашка на път за дома би било по-приятно нещо. Накрая полицаят се съгласи неохотно. Договориха да се срещнат в малкото бистро до сградата на полицията.

То беше боядисано в светли тонове модерно заведение с магнетофон в един от ъглите и масички, постлани с пластмасови листове. Фишер го огледа с отвращение, тъй като не понасяше миризмата на чеснов лук, карирани дрехи и удобната задушевност на обикновеното френско бистро. За негов ужас музикалната машинка се раздираше от шума на поп-музика. Инспекторът седеше вече в един от ъглите с притворени очи и с лула в ръка, от която се извисяваше тънка струйка дим.

Фишер се приближи, седна и попита госта си какво ще пие.

– Бира „Пресион“, благодаря ви. – Името на инспектора беше Фуле.

Ръкуваха се през масата и размениха бележки за времето. Фишер съобщи, че е прекарал следобеда в Булонския лес, а инспекторът кимна, отбелязвайки, че това е прекрасно място. Преди около шест седмици там било извършено ужасно убийство от сексуален маниак, който все още бил на свобода. Горите привличали лудите. Някакъв психиатър твърдял, че това било връщане към първобитното, в чиито условия смутените в умственото си развитие се чувствували като у дома си. Лично инспекторът считал, че убиецът е избрал тази гора, понеже била любимо място за младите момичета за усамотени разходки и езда. Жертвата яздеа на кон, била смъкната оттам и ужасно обезобразена. Фишер реши, че ще е по-добре да го прекъсне, преди да се е впуснал в анатомични подробности. Полицайте, хората, боравещи със закона, и медиците имат един общ недостатък – смятат, че собствената им работа е единственият източник за разговор. Той отклони Фуле от темата на убийството, като му предложи втора бира и той прие.

– Ходих да видя мадам Бреве – промени разговора Фишер.

– О? – Лулата на инспектора за момент излезе вън от устата му.

– Тя е куку, точно както твърдахте вие. Губене на време, но

благодаря ви за оказаната помощ.

– Няма нищо. След първото съобщение за Бронзарт получихме още около дузина такива. Всички бяха все едно и също: фантазии.

– Били ли сте в Париж, когато и той е пребивавал тук? – Фишер възнамеряваше да насочи разговора към генерала, без да позволи на полицая да узнае, че старата жена не се е лъгала. От друга страна, беше решил да сподели с инспектора част от истината.

– Бях – отговори французинът. Той отново извади лулата от устата си и отпи от бирата. – През 1942 той беше тук на инспекция. Тогава аз бях младеж. През 1940 се демобилизирах и постъпих в полицията. Смятах, че там е най-сигурното място, където можех да получа възможност да работя срещу бошите. По това време Вермахтът държеше Париж под свой контрол. Другите свине тогава се домогваха до тази цел, като се мъчеха да увлекат и гестапо със себе си, но тези от армията ги държаха настрана. Разгаряше се голяма борба между армията и партийната войска, вие знаете това. Не че прусаците в униформа бяха по-хуманни. И те разстрелваха толкова заложници, колкото и гестапо, когато започнаха истинските им затруднения, но те гледаха на СС като на по-висшестоящи, а неподготвени да бъдат офицери и благородници. Лайна... как ги мразех! Но и най-лошият от тях не може да се сравни с този мръсник. Когато пристигна повторно, той вече нямаше дребни заяждания с хората от армията. Държеше в ръцете си огромна сила и я използваше, мо-сю Фишер.

– И кога се появи повторно?

– През май на 1944 година. Прекара тук три месеца. Гестапо и СС държаха тогава цялата власт. Защо се интересувате толкова много от този човек?

– Казах ви, че съм нает частно, за да го открия. – Фишер поръча трета бира, а за себе си кампари. – Ако е мъртъв, с това се разрешава само едната половина от задачата ми. През войната е откраднал много ценно произведение на изкуството от моите клиенти и аз сега трябва да се потрудя да им го върна обратно. Нацистите изпокриха в различни части на Европа какви ли не богатства. Чрез свой близък Бронзарт е оставил словесна загадка, чието разрешаване води до откриване на съкровището. Моите клиенти са се добрали до тези думи, а аз трябва да разбера какво означават те.

– И то е високо оценявано произведение на изкуството, а?

– Може да се каже безценно. Моля ви, кажете ми, инспектор Фуле, значат ли нещо за вас имената леля Амброзин и нейният племенник

Жако?

– Не. Нищо – и той поклати глава отрицателно. – Леля Амброзин, Жако? Би трябвало да означават нещо. През онези дни почти всеки живееше под псевдоним. Боя се, че не мога да ви помогна. Това ли е цялата ви загадка?

– Париж, 25 юни 1944. Това е останалата част.

– Хм... Е, добре, той беше тук по това време. Гарантирам за това, от май до края на юли. Спомням си добре, защото тъкмо тогава всички участъци бяха държани в бойна тревога. Той бе един от най-мразените хора във Франция. Към края на юни всички водачи на Съпротивата поотделно се бяха заклели да го убият. Никой обаче не успя да го доближи. Винаги се движеше с огромна охрана от СС. Виждал съм го веднъж или два пъти във Фрези. Често ходеше там да наблюдава екзекуциите на заложници. Виждал съм плачещи жени, паднали на колене, да го молят за живота на своите мъже и синове ...

У Фишер започна да се появява желание да спре. Пред погледа му израсна Пола с изражението си на отнесеност, впила поглед в безкрая.

– У него нямаше никаква милост – завърши Фуле.

– Чувал съм това.

– Никаква милост – повтори инспекторът. – Повечето от тях бяха садисти. Изпитваха истинско удоволствие от извършваните престъпления. А сред тях имаше и французи, не бива да забравяме това. Милицията на Ви-ши беше по-лоша и от гестапо. Бронзарт обаче надминаваше всичко. На него му липсваше каквато и да е било човечност. Леля Амброзин, Жако? – Той отново поклати глава. – Не бих могъл да ви помогна, мосю Фишер. Тези имена не ми говорят нищо.

– Все пак ви благодаря. Утвърдихте поне едно: през юни 1944 Бронзарт е бил тук. И това е нещо.

Фишер реши да се върне пеша в хотела. Беше приятна топла вечер и Париж се подготвяше за нощта и нощния живот. Улиците бяха препълнени с бавно движещи се хора. Той откри с изненада, че се взира в лицата на минаващите. Някъде в гъмжашата човешка маса, в някоя част на града чакаше човекът, когото той търсеше. Чакаше – какво? Чакаше дъщеря си, за да разреши гатанката след близо тридесет години. Да я види открила Солницата на Пьоленберг като мълчалив наблюдател в сянка и след това да изчезне завинаги. Фишер обаче не мислеше така. Инстинктът му отхвърляше това романтично допускане. Хора като Бронзарт не се оттеглят без егоистични мотиви. Той вече беше остарял, но твърдостта и грубостта му едва ли са отслабнали – те са го крепили да остане

жив и на сигурно място, докато подобните нему бяха заплатили за извършените от тях престъпления. Генералът беше в същия град, където беше и Пола. Ако Фишер и момичето не успееха да разгадаят значението на неговото послание и да открият съкровището на Пьоленберг, никога не биха открили и генерала. Тъкмо такава развръзка, в името на собственото му щастие, щеше да бъде най-добрата.

Глава 4

Администраторът в рецепцията на хотел „Риц“ забеляза да пада сянка върху бюрото му и повдигна глава. Пред него стоеше човек с побеляла коса, с представителен външен вид и тъмни очила, предпазващи го от ужасния блясък навън. Администраторът имаше остро чувство за социалното и материалното положение на гостите в хотела – подушваше богатството и титлите даже и под най-непретенциозната външност. Човекът беше облечен добре – лек светлосив костюм, копринена риза и тъмна връзка, – но видът му издавайте войника. Преди още да е заговорил, чиновникът позна, че пред него стои германец – имаше нещо характерно в начина на подстригването му и в стойката на раменете.

– Добър ден. Искам да наема един от апартаментите – заговори той на френски.

Човекът зад бюрото поклати глава отрицателно.

– Съжалявам, мосю, но нито един от апартаментите не е свободен. Всичко е заето, но мога да ви предложа... един момент – отвори книгата той и я прегледа набързо. – Мога да ви предложа двойна стая с баня, обаче не по-рано от други ден.

– Искях да наема апартамента „Луи XV“ на третия етаж. Не ме интересуват стаи. Колко време ще бъде зает апартаментът? В момента не бързам много.

– Не мога да ви кажа. Настоящият наемател не е казал кога ще ни напусне.

– И кой е той?

– Извинете, мосю, но не мога да ви кажа това.

– Принц Хайнрих фон Хесел във вашия хотел ли е?

– Да. – Чиновникът сега беше нащрек. – Отседнал е тук.

– И не сте в състояние да ми кажете дали той заема апартамента „Луи XV“?

– Съжалявам, но ми е забранено да давам сведения за него на когото и да било. Мога само да ви кажа, че апартаментът е зает и нямам никаква представа кога ще бъде освободен. Ако господинът не бърза, след десет дни ще имаме на разположение отличен апартамент на втория етаж.

– Страхувам се, че не мога да чакам десет дни. Принц Фон Хесел е мой много добър приятел. Ще бъдете ли така любезен да ме свържете с

него?

– Разбира се, мосю. Идете в телефонна кабина № 6 и ще ви свържа.

Генералът прекоси хола и влезе в звуконепроницаемата кабина. Запади най-хладнокръвно цигара и пое дълбоко дъх. Без да се усети, дребният, раболепен французин му бе дал необходимата информация. Ако Фон Хесел заемаше друга стая, чиновникът щеше да каже, че той не заема апартамента, за който се интересуваше генералът. Сега той знаеше точното му местонахождение. Мисълта да – го потърси по телефона се появи през последните секунди от разговора. Беше дошъл в хотела без определен план, а само да провери за принца и да успокои вътрешното си напрежение. Беше прочел за пристигането на принца и не видя никакво случайно съвпадение във факта, че и той е тук тъкмо по това време. Знаеше всичко за Хайнрих и се усмихваше, докато чакаше. Знаеше го от години. Спомняше си много добре времето, когато го видя за последен път, едва държаш се на нозете си от пианство, а майка му с пепеляво лице трепереше цялата и обикаляше около него като разярена тигрица, защото той беше стигнал до унижението да плаче. Генералът се бе наслаждавал на тази сцена не защото му беше приятно мизерното състояние на нещастния алкохолик, а защото присъствуваше на унижението на най-арогантната жена, срещнал някога в живота си, така горделива и демонстрираща презрение към целия заобикалящ я свят. Знаеше, че тя проявяваше търпимост към него и подобните нему, облечени в черни униформи, защото не смееше да си позволи нещо друго, а всъщност ги мразеше и презираше. Той беше понасял ледената й снизходителност и пренебрежителното й отношение към жена му, чийто произход беше безупречен, и в онзи момент се бе почувствувал най-последен от мъстен. Генералът познаваше Хайнрих по-добре от всеки друг, освен майка му и брат му, затова се питаше дали на сегашния стадий принцът е в състояние да си спомни миналото. Но корените на страха отиват доста дълбоко и той би си припомнил доста неща, ако генералът споменеше известни факти.

Телефонът в кабината иззвъня. Той вдигна слушалката и заговори на немски.

– Принц Фон Хесел?

Генералът разпозна веднага гърления глас. Не беше се променил през изминалите двадесет и пет години, когато го беше чул за последен път.

– Да, Хайнрих фон Хесел. Кой се обажда?

– О! – каза генералът. – Сега ме слушай много внимателно.

След малко той постави слушалката на място, запали друга цигара и прекоси фоайето до едно от креслата. Избра място, откъдето да може да наблюдава вратата на асансьора, и седна, кръстосал крак върху крак, успокоен напълно.

* * *

След като обядваха, Фишер прескочи до редактора на „Франс Соар“, с когото бяха приятели от времето на журналистическата работа. Той му предостави старите броеве на вестника, които Фишер преглеждаше сега. Това беше досадно занимание, особено в такъв горещ ден. Връзките от вестници миришеха на прах и бялата ивица светлина в претрупаната архива дразнеше очите му до болка. Материалите за генерала му отнеха два часа за четене и водене на бележки. Първото му посещение в Париж наистина е било през 1942, а повторното през 1944. Имаше много официални репортажи за посещенията му и снимки с тогавашни колаборационисти. Фишер се убеди в точния престой на генерала в Париж. Търсеше някаква статия, от която да си изясни защо в посланието до дъщеря си е избрал датата двадесет и пет юни, но не можа да открие нищо в тази насока.

Когато се върна в хотела, забеляза в пощенската си ниша две бележки. Те го уведомяваха за обаждания по телефона. Едната известяваше, че принц Фон Хесел в продължение на петнадесет минути го търсил два пъти. Другата се отнасяше до обаждане от инспектор Фуле. Принцът бил телефонира преди повече от час, а Фуле – не много отдавна.

Какво повече може да се спечели от друг разговор с принца, мислеше Фишер. Ако беше намислил да телефонира, той щеше да опитва отново и отново, докато нещо друго отвлече вниманието му. Фишер познаваше много пияници и всички те следваха все една и съща схема. Тя приличаше на грамофонна плоча, в която завладялата ги натрапчива идея се повтаряше непрекъснато. Повикването на Фуле обаче можеше да бъде от голямо значение. От професионалната си практика се бе научил да преценява спокойно всяка ситуация. Погледна часовника си – беше почти пет часа. Може би Фуле е все още в кабинета си, но телефонистката от полицията му съобщи, че инспекторът е излязъл, и го посъветва да го потърси утре.

Фишер изруга и набра номера на „Риц“. Отговори слугата Йозеф. Фишер попита за принца. Прислужникът изглеждаше разтревожен – наистина английският му беше много слаб, когато се опитваше да обясни. Принцът не бил в хотела. Йозеф бил излязъл за малко по частна работа

и оставил принца разположен удобно пред телевизора – и с бутилка коняк, помисли си Фишер – и когато се върнал, господарят му бил излязъл. Беше много развълнуван, но тъй като нямал никаква представа къде е отишъл, не му оставало нищо друго, освен да чака. Фишер му обясни, че принцът на два пъти се е опитвал да се свърже с него, има ли Йозеф някаква представа за какво е било всичко. Отговорът беше, че не знае, но принцът е имал телефонен разговор, което явно го е развълнувало, и тогава започнал да опитва да се свърже с Фишер.

Фишер реши, че това е било проява на някаква алкохолна мания, и каза на прислужника да не се тревожи. Обеща да телефонира след около час, за да провери дали принцът се е върнал. После отиде горе при Пола и забрави за него.

* * *

Хайнрих фон Хесел слезе с асансьора и бавно и внимателно прекося холата. Бе успял да намери шапката и бастуна си. Портиерът скочи да отвори вратата пред него и попита желяе ли негово височество такси. Принцът се поколеба. Силната слънчева светлина заслепи очите му. Хората бързаха покрай него и той се обърка. Изведнъж у него се появи импулсивно желание да се върне и потърси отново защитата на хотела. Не беше привикнал да се движи сред заобикалящия го свят без помощта на Йозеф, който омокотяваше всеки контакт с околната среда. Сега обаче хотелът не представляваше за него защита. Тъкмо затова беше решил да излезе. Йозеф беше навън. Когато откри това, той изпадна в паника при мисълта, че е сам в апартамента след този телефонен разговор. Първото му решение беше да опита да се свърже с Фишер, но не получи никакъв отговор и остана объркан край телефона, с непрекъснато нарастваща уплаха.

Сега до него беше застанал портиерът и го питаше за такси. Принцът нямаше никаква представа къде искаше да иде. Той поклати отрицателно глава.

– Не, благодаря – и се насочи бавно към площад „Конкорд“.

Беше човек с представителна външност и хората се обръщаха да го оглеждат. Вървеше сковано, с несигурността на нетрезвен човек. Не знаеше накъде се бе запътил, нито пък защо трябваше да се чувства по-сигурен на улицата. Обикновено Йозеф отговаряше на телефонните позвънявания. В случая той беше седнал удобно пред телевизора с бутилката до себе си и наблюдаваше конни състезания в приятен унес, когато бе чул звън и вдигна автоматично слушалката. Разговорът бе

съвсем кратък. Той беше казал името си и бе попитал кой говори. Никакъв отговор, а само кратко предупреждение: „Ако ви се живее, бягайте въвн от «Риц», още днес.“ Това беше всичко. Ултиматум – ни повече, ни по-малко – и след това тишина.

Принцът бе поставил слушалката върху апарата, загледан с почуда в него. Не беше се изплашил веднага, а по-късно, когато се замисли върху казаното. Тогава именно бе потърсил Фишер – той е детектив и би трябвало да знае как да се справя със заплахи. От опита си в миналото Хенри фон Хесел бе научен да отбягва полицаите, независимо от обстоятелствата. След онзи нещастен случай, когато онова дете изтича пред колата му, изпитваше органическо отвращение към тях. Фактът, че колата му се бе покачила на тротоара, не се бе запечатал в неговото съзнание. Не се доверяваше на полицията. Там се интересуваха единствено от това, как да лепнат някой скандал на неговото родово име. Даже не му бе минало през ум да ги търси.

От друга страна, Йозеф бе само обикновен слуга и принцът не желаеше да му се доверява. От него той очакваше само питието си и комфорта от съзнанието, че е заедно с него в апартамента, за да го покровителствува. След второто безуспешно позвъняване на Фишер бе станал още по-неспокоен и потърси прислужника. Тогава именно разбра, че се намира сам в апартамента, и изпадна в неопикуема паника. Очарователният малък апартамент започна да му се струва неприятно тих. Спалнята, банята, дневната, всичко придоби някаква злокобна отсянка, сякаш предстоеше да се случи нещо. Беше му казано да напусне незабавно „Риц“, защото иначе щеше да се случи нещо страшно. И така, той грабна шапката и бастуна си и се озова навън.

Сега не се боеше вече. В късния предобед слънцето беше топло, но не горещо и той установи, че разходката пеша е много приятна. Винаги беше обичал Париж. Спомените му от Франция бяха много по-мили, отколкото от Швейцария или Дания, където всъщност бе прекарал дълго време в неприятни клиники още преди войната. Той мразеше датчаните. Швейцарците считаше за тъмничари, но отзивчиви към титли и пари, така че животът му под техните грижи не бе протекъл толкова мъчително. Париж беше любимият му град. Почувствува се успокоен и в носталгично настроение. Разходката щеше да му се отрази добре. Само да се върне в хотела, ще даде на Йозеф да се разбере! Та това беше само един телефонен разговор. Какво зло би могло да го сполети? Забрави даже какво го бе изплашило толкова много. Гласът! Вървеше вече по „Шанз Елизе“, когато спря внезапно. Някакъв човек се блъсна в него

отзад. Принцът свали шапка и се извини. Другият го изруга и продължи забързано. Отгатък улицата имаше кафене. Хайнрих фон Хесел прекоси широката улица, без да се замисли трябва ли да влезе или не. Седна, като постави шапката и бастуна си на съседния стол, и повика келнера. Беше почувствувал нужда от чашка коняк – една проста нужда, но тя трябваше да бъде удовлетворена. След това паниката щеше да премине и той няма да чувства нищо. Изпи два коняка един след друг, а после запали цигара. Мястото му се стори чудесно за наблюдение на разхождащата се тълпа. Последваха още две поръчки и той вече забрави защо му бяха необходими те. Забрави и телефонния разговор.

Постепенно притъмня и светлини заблестяха по красивата централна улица – кафенета и магазини се подготвяха да посрещнат вечерните си гости. Миризмата на прах и бензин се смесваше с човешки изпарения и кухненско ухание. Той си помисли, че няма да е зле да похапне нещо, но засега нямаше защо да бърза. Запали нова цигара, а келнерът, който в момента се въртеше около неговата маса, внезапно му поднесе друга чашка.

Хайнрих беше прекарал в Париж два месеца точно преди да започне войната. Беше пътувал с баба си по бащина линия, богата стара жена, която бе наела цял етаж в „Риц“, за да настани гвардията си от слуги, фризьорки и компаньонки. Беше много мила към Хайнрих, чиято болест не можеше да разбере. Той също я харесваше. Обич беше много силна дума, за да изрази която и да е било от емоциите му. Никога не беше обичал. Всъщност не беше обичал истински... той само съществуваше и пиеше, за да направи това състояние по-поносимо. Беше пристигнал в Париж със старата принцеса и бе намерил особен вид щастие, много специален вид...

И сега изгледът и миризмите на града го изпълниха със спомените за онова време. Наистина тези спомени бяха разпокъсани и разкривени, но в същината им имаше реалност. Той помилва чашката коняк с пръсти и се усмихна кротко в безкрая. Келнерите го наблюдаваха и си шепнеха. Наистина, той беше много пиан. Надигна чашката така, сякаш дясната му ръка беше кран, напрегнал се да поеме огромен товар. Цигарата му димеше недокосната в пепелника, а очите му бяха оцъкдени право напред. Келнерите започнаха да се обзалагат кога ще се катурне. Притъмня съвсем. Колите по огромния булевард представляваха само движещи се светлини. Принцът седеше вцепенен като пън и продължаваше да пие – само повдигаше ръка и шракваше с пръсти, когато искаше още. Някъде из най-забутаните гънки на мозъка му се появи сигнал, че е време да си

върви.

Келнерите го изправиха на крака. Бяха му необходими няколко минути да намери портфейла си и да извади банкнота. Човекът на съседната маса, който пиеше кафе и преглеждаше вестниците, плати сметката си и ги доближи. Изглеждаше симпатичен.

– Ще го отведе до някое такси – каза той – и ще го изпратя до вкъщи. Бедният дявол! Някога имах брат като него. – Взе шапката и бастуна му и го хвана под ръка. – Добре, добре. Хванете ме и се облегнете на мен.

Не намериха такси. Принцът се силеше да се освободи. Мислеше, че е в състояние да ходи сам. Обидно му беше да го водят. Изтръгна ръката си, но веднага загуби равновесие. Ръката му беше уловена в същия миг и се остави да го водят. Вървяха близо до Сена, приближавайки бавно елегантния силует на Пон Ньоф. Не говореха. Край тях минаваха двойки, преплели здраво ръце. Принцът нямаше никаква представа за времето. Над главите им блестяха звезди и се отразяваха в черните води на реката. Отраженията им танцуваха разкривени върху раздвижената повърхност. Покрай тях се плъзна осветен параход. Лампите на носа му го предхождаха като зорки очи във водата пред него.

Спряха и човекът не го подкрепяше вече.

– А сега – каза генералът, – защо сте тук? Принцът го погледна замаян, стремейки се да го постави във фокус.

– Искам да се прибера у дома. Моят хотел... обратно в моя хотел.

– Ще си отидете, когато ми отговорите. Защо дойдохте в Париж? Защо ви позволиха да се върнете пак тук?

Принцът внезапно се ухили. Нямаше никаква представа защо е при реката и защо трябва да отговаря на въпроси. Не можеше да познае човека, оказал му помощ точно когато имаше нужда от нея, и който сега задаваше въпросите. Съзнанието му беше в състояние да регистрира само последното нещо, което беше чул. Сети се за майка си.

– Тя не би могла да ме спре. Те не искат да се вмесвам, но нали аз съм главата на семейството. Имам право да зная.

– Съвсем правилно. Сигурно сте им станали досаден?

– Аз не искам Слънницата обратно у нас. Казах на майка си да зареже всичко, но нали я познавате, винаги постига своето. – Той се олюля и увисна на парапета.

– О, да – прошепна меко генералът, – познавам я, но тя не винаги успява да постигне своето. Какво искате да кажете за Слънницата? Няма я. Загубена е за вас.

– Тя смята, че може да я намери – чу се лаещият смях на Хайнрих. Мисли, че Бронзарт е жив. Надявам се да е жив, надявам се. Искате ли да ви кажа нещо? Той е единственият човек, който някога е успял да я уплаши. Знаете ли това?

– Да – кимна генералът, – зная го. Кога ще се връщате в Германия?

– Няма да се връщам. Париж ми харесва. Пазя скъпи спомени за него, много щастливи спомени. Ще си остана, където съм. Мога да стоя тук завинаги. Защо трябва да отивам у дома? А сега искам да се прибирам. Краката ми са капнали.

– Вие сте уморен човек. Това се вижда ясно.

– Много мило от ваша страна да ме отведете в моя хотел – и Хайнрих вдигна глава към него.

– С удоволствие. Веднага ли тръгваме?

– Да, да, нека тръгнем веднага. – Вървяха под парапета, по самия бряг на реката.

– Съвсем сигурен ли сте, че искате да останете в Париж? Няма ли да бъдете по-защитен на някое друго място, а не в „Риц“?

– Не, не. Имаме си детектив. Той търси Солницата. Ще се погрижи и за мен. Струва ми се, аз му телефонирах ... Искам да се прибирам. Защо не вървим?

– Ние вървим, но по различен път.

Наблизо нямаше никого. Реката също беше безлюдна. Генералът отстъпи крачка и нанесе удар по челюстта на принца. Преди отпуснатото тяло да падне, той го улови, повдигна го и го блъсна. Чу се плясък и капки вода изпръскаха пътеката и сакото на генерала. Той се отдръпна и ги избърса. На мястото на падането в реката се появи лек водовъртеж и въздушни мехурчета. Даже и да не беше го зашеметил, принцът бе така пиян, че не би бил в състояние да плува. Генералът погледна надолу и видя падналия бастун. Остави го там и си тръгна, като пресече по отсрещната страна на улицата, когато излезе горе. Докато чакаше за такси, запали цигара. Е, сега, когато попита за апартамента в „Риц“, той вече няма да бъде зает.

* * *

Следващото телефонно повикване за Фишер беше от принц Филип фон Хесел, който го уведоми, че брат му излязъл от хотела и изчезнал.

На следващата сутрин вестниците вече съобщаваха новината. На първите им страници бе публикувана снимка на бастуна със сребърна дръжка, паднал на пътеката край реката.

– Колко ужасно! – извика Пола. – Това е второ убийство вече.

– Знам. – Фишер държеше ръката ѝ. Пола беше бледа и разстроена. Не му беше никак приятно да я гледа такава. Искеше да му се усмихне, пристъпваща към обятията му. – Зная, човек го побиват тръпки. Слушай, мила, премислих всичко. Уверен съм, че тази идея няма да ти хареса, но ми се струва, че все пак не е лоша. Иска ми се да се върнеш у дома си в Лондон.

– Не! – Пола беше категорична. – Знаех, че ще предложиш тъкмо това! Защо е притрябвало да се връщам? Договорихме се, ти ми обеща.

– Обещах – съгласи се той. – Обещах да ти помогна да намериш баща си. Сега обаче не съм съвсем сигурен, че тази идея е от най-добрите. Бъди разумна и се откажи от нея. Нека продължа да търся сам проклетото съкровище. Ако не успея, ще бъде зле, защото Фон Хеселовци ще изтеглят депозита си, поставен на мое разположение. Не искам и ти да се окажеш забъркана в тази мръсотия. Не ми харесват очертаващите се перспективи.

– Няма да се върна в Лондон. Не тъкмо сега. Ти заяви, че ме обичаш, и аз ти обясних какво означава това за мен. Ако ме подхлъзнеш сега, няма да ти простя никога.

– Знаеш отлично, че не бих рискувал да се случи тъкмо това. Що се отнася до моята любов към теб, не ти ли се струва, че този процес е някак еднопосочен? Известни са ми твоите чувства към баща ти, но не съм сигурен какви са те към мен.

– Трябва да бъдеш сигурен. Заявих ти, че аз също те обичам, но най-напред трябва да уредя тази работа!

– Чудя се не се ли мамиш. Може би в живота ти няма да остане място за нищо друго освен за онзи фантом, който си създала сама. Ти знаеш истинското му име.

– Знам го. – Пола се изправи. – Както ти казах и по-рано, не ме интересува какъв е бил. Сега имам на разположение възможността да го преценя сама. В противен случай ще трябва през целия си останал живот да нося у себе си кошмара, пресъздаден от старницата! Можеш ли изобщо да разбереш това?

– Не, честно казано, не мога. Всичко, което зная, е, че аз самият не съм ти достатъчен, и ми е много тежко да го приема. И най-жалкото в цялата работа е, че ти си първата жена в моя живот, която ме е заинтересувала дълбоко. Ще се съгласиш ли да се омъжиш за мен, или и това трябва да се постави в списъка на чакащите реда си неща?

– О! Нека не се караме! – Тя се доближи и го прегърна. – Моля те,

не ми говори така. Зная, че ти е трудно, но бъде търпелив. Как мога да кажа, че ще се омъжа за теб тъкмо сега, когато животът ми е в пълен хаос? Разведена съм само от няколко седмици, а освен това ми предстои да открия баща си, когото съм считала за мъртъв от детската си възраст. Не можеш да искаш от мен тъкмо сега такова обещание.

– Не, сигурно нямам право. – Той я прегърна и я целуна нежно по устните. – Страх ме е много да не те загубя, това е болката ми.

– Не бива да се страхуваш. Ти също си ми нужен и сигурно ще ми бъдеш още по-необходим, преди да завърши всичко това. Цял живот съм била изблъсквана настрана, да се занимавам сама със себе си, а жените ненавиждат това. Аз го върших, но как само го ненавиждах! Уверена съм, че с теб ще бъде съвсем друго. Ти си истински мъж, скъпи, затова те и обичам. От този тип мъже ти си първият, когото срещам.

– И последният, ако мога и аз да се намеся в това твоё изявление. Не искаш ли да подкрепиш с доказателства тези свои думи?

– Как?

– Като ми разрешиш да те имам.

– Ще те убеди ли това?

– Не зная – той я притисна силно към себе си, – но, струва ми се, то ще помогне.

Тя не отговори. Стоеше изправена до него, чувствуваше напрежението на тялото му. Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ и разкопчаваха дрехите ѝ. Това беше съвсем различно от любовта със съпруга ѝ. Беше нещо много по-силно и въпреки това под известен контрол. Фишер знаеше какво върши. Той пое изведнъж инициативата и не я изпусна докрай. Отнесе я на леглото, като продължаваше да я целува. Той не казваше нищо. Нито един от суперлативите, които беше чувала – колко великолепна е и какво люшкачко пътешествие им предстои да извършат заедно. Той не говореше изобщо. Ползуваше тялото си, за да я пробуди, да я смути и завладее. Придаваше на тази връзка значение, за което Пола не предполагаше, че може да съществува. Любеше я и беше сериозен в това. За първи път тя се почувствува достойна в това състояние, вместо да се усети употребявана. Когато всичко премина, той я погледна в очите.

– Обичам те – каза простичко той, – нищо и никой не е в състояние да те отнеме от мен. Не забравяй това никога.

– Няма да забравя – прошепна Пола – и сега нищо не може да ме откъсне от теб.

През остатъка от тази нощ Фишер ѝ вярваше. На сутринта обаче,

когато се пробуди и я остави заспала, започна отново да се съмнява.

В 11 часа той беше вече в полицията и попита за инспектор Фуле. Инспекторът беше много зает. Изглеждаше неспокоен и не особено очарован да види Фишер. После изведнъж изражението му се промени и покани госта да седне.

– Ще трябва да ме извините – каза гой. – но разполагам с много малко време. Тази случка с Фон Хесел ще ме докара до лудост. Защо такъв богаташ като него ще скача в Сена? Това се случва с бедните малки момичета и гладните студенти, но не и с такъв бош с неговите милиони.

– Познавам го и вероятно ще мога да ви предложа някои обяснения. Изследвайте съдържанието на стомаха му и ще намерите такова количество алкохол, с което можете да удавите когото си поискате. Не е скочил в реката, инспекторе, а е паднал в нея.

– Сигурен ли сте в това?

– Абсолютно. Принцеса Фон Хесел е клиентът, за когото работя. – Той видя как челюстта на Фуле увисна.

– Фон Хеселови? Те се стремят да открият военно-престъпник? Принцът за това ли се намираще тук?

– Отчасти, а също така да се бърка, където не му е работа. Считам, че през по-голямата част от времето той не знаеше какво прави. Бедният копелдак, да умре по такъв мизерен начин!

– Никак не е жалко. – Очите на французина бяха придобили враждебно изражение. – Нямате основание да съжалявате за него или за когото и да било от тях. Фон Хеселовци са банда от милионери престъпници, еднакво виновни с нацистите за всичко, което се вършеше. Работници роби, сътрудничество с Хитлер, натрупване на милиони от жертвите на германския фашизъм. Не хабете симпатиите си за никой Фон Хесел. Всички са еднакво лоши.

– Щом вие казвате, така е. Аз само ползвам парите им и върша своята работа. Та като става дума за това, били сте любезен вчера да ме потърсите по телефона.

– Ах, да, точно така. То беше във връзка с вашето, запитване за леля Амброзин и Жако.

Фишер се оказа на ръба на креслото.

– Да? Успяхте да ги намерите?

– О, не. – Инспекторът поклати глава и се понамръщи. – Не мога да правя чудеса. Тези имена са мистерия за мен, но имам един приятел, когото можете да посетите. Участвуваше в Съпротивата през войната и действуваше в Париж, когато Бронзарт беше тук. Той може би ще успее

да се досети. Написах името и адреса ... минутка само да видя къде го забутах.

Той подаде един лист на Фишер.

– Мисля, че ще се разберете добре с него. Добър, стар приятел ми е. Беше един от твърдите комунисти и ръководеше умело партизанската мрежа в центъра на Париж. Сега се е оттеглил. Политиката го разболя, както повечето от нас. Но той би бил от голяма полза за вас, ако изобщо някой може да ви помогне. Бихте ли ме извинили сега? Този проклет телефон не престана да звъни от ранна утрин, а освен това ме чака и доста писане.

Фишер му изказа своите благодарности. Когато излезе навън, той препрочете името – Албер Монтан – и адреса му в шестнадесети район. За бивш активен комунист това представляваше изключително луксозно местожителство. Фишер прибра листа и се отправи към „Риц“, за да се срещне с принц Филип. Принцесата щеше да пристигне същия ден със самолет, а по-късно беше запланувано да вземат тялото на Хайнрих за погребение в Германия.

По пътя Фишер се питаше дали цялото семейство няма да е твърде загрижено около скандала, за да имат време да се занимават с нещо друго, пък макар то да е майсторско произведение на Бенвенуто Челини. И това беше първият въпрос, поставен от Филип фон Хесел, след като Фишер изрази своите съболезнования.

– Искам всичко това да бъде преустановено. Мистър Фишер, желая да приемете от мен чек, покриващ всичките ви разходи, а освен това ще ви остане значителна сума за компенсация на загубеното от вас време. Опитах да убедя майка си да изостави това разследване, но не успях. Сега съм сигурен, че ще бъде доволна да се спре това начинание.

– Имате ли нейните разпореждания да сторите така? Искам да кажа, писмени разпореждания?

– Не. Тя е така развълнувана около случилото се с брат ми, за да можем да я безпокоим с подобни неща в този момент. Вие обаче можете да приемете моята дума като гаранция за това.

– За съжаление не мога да постъпя така. Струва ми се, че е по-добре да ви заявя съвсем ясно това. Нает съм да работя от вашата майка и ако нейното желание е да се преустанови всичко, ще бъда много щастлив да се подчиня. Поради свои лични съображения, принц Фон Хесел, не изгарям никак от нетърпение да открия както генерал Бронзарт, така и съкровището на Пьоленберг, но аз съм поел известни задължения към своя клиент и те ме обвързват. Моля ви, не ми предлагайте повече пари,

защото незабавно ще напусна стаята ви, ако продължавате. Не се поддавам на подкупи.

За момент принцът остана загледан в него, а след това внезапно направи учтив жест с ръка.

– Моля ви, мистър Фишер, седнете и ме изслушайте. Забравете, че работите за моята майка. Желая да поговорим като човек с човек. Моят род е стар и почитан от векове. По време на войната загубихме доброто си име и извършихме неща, от които аз лично се срамувам дълбоко. Какво би се случило с нас, ако откажехме да вървим заедно с нацистите, може да бъде оспорвано от най-различни аспекти. Не искам да съдя родителите си, защото по това време съм бил твърде млад, за да отчитам условията в детайли, а най-лесно е сега да се отправят критики със задна дата. Искам да извърша неща, които да компенсират миналото. Искам да затвърдя името на своя род като сила, допринасяща за доброто на нашата страна. Това е грижата на моя живот, ако искате да изразяваме по-драматично нещата. Солницата на Пьоленберг може да разруши всичко, което възнамерявам да направя. Сега, когато моят брат Хайнрих е мъртъв, аз съм в състояние да осъществя своите намерения. Майка ми все още съсредоточава силите в свои ръце, но вече е достатъчно стара и считам, че ще успее да я убедя да прехвърли всички грижи на мен. От нашите богатства мога да изградя нещо значително по-конструктивно, ако щете дори, нещо благородно. Преустановете издирванията. Моля ви да направите това като лична услуга за мен. Не за пари, ако това ви засяга, а в името на нещо много по-голямо и по-значимо. Захвърлете всичко това.

За миг Фишер беше готов да се поддаде на изкушението. Звучеше много сантиментално и благородно. Би било много по-лесно, ако можеше да отклони молбата на принца като емоционален подкуп, но той изложи всичко това много искрено. Той наистина възнамеряваше това, за което говореше със страстен идеализъм – и това беше едно от противоречията на неговата каста. Фишер обаче имаше също своята етика – да не се отказва заради спасение душата на Фон Хесел. Той се изправи.

– Съжалявам много. Казах ви, да изоставя тази задача, ще ме удовлетвори точно толкова, колкото и вас, но не мога да го сторя. Не мога, докато не получа разпореждания от майка ви. Ако поиска моето мнение, ще я посъветвам да забрави всичко, което е било. Но това е всичко, което мога да направя.

– Благодаря ви – каза Филип, въпреки че не изглеждаше много благодарен. Натисна звънеца и се появи прислужник в ливрея. – Изпратете

мистър Фишер.

* * *

– Така съм опечален от това трагично събитие – каза Дънстън.

– Благодаря ви. – Гласът на принцесата беше бодър, без да показва някакво намерение да разисква повече този въпрос. – Защо ме търсихте по телефона?

– Получих писмо от Швейцария. Изпълнили сте уговореното и сте внесли първата вноска. Много съм ви благодарен. Сметнах за необходимо да ви уведомя, че съм готов да предприема действия във връзка с договорената работа. Трябва да поогледам обстановката на самото място и да видя човека, за когото става дума, разбирате, нали?

– Ако всичко завърши успешно, никак не ме интересуват вашите методи. Партньорът ви е много ефективен. Надявам се и вие да проявите умение.

– О, не се безпокойте. Когато се касае за такова възнаграждение, ще получите най-доброто, което мога да предложа.

– Какво възнамерявате да правите сега?

– Отивам там. Искам да бъда на самото място.

– Добре. Не смятам за необходимо да установявам отново контакт. Когато приключите задачата си, сумата ще бъде уредена напълно. Довиждане, мистър Дънстън.

– Довиждане. – Той постави слушалката на място и остана загледан за миг в нея.

През последните две седмици имаше моменти, когато се събуждаше посред нощ, докато жена му спеше спокойно до него. Чудеше се дали би могъл да извърши това, с което се бе нагърбил, дори и за огромното състояние, предложено му за него. Дънстън не страдаше от скрупули или прекомерна чувствителност. Никакви призраци не биха гризали съвестта му, нищо не би помрачило радостите на безгрижния му богаташки живот. Никога не би погледнал назад. Но в тихите часове на ранната утрин той обсъждаше проблемите и обмисляше средствата. Някога като полицай той веднъж беше убивал. Този акт не го бе развълнувал. Мнението му за човешките същества беше твърде ниско, а още по-ниско за тяхната значимост в схемата на живота. Притежаваше подчертан афинитет към безчестни дела, както той самият предполагаше, поради продължителния му контакт с престъплението и престъпниците. Приемането на подкуп от контрабандистите на злато беше логична последица на неговото отношение към пряката му работа. Никак не беше трудно да

приеме парите. Десет хиляди лири стерлинги не бе малка сума. В замяна трябваше да извърши нещо съвсем просто – да забавя операцията и да унищожи някои доказателства. По-късно оцени тези свои действия като глупави. Беше провалил кариерата си за нищожна придобивка. След като напусна Интерпол с голяма въпросителна в досието си, реши никога повече да не се заема с такива неравни по отношение на заплащането и риска действия. Беше ръководил частната си агенция честно, подпомаган от праволинейното поведение на Фишер към всичко, което не съответствуваше на правните норми.

Предстоящото дело обаче беше нещо съвсем различно от вземането на пари заради възпрепятствуване на нормално разследване. Сега ставаше дума за убийство. Изговаряше тази дума гласно по време на среднощните си разсъждения. Предстоеше му да убие една жена по такъв начин, че да не бъде възможно да се припишат каквито и да е било обвинения на никого. Това ще рече, че смъртта ѝ трябва да бъде нещастен случай. Харесваше му звученето на тези думи. Те предизвикваха във въображението му картини на падащи в пропаст коли, на влак, връхлитащ с трясък върху простряното на релсите тяло, на зеещи прозорци високо над земята. По какъвто и начин да ликвидираше Пола Стенли, то не биваше да прилича на убийство. Като човек опитен в професията си той знаеше, че щом започне разследването, независимо от това как грижливо убиецът е планирал всичко, шансовете му за разкриване винаги са далеч по-големи, отколкото тези да се измъкне сух от водата. Едно обстоятелство го тревожеше особено много – доколко Фишер се бе заплел с момичето. Налагаше му се да разбере докъде бяха стигнали във взаимната си близост. Трябваше да отиде в Париж и да започне с наблюдения върху ежедневието на жертвата. Това трябваше да бъде първата му стъпка към крайната цел – да я изолира от Фишер за планирания смъртоносен инцидент. Това нямаше да му се отдаде така леко. Преценяваше ясно изгледите си за успех и не се опитваше илюзорно да намалява рисковете. Но в края на краищата всичко това се балансираше от сумата, така огромна, та чак се учудваше как бе имал нахалството да я поиска. Само началната вноска бе цяло състояние и тя представляваше сигурна банкова сметка в Швейцария, чийто кодов номер бе известен само на него. Крайното изплащане би могло да отведе него и семейството му на всяко място по света, далеч от каквито и да е било агенции и от необходимостта да мисли отново някога за пари. Ще може да купи вила в Португалия, където бяха прекарвали така хубаво, също така яхта и всяка кола, за която е мечтал. Би могъл да подари на жена си фантастични

бижута – тя беше добра съпруга, а за децата здрава като скала опора, – освен това би могъл да има каквито си пожелает жени. За всички тях щеше да настъпи златно време...

Свърза се по телефона с кантората си и се разпореди за отлитането към Париж.

* * *

Фишер пристигна на посочения за Албер Монтан адрес и се намери изправен пред елегантна самостоятелна къща с очарователна фасада в стил XVIII век. Домашна прислужница в униформа му отвори вратата и го покани в приемната на първия етаж. Фишер се помъчи да свърже описанието на Фуле за човека боец и комунист с привилегирания квартал и богатия дом. Още от прага погледът му попадна на Модилиани и това изкорени всякакви предварителни представи за онова, което би могъл да очаква. Стаята беше някак продълговата, осветявана откъм тавана с дискретни луминисцентни тела, насочени така, че лъчите им да падат върху картините. Дори за окоето на Фишер – око на дилетант – тези картини наистина бяха много хубави. Това беше модерна стая, с меки линии и удобна, имаше далечна прилика с изложбена зала. Виждаха се няколко фигури от класическата скулптура.

– Мосю Фишер – обяви прислужницата.

От едно облицовано с бяла кожа кресло стана жена и се насочи към него с протегната ръка.

– Добър вечер – каза тя. – Аз съм мадам Дженарски. Албер ще бъде тук след минутка. Моля, седнете. Какво бихте предпочели за пиене?

Тя беше някъде в петдесетте си години, тъмнокоса; с черни, пламтящи като въглени очи, с приятно лице, което някога е било хубаво, но сега беше деформирано от дълбок белег, минаващ през едната ѝ вежда. Беше облечена разкошно, а на рамото ѝ блестеше брошката от злато и рубини във формата на тигър. Богата, много богата наистина. Само парфюмът ѝ струваше десет лири за петдесет грама. Усмихна му се и в устата ѝ засвети злато. Не беше францужойка – Фишер допусна, че е гъркиня.

Той седна и прие чашка уиски. Бяха му предложени и цигари от малка златна кутия. Той започна разговора с бележки върху времето. Тя седеше срещу него и се усмихваше.

– Защо искате да се срещнете с Албер, мосю Фишер? Приятелят му Жан Фуле ни съобщи за вашето посещение. Надявам се, че не е във връзка с неща, които биха го разтревожили?

– Вярвам да е така, мадам. Провеждам разследване и се надявам той да ми помогне.

– Нещо около войната? Предполагам не във връзка с концлагера. Не бих ви позволила да повдигате този въпрос. Това го разстройва страшно.

– Не – поклати глава Фишер. Възхищаваше се на прямотата ѝ и се възмущаваше от нейния тон. – Нямам нищо общо с концлагери. Предполагам, искате да кажете, че е прекарал в някой от техните лагери?

– Бил е в Дахау за осем месеца. Когато го видите, ще разберете какво са направили там от него. Мнозина се опитваха да го интервюират с желание да станат негови биографи, разбирате тези неща, нали? Ще му дойде твърде тежко да бъде разпитван за онзи период от живота му. Бяха ми необходими пет години, за да го доведе до състоянието, в което е сега, мосю Фишер.

– Грижете се за него, доколкото разбирам. – Фишер реши да си изясни нейното положение. – Инвалид ли е той?

– Не. Сега може да се движи, слава богу. Водих го при най-добрите специалисти в Европа. Германците го осакатиха, разбирате ли? Беше понесъл страхотни страдания. Когато след войната го открих, беше в болница за неизлечими, загиващ в самота и отчаяние. За мен бе такова щастие, че открих къде се намира.

– За него също?

Черните очи засвяткаха насреща му.

– Не, само за мен. През войната той спаси живота ми. Обичах го, когато бе една от великите личности в Съпротивата и когато всеки бош в Париж го търсеше, а сега го обичам два пъти повече от преди. Да бдя над него е моята привилегия, мосю.

– Благодаря ви, че ми казахте всичко това. Няма да го тревожа, обещавам ви.

– Сигурна съм. – Усмивката се появи и тя беше отново очарователна. – Ще се радва да ви види. Обича посетители.

Когато вратата се отвори, изправиха се и двамата. Появилият се човек се опираше върху две патерици, а единият му крак бе гротескно изкривен. Беше плешив, а кожата му сбръчкана и покрита с белези, което го правеше да изглежда много стар. Върху дясното му око имаше тъмна превръзка. Фишер пристъпи напред и се представи.

Мадам Дженарски се озова до него и го подкрепи с ръка.

– Седни тук, Албер. Забавлявах мосю Фишер, докато те нямаше. Сега ще ти поднеса и нещо за пиене.

Фишер не започна разговора. Изчака по-напред старият човек да се настани удобно и да вземе питието си.

– Какво мога да сторя, за да ви помогна? – запита Монтан. – Жан Фуле ми каза малко нещо за вас. Вие сте частен детектив, нали?

– Да. Както разбирате, не мога да се впусна в подробности за задачата си, но, накратко, интересувам се от дейността на генерал Бронзарт, който е бил СС-комендант на Париж през юни 1944.

Монтан имаше светлосиви очи – най-малко останалото едно изглеждаше с такъв цвят и то бе потънало дълбоко в черепа му. Изведнъж Фишер си помисли колко е трудно да съдиш за емоциите на човек, когато му липсва едно око.

– Познавах го. Какво ви интересува за него, мосю?

– Откраднал е едно от съкровищата на изкуството. – Фишер усещаше, че без известни обяснения този човек и гъркинята няма да бъдат склонни да му дадат кой знае каква информация. – Законните му собственици са заинтересувани да си възстановят неговото притежание. Съществуват някои бегли загатвания, едно от които е име на мъж, а инспектор Фуле счита, че това име може да значи нещо за вас.

– Той ми каза. Леля Амброзин и нейният племенник Жако, нали така? Искате да узнаете значението на тези думи?

– Да, искам. Това е от голяма важност. Кои са леля Амброзин и Жако?

Всичко се уреждаше така просто, без никакви усилия от негова страна. Той постави въпроса, и ето че изведнъж, неочаквано, отговорът дойде.

– „Леля Амброзин“ беше шифрованото название на моята съпротивителна организация. „Жако“ беше псевдоним на един от нейните членове. Но не знам как би ви помогнало това, мосю Фишер. Жако е мъртъв. Беше разстрелян по личната заповед на генерал Бронзарт през упоменатия юни.

Стаята беше тиха. Никой от присъстващите не помръдваше. Внезапно Фишер произнесе тихо:

– Проклятие! Боях се тъкмо от нещо подобно. Познавахте ли Добре този човек, мосю? Защо е притрябвало на Бронзарт да ползува неговото име във връзка с укритата плячка?

– Защо генералът пожела неговата смърт? Той беше тих и скромен човек, много млад и незначим. Беше арестуван и разпитван, а на следващия ден го екзекутираха. Неговата майка ми разказа как се е случило всичко. Сега вие твърдите, че съществува връзка между него и някакво

укрито съкровище... – Единственото му око отскачаше от Фишер към мадам Дженарски. – Какво мислиш ти, Мадален?

– Мисля, че всичко това е така странно – усмихна му се тя и нежност смекчи чертите на лицето ѝ. – Укрито съкровище... също като в приказка. Бедният малък Жако! Не мога да си представя, какво общо може да има той с подобни неща? Така добре си го спомням. Работеше за Албер, така както работех и аз. Въпреки че не съм францужойка, оказах се в Париж, когато те нахлуха в моята родна Гърция. Тук се срещнах с Албер и станах един от неговите куриери. По това време той не ми обръщаше много внимание, не обичаше богатите, нали така, скъпи?

Монтан поклати глава. Голият, му череп отразяваше светлината.

– Не, не ги обичах, но се мъчех да те спася, не беше ли така? Бях ревностен комунист, мосю Фишер, и се надявах да спася душата ѝ, въпреки че притежаваше много пари. Сега продължавам същото, при все че имам щастието да живея от нейните пари. – Той се разсмя и тя се присъедини към него.

– И няма нищо друго, което бихте могли да ми кажете за Жако? – запита Фишер.

– Нищо.

Стори му се, че двамата клатеха глави в унисон.

– Той беше мой куриер – обясняваше Монтан. – Простичък, скром, млад човек, верен и добър патриот. Беше заловен поради лошия си късмет. Врълетяла го случайна хайка на гестапо за заложници из улиците. Откарали бедното момче в затвора „Фреснес“, където ги задържаха за няколко дни, преди да ги разстрелят. На следната сутрин Жако бил посочен от генерала по време на прегледа на редиците им и екзекутиран след няколко минути. Това научих от останалите затворници. Казаха ми, че предишната нощ извели Жако, а сутринта се завърнал без всякакви белези от разпитите им. А когато те провеждат разпит, мосю, повярвайте ми, те оставят белези по вас. – Той вдигна ръка и докосна превръзката върху окото си. Внезапно мадам Дженарски се изправи и изглежда Фишер.

– Благодаря ви за посещението, мосю Фишер – каза тя. – Съжалявам, че не бяхме в състояние да ви помогнем с нещо повече. Ще ви изпратя.

Фишер стисна ръката на Монтан. Вече отблизо, той успя да види ужасен белег под превръзката, където трябваше да бъде окото. При външната врата гъркинята му подаде ръка.

– Преди около месец видях съобщение във вестниците.

Съобщавах, че Бронзарт бил забелязан в Париж. Любопитно съвпадение. Горката майка на Жако бе тази, която помислила, че го е видяла.

* * *

– Благодаря за съболезнованията ви.

Принцесата седеше в кресло, гърбът ѝ – все така изправен като опънатата струна, облечена от главата до петите в черно, бледите ѝ очи гледаха ясно, незамъглени от никакви следи от плач. Фишер я посети на следния ден от пристигането ѝ, за да докладва. Той поднесе съболезнованията си като неизбежна формалност, а тя ги прие рязко, презрително, като чиста загуба на време и за двама им. Гледайки това твърдо лице, подчертано от черните одежди и воала, Фишер си спомни пиянските черти на мъртвия ѝ син със скрито изписаната в очите му жалка съдба, и отново изпита съжаление към него.

– Какви отвратителни церемонии – Каза тя внезапно. – Още с пристигането си бях атакувана от фоторепортери. Стояха скрити из хотела. Предупредих администрацията, че ако някой от тези нахалници ме доближи, ще бъда принудена да се преместя незабавно в „Крилон“!

Беше се настанила в апартаментa непосредствено под този, заемам от сина ѝ Филип.

– Да се удави в Сена! – възмущаваше се тя. – Това е невероятно. Тъкмо нас да сполети такова вулгарно нещо, мистър Фишер! Ако синът ми беше срещнал смъртта по всякакъв друг начин, щях да я приема с много по-голямо хладнокръвие.

Фишер можеше да си го представи много добре. Тя правеше толкова малко усилия да покаже някаква скръб, че всичко изглеждаше гротескно. Усещаше, че отвращението му към нея нарастваше пропорционално със съжалението към нещастния алкохолик, чиято загуба беше така пестеливо оплаквана.

– Аз посетих принц Хайнрих – каза той.

Стоманеният поглед се впи в него.

– Защо ви бе необходимо да правите това?

– Исках да му докладвам. – Фишер не можа да се въздържи по-натък. – Трябва да ви кажа, принцесо, мисля, че беше пил.

Тази забележка беше породена от чиста злоба – така обясни пред себе си своите мотиви Фишер. Искаше му се да види тази арогантна кучка поне малко посьрнала. Устата ѝ наистина се присви презрително – но към кого? Фишер не беше сигурен дали не бе към неговото усилие да се подбива с нея.

– Синът ми пиеше от време на време – каза студено тя, – но той го вършеше като джентълмен. А именно това е най-важното. Как напредват в работата?

– Не твърде много от последния ми разговор с вас. Бях напипал следите на един човек, за когото на пръв поглед изглеждаше, че играе важна роля във всичко, но се оказа, че той е мъртъв. Боя се, че това може да сложи край на диренията ни.

– Защо? Вие сте убеден, че генералът е жив, и аз споделям това ваше схващане. Освен това негов човек направи опит да се свърже с дъщеря му. Остава само да се разреши загадката, оставена от него.

– Този мъртъв човек беше част от загадката. Надявах се, че е жив и ще осветли много от въпросите, но той е бил убит, и то по личната заповед на генерала.

Щом като изрече това, Фишер веднага осъзна нелогичността в тези действия на генерала и се учуди как е пропуснал да я забележи по-рано, когато провеждаше разговора си с Монтан. Когато напусна къщата му, отиде направо при Пола и това обстоятелство заличи всякаква мисъл за нещо друго. На принцесата не ѝ бе необходимо много време, за да види какво се бе изплъзнало от вниманието му.

– Бронзарт не може да не е знаел, че поставя мъртъв човек като част от загадката, ето защо фактът, че е убит, не е от значение. Нещо друго, свързано с този мъртвец, е значимото. Наистина, мистър Фишер, за какво плащам аз?

– Това е – произнесе бавно той, – което очаквах с нетърпение да ви запитам. Кое е по-важно за вас, принцесо Фон Хесел, да открием Солницата на Пьоленберг или да сложим ръка върху генерал Бронзарт?

– Солницата. – Отговорът дойде някак прибързано. – Ангажирах ви да откриете нея. Ако обаче откриете и човека, който я открадна от нас, още по-добре! Не мога да разбера, защо поставяте този въпрос?

– И двамата ви синове опитаха да ме разубедят в преследването на целта. По-старият ви син спомена за някакъв скандал. Желая да зная какво се крие зад неговите думи, какво още не сте ми казали? Не съм съгласен да работя в тъмнина.

– По-големият ми син пиеше – каза остро тя. – Понякога въображението му бягаше далеч от фактите. Нямам представа за какво може да е говорил.

– По-малкият ви син каза същото. – Фишер нямаше намерение този път да отстъпи. – У него няма нищо невменяемо.

– Филип е дошъл да ви наговори подобни глупости? Не мога да

повярвам това!

– На два пъти даже. Дойде на летището след първата ми среща с вас, за да ме изпрати. Вторият път беше вчера, тъкмо в този хотел. Едва ли не ми заповяда да зарежа всичко.

– Ясно. – Очите й се бяха присвили дебнещо. – И какъв беше вашият отговор, мистър Фишер?

– Отвърнах, че съм-нает от вас и не приемам нареждания от него или от когото и да било друг. Ако вие кажете да оставя всичко, ще го сторя, но във всеки друг случай – не.

– Цена високо вашата лоялност. – Това беше казано подигравателно и Фишер почервения. – Постъпили сте правилно. Не се вслушвайте в нищо, казано ви от Филип. Аз ще се справя с неговите възражения.

– Много бих искал преди това да се справите с моите.

Това я удари като с камшик. Изведнъж се изпъна в креслото си.

– Не ми е нужно да правя това. На вас ви се плаща и не е необходимо да очаквате нещо повече от мен.

– Искам да знам истината. Можете да си заврете парите навсякъде, докато не ми обясните с какво ви е принудил генералът да му дадете съкровището на Пьоленберг.

Тя понесе това предизвикателство с достойнство – той трябваше да го признае пред себе си. Нито промени цвета си, нито се издаде дори с най-незначително трепване на тези неумолими очи. Погледът й го пробождаше.

– Какво искате вие, повече пари? Това ли се крие зад това настойчиво желание за истината? Не се опитвайте да си играете с мен! Зная какво представляват хората от вашата професия. Всички сте се пръкнали сред престъпници!

Фишер не отговори. Надигна се и се озова до вратата. Гласът й се извиси над нормалния тон:

– Мистър Фишер! Как си позволявате да напускате така!

Той спря при вратата и се обърна.

– Горкият дявол, беше женен, нали? – Фишер говореше съвсем спокойно. – Какво нередно имаше у нея? Защо ви бе необходимо да украсявате всичко това?

– Върнете се, моля ви. – Отправи му поканата с нормален тон, но сега върху двете страни на лицето й се очертаваха две червени петна, а пръстите й, отрупани с диаманти, се впибах в облегалките на креслото като ръце на удавник в разлюляно море. – Моля ви, седнете и нека и двамата бъдем разумни. Никой от нас няма да спечели, като изпуска

нервите си.

Фишер не помръдна.

– Аз не изтъквам нервите си, а вие все още не сте отговорили на въпроса ми.

– Защо трябва да ви отговарям? – Горчивина звучеше в гласа ѝ. – Кой сте вие, та да се ровите из моето семейство и да се опитвате да ми се противопоставяте?

– Вие току-що казахте кой съм: човек, оформен сред престъпници. Какво ви плаши? Да не ви изнудвам? Не се бойте. Стремя се единствено към истината. В противен случай не бих могъл да продължа с възложената ми задача. Трябва да помните, че независимо от вас в тази работа е въввлечено и едно съвсем невинно същество.

– Ясно. – Принцесата се изправи. Стори му се по-висока, отколкото я знаеше. – Много добре. Махнете се от тази врата и аз ще ви разкажа това, което искате да знаете. Как узнахте за женитбата на моя син?

– Има такова известие в един швейцарски вестник от 1943. Казано е, че принцът се е оженил тайно по време на пътуване в Париж. Наредих в службата си да проверят и те установиха подобно съобщение и в един от локалните френски вестници. Бракосъчетанието е било извършено в малко село на около двадесет и осем километра от Париж, нали така?

– Да! – Тя сякаш изплю думата. – Но как сте успели да го откриете? Не съществува никаква регистрация.

– Моят агент е намерил тогавашния кмет на селото. Той си спомнил историята с принца просто заради това, че по-късно се е вдигнала страшна разправа и регистрите били унищожени. Не можел да каже нищо повече за бракосъчетанието. Само това, че се е състояло там и той е бил официалното лице при подписване на документите.

Тя направи небрежен жест с ръка.

– Човек трябва да е много глупав, та да не може да се досети: тя беше еврейка. Хайнрих беше напълно невменяем. Моят глупава свекърва имаше слабост към него и настоя да го вземе със себе си при пътуването из Франция. Тогавашно именно се оженил за това момиче, когато е бил в Париж с баба си.

Тя прекоси стаята и извади кърпичка от чантата си.

– Можете да си представите какво означаваше това за нас в разгара на войната. Набързо потулихме всичко. Разделихме ги и го прибрахме въщи, но не успяхме да опазим тайната. Бронзарт я беше узнал и вие можете да разберете защо той се оказа в състояние да сложи ръка върху Солницата на Пьоленберг.

– Тя бе отплатата за неговото мълчание?

– Точно така. Сега вие разбирате защо съм толкова настоятелна да си възвърна обратно това произведение на изкуството.

– Какво стана с вашата снаха?

Стори му се, че тя трепна при произнасянето на тези думи.

– Нямам никаква представа. Тя беше само една авантюристка, чиито планове бяха осуетени. Изчезна, след като прибрахме Хайнрих у дома.

– Не ѝ е било много леко като еврейка по онова време.

– Случи се, преди да започнат гоненията на евреите във Франция. То започна по-късно. Сигурна съм, че е успяла да избяга. Много от тях сполучиха да го сторят. Всичко това не ме засяга сега.

– Виждам. Благодаря, загдето ми казахте всичко.

– Ако тези неща станат известни – произнесе спокойно тя, – ще ви държа отговорен, мистър Фишер. И повярвайте ми, нито вие, нито вашата агенция бихте спечелили нещо от това.

– Вярвам ви. Не се безпокойте, никой няма да узнае, че вашият син се е влюбвал в еврейка, че вие сте го замъкнали в Германия, а нея сте оставили да се оправя сама.

– Ако не бяхме сторили така, ако това стигнеше до знанието на Хитлер, синът ми щеше да бъде изпратен в концентрационен лагер, а ние щяхме да изгубим фабриките си. Направихме това, което обстоятелствата в момента налагаха. Може да не одобрявате нашите постъпки, но нямате право. Не сте били там и не можете да преценявате. Трябваше да защитя сина си.

– Всичко ми е ясно. Ще ви държа в течение, що се отнася до предстоящите проучвания, и ще ви бъда много задължен, ако внушите на принц Филип да не се меси повече. Не желая от негова страна по-нататъшни настоявания да изоставя поетите към вас задължения.

– Значи ще продължите да работите за мен? Ще ми възвърнете сълковището?

– Казах ви, че ще се постарая. И въпреки че съм само един обикновен англичанин, едва ли не престъпник според вашите представи, винаги удържам дадената дума. Желая ви приятна утрин.

Когато вратата се затвори зад него, тя остана загледана в нея, след това взе телефона и поиска апартамента на сина си Филип. Докато чакаше, потропваше нервно с крак.

– Филип? Току-що говорих с Фишер.

– Какво ти каза? – В гласа му се долавяше напрегнато любопитство.

– Искаше да знае истината. Ти, глупако, само ти възбуди подозренията му, като се опита да действуваш зад гърба ми! Това не е твоя работа и ти забранявам да се месиш повече!

– Съжалявам, мислех, че е за наше добро, мамо. Какво му съобщи ти?

– Той беше открил за сватбата. Аз потвърдих и това беше всичко.

– И той се задоволи с това?

– Да. Моля Бога, дано не се рови по-нататък.

Глава 5

– Тя умря – каза младата жена. До хълбока си притискаше същото дете, засмукано лакомо пръстите си. Тя се вирише враждебно към Фишер, подпряла с крак полуотворената врата, да не би той да опита да влезе.

– Моите съболезнования. Кога се случи това?

– На другия ден след вашето идване. Тази възбуда се оказа твърде голяма за нея. Продължи да беснее след заминаването ви. Благославях вас и приятелката ви, мога да ви призная това! След вас тя едва не се разкъса от викане. На другия ден получи сърдечен пристъп и така свърши, благословен да е Бог! – И тя извъртя очи нагоре. – Трябва да ви благодаря. Мислех, че тази дърта крава ще живее вечно...

– Тогава по всяка вероятност вие бихте ми помогнали? – Фишер натискаше отчаяно вратата, а едната му ръка, пъхната в джоба на самото, стискаше пачка банкноти.

Младата жена го изгледа подозрително.

– Да ви помогна? С какво? Отново ли тези стари приказки от времето на войната?

– Вашият девер Жако, този, който е бил застрелян от германците. Искам да узная някои неща за него.

– Нищо не мога да ви кажа. – Тя присви рамене и измъкна ръката на бебето от устата му. – Боже мой, мосю, на каква възраст мислите, че съм аз? Мъжът ми е бил шестгодишен, когато се е случило това, а аз дори не съм била родена. Старата крава ви каза всичко, каквото можеше да се каже. Сам се е наврял да го уловят, като се е бъркал там, където не му е било работа, смея да кажа, и германците го ликвидирали. Тя непрекъснато говореше за него и беснееше ли, беснееше. Идваше ми да полудея. Благодарение на Бога, най-сетне си отиде, дъртата му крава...

Фишер измъкна ръката от джоба си, без да има нещо в нея, и отправи към младата мадам Бреве поглед на отвращение.

– Предполагам, че вашата свекърва също е доволна. Да живее с вас, не ще да е било особена радост за нея.

След това се обърна и си тръгна, а тя заизлива ругатни след него. В края на бедняшката улица той си каза гласно: „По дяволите, ами сега?“

Единственият източник на лична информация за Жако си бе отишъл. Когато тази сутрин напусна хотела и се отправи към стаята на

старицата, той беше изпълнен с надежди. Беше се приготвил да прекара часове със старата жена, ако това се наложеше, само да можеше да се добере до нещо за сина ѝ, което би могло да обясни защо генералът бе използвал неговото име. Сега тези надежди бяха отлетели. Вратата, която му се струваше, че всеки момент ще бъде отворена пред него, беше затръшната под носа му. На всичко отгоре партньорът му Дънстън бе телефонираше тази сутрин, че пристига в Париж във връзка с друга задача. Фишер обичаше Дънстън, но не му се искаше тъкмо в този момент и той да си пъха носа, да се перчи около Фон Хеселови, да му напомня, че е взел и Пола със себе си. Най-много от всичко Фишер не желаше той да се срещне с нея, да я оглежда от долу до горе, а след това да пробутва на Фишер уличните си шеги. Той беше хитър човек и добър компаньон на маса, но финесът в държанието му бе като на слон в стъкларски магазин.

Фишер си имаше и друга причина да не желае това посещение – в момента бе стигнал до напълно задънена улица. Всичките му по-нататъшни планове бяха свързани със старицата. Възрастните хора с лекота си спомнят за миналото, докато настоящето ги обърква. Спомняше си една стара леля от бащиния си дом в Брейтън, която можеше да говори с изненадваща яснота за събития от Първата световна война, но не можеше да каже кой ден от седмицата е в момента, а понякога забравяше и собственото си име.

Припомни си преливащото от злоба лице на снахата и изруга. Беше сигурен, че Жако стои така ясно в паметта на майка си, сякаш едва вчера бе убит така жестоко. Тя можеше да изясни много въпроси, но той дойде твърде късно. След нейната смърт не съществуваше вече никой, когото да запита за Жако.

Той потърси цигари из джобовете си и намери една-единствена, а когато опита да я запали, откри, че е пробита. Изруга отново и я захвърли. Видя магазин за тютюн на отсрещния ъгъл и отскочи дотам. Три деца играеха на тротоара с цветни тебешери – скачаха от крак на крак сред нашарените квадрати с викове и смях. Фишер ги заобиколи и влезе в магазинчето. Беше тъмно, а въздухът застоял. Една купувачка тъкмо отброяваше парите си, а иззад тезгяха чакаше продавачът. Той беше облечен в нечиста риза без яка, отворена на гърдите, откъдето се подаваха като пълзящи растения гъсти, черни косми. Ожълтелите му от тютюнев дим мустаци приличаха на храсти. Когато жената плати и се запъти към вратата, той вдигна поглед към Фишер.

– Мосю?

– „Голоаз“, моля.

Фишер отброи сантиметрите и продавачът ги взе с мазолестата си работническа ръка, после остана загледан във Фишер.

– Извинете – запита той, – нали вие сте приятел на мадам Бреве?

Говореше бързешком, като че ли беше го очаквал да влезе, за да изрече тези думи.

Въпросът изненада Фишер.

– Коя мадам Бреве?

Човекът извъртя палец към прозореца.

– Не тази кучка, а старата жена. Преди малко чух как младата ругаше след вас. Видях ви застанал на вратата. Не ви позволи да влезете, а?

– Не. Аз дойдох да се срещна със свекървата ѝ. Каза ми, че е починала. Съжалявам за това.

– Не съжалявайте – и продавачът се наведе над тезгяха. Дъх на чеснов лук и кисело вино обви Фишер. – За нея смъртта беше истинска милост. Десет години се измъчи с тази зла жена. Непрекъснато я заяждаше. Не спираше да я нарича с най-мръсни имена. Никога не ѝ каза една блага дума. Сърцата ни се късаха, като гледахме как измъчва горката жена. А тя се нуждаеше от съвсем малко внимание в старческите си дни. Каква жена беше по-рано!

– О? – Фишер беше готов да си тръгне. Нямахме настроение да слушам махленски приказки. – Значи вие я познавахте добре?

– Тя прекара на тази улица целия си живот. Понесохме заедно войната, нейното и моето семейство де. Човек не може да забрави неща като тези никога!

– Не. – Фишер се върна малко назад и му предложи цигара. – Не, сигурен съм, че не ги забравяте. Тогава навярно сте познавали и сина ѝ?

* * *

– Много се радвам да ви срещна – подаде Дънстън ръка на Пола.

Фишер изпитваше голямо нежелание да я представи на партньора си, а и самият той не бе очарован да го види. Даже не изслуша измислените основания на Дънстън за идването му – работа с някакъв въображаем клиент. Беше се борил упорито да отклони молбата му да се срещне с Пола и поканата му за вечеря, но Дънстън бе много настоятелен. С любезност и нахалство накрая успя. Срещнаха се във фойето на техния хотел и той веднага одобри безпогрешния вкус на партньора си. Момичето беше наистина привлекателно. Прецени я много бързо, без да показва това – изящна фигура, стройни крака, красиво лице и тези чудесни

очи. Стисна ръката ѝ и се усмихна, като откри блестящите си бели зъби. Жалко, че тъкмо тя трябваше да бъде жертвата, но все още беше рано...

Заведе ги в бара на „Тур дьо Франс“ за почерпка. Стараеше се да получи колкото може повече информация. Струваше му се, че Фишер е нещо оклюман над някакви проблеми – вероятно тя все още отказваше да спи с него. Това не се хареса на Дънстън. Никога преди не беше виждал Фишер да се държи така с която и да било. Тази го беше уловила здраво на вдицата си, от което можеха да произлязат непредвидени неприятности. В плановете си не бе държал сметка за подобно поведение на Фишер, но сега му стана ясно, че това обстоятелство не може да бъде пренебрегвано. Проклетият му глупак беше полудял по нея. А тя, толкова съдържана и благородна с маниерите си от висшето общество и с елегантното си облекло, какво ли мислеше тя за него самия?

Половин час Дънстън бърбори за града и времето, като не изпускаше и двамата от зоркото си наблюдение. Не можеше да реши нищо определено за това момиче. Не беше сигурен какви са чувствата ѝ към Фишер и колко далеч бяха стигнали в отношенията си, а това можеше да се окаже важно. Ако му се наложеше да нагласи нещо за нея, тя трябваше да бъде сама, за да е сигурен, че ще влезе направо в клопката, без да се обърне внезапно към някого за помощ. Реши да продължава играта си и да чака удобен момент.

– А сега кажете ми, мисис Стенли – и той се наведе към нея, – какво бихте изпитали, ако евентуално открием това съкровище?

– Не съм много ентузиазирана. Винаги съм твърдяла пред Ерик, че ако го намерим и аз наистина имам законни права над него, нямам намерение да го задържа за себе си. Истинските му собственици могат да си го получат обратно.

– Това би била много благородна постъпка, но не допускате ли, че може да промените намеренията си, когато го видите изправено пред себе си? Струва ми се, че аз не бих решил такова нещо така набързо! – Той се засмя и погледна напреко към Фишер. – А какво правите по цял ден, когато нашето момче е навън в ролята на Шерлок Холмс?

– Идва с мен – намеси се Фишер.

Нямаше намерение да допусне Дънстън да ѝ определя среща. Постоянната усмивка на Дънстън и нахалният му поглед, обхождащ Пола от горе до долу, му се сториха така обидни, че едва съдържа гнева си. Никога не бе допускал, че Дънстън може да му опротивее. Сега се чувствуваше в състояние да го улови за яката и да му каже да си спести мръсните погледи за друго място.

– Наистина ли те придружава? Навсякъде?

– Не, разбира се, не навсякъде – намеси се сега Пола. – Разглеждам твърде много забележителностите на Париж и, боя се, твърде много купувам. Париж е страхотно място за харчене на пари.

– Това ми напомня, че трябва и аз да пообиколя и взема нещо похубаво за Бети. Тя е моята съпруга, мисис Стенли. Може би ще дойдете някой ден с мен да ѝ изберем рокля. Взел съм размерите ѝ.

– С удоволствие – отвърна Пола.

– Колко време смяташ да останеш тук? – запита Фишер.

Никак не му се искаше да пусне Пола по пазар с Дънстън. Не желаше тя да ходи където и да било и с когото и да било. С изненада откри това. Докато работата му ги разделяше, той беше мрачен и недоверчив, а сега потисканата му ревност бе излязла на повърхността. Фактът, че се бяха превърнали в любовници, не подобри много самочувствието на Фишер. Несигурността му относно намеренията ѝ бе станала за него идея фикс. Колкото повече се отдаваше на любовта си и тя му отговаряше, толкова по-силно желаше да изостави търсенето на баща ѝ и толкова повече негодуваше, когато тя не се съгласяваше с него. Той трябваше да запълни вакуума в нейния живот. Не можеше да приеме, че заслужава внимание такова нещо, което бе само фантазиране на отхвърлено дете, ако тя наистина го обичаше, а не само се чувствуваше щастлива от физическото усещане. Погледна я как разговаряше с Дънстън, когото той очакваше тя да намери за отвратителен, и се пръскаше от яд, че тя му се усмихваше, и по всичко личеше, че той ѝ е приятен. Защо, по дяволите, той ще иска от нея тя да избира подарък за милата му съпруга?

– Та колко дълго ще останеш тук? – повтори той въпроса.

– Не знам. Зависи колко дълго ще ми се наложи да дебна. Все пак не бързам много да се прибирам. Тук е така приятно. Вие, мисис Стенли, ще стоите тук до приключване на работата, нали?

– Да – и тя отбягна погледа на Фишер. – Оставам тук.

– Вярна до смърт! – разсмя се Дънстън и се извъртя леко към партньора си. – Тъй като всичко е в приятелски кръг, колко си се доближил вече до целта?

– Ще прескоча до Англия – отвърна Фишер и като посегна през масата, улови ръката на Пола, без да се интересува какво ще помисли Дънстън. – Нужно ми е да се срещна с майката на Пола още веднъж, а след това започваме да ровим.

– В буквален смисъл ли?

– В преносен, струва ми се.

Фишер усети ръката на Пола вцепенена и безответна на неговото стискане. Преди това не беше споменавал пътуването до Англия. Сега му се струваше трудно да разисква с нея напредъка в разследванията си. Всяка стъпка го водеше все по-близо до генерала и колкото и твърдо да се държеше като любовник, не беше сигурен, че жената, която обичаше, би избрала него, а не баща си. В това си мрачно настроение бе готов да се обзаложи, че изборът щеше да бъде в полза на генерала.

– Искаш да кажеш, че си разрешил загадката с леличка Амброзин?

– Това е било кодово име на съпротивителната организация – обясни Фишер. Толкова бе известно и на Пола. – Жако е псевдонимът на куриер от същата организация. Успях да се добера до достатъчно информация, за да стигна до известни заключения. Може би майка ти ще бъде в състояние да попълни последните оставащи празноти. – Той се обърна към Пола, като стисна ръката ѝ с цел да поиска извинение. Тя му го даде и за момента Фишер се успокои.

Дънстън поръча отново напитки и разговорът се премести върху неговата работа в Париж, а Пола се самоизключи от темата. Тя седеше, хванала ръката на Фишер, наблюдаваше двамата и се учудваше какво общо са могли някога да имат тези мъже. Мрачният, владеещ я нежен човек, седнал до нея, беше от съвсем друга порода мислещи същества. Другият беше весел, самоуверен, изплъзващ се – и това беше подходящо описание. Нищо не можеше да разтревожи Дънстън, докато колкото повече опознаваше Фишер, толкова по-сложен, откриваше тя, че е. Фактът, че се бе предала сексуално, не го задоволяваше. В леглото той водеше нещо, което можеше да бъде определено като война, истинска кампания от пресметнати изкушения, насочени единствено да я завладее напълно. И трагичната истина, която тя никога не би му позволила да види, беше, че успехът в едното му осигуряваше пропадането в другото.

Пола не можеше да бъде завладяна чувствено. Тялото и емоциите ѝ бяха взаимно зависими, а тя не беше още готова да предаде и двете на Фишер, при все че го обичаше. Наистина го обичаше и държеше на това. Необходимо ѝ бе да го обича, за да опровергае постоянните му твърдения, че не е убеден в това. Когато през нощта я напускаше, тя често плачеше. Биха могли да имат щастливи, пълноценни отношения, така различни от повърхностните по времето на брачния ѝ живот, но неговият стремеж да доминира ги рушеше. Би трябвало да го предупреди за последиците, но не смееше. За нея той бе много силен човек, но същевременно и много лесно уязвим. Чувствуваше се нещастна и объркана. Фишер не ѝ беше достатъчен, за да запълни загубените години. Той не

можеше да отговори на въпроса, чийто отговор тя трябваше да има, за да може някога да узнае какво е покой и независимост на духа.

Що за човек е бил баща ѝ, генералът? Безчовечният убиец от страховития разказ на старата мадам Бреве или нежният баща на малко момиченце? Фишер не можеше да ѝ прости този стремеж да узнае. Схващаше го като лична обида, като доказателство, че тя все още е свободна да предпочете друг, а не него. И тя беше свободна – с ръката си, обхваната от неговата, Пола изпитваше отчаяно нуждата от тази свобода на избора, от свободата да преразгледа целия си живот, преди да го е поставила под диктата на някой друг. Твърде дълго бе самотна и независимостта ѝ беше наложена отвън. И изведнъж в живота ѝ се появи мъж, който настоява да предаде изцяло и тялото, и душата си на неговите страстни грижи. Тя не би могла да стори това. Отдръпна внимателно ръката си под претекст да запали цигара. Той искаше от нея твърде много и твърде бързо.

Дънстън се обърна отново към нея:

– Мисис Стенли, и вие ли ще отидете в Англия да се срещнете с майка си?

– Не. Аз оставам тук.

– А ти кога заминаваш? – отправи той въпрос към Фишер.

– Във вторник. Ще отсъствам само за една нощ.

– О, чудесно! – Усмивката на Дънстън озари и двамата. – В такъв случай, мисис Стенли, можете да ме придружите при покупките ми. Ще ми направите голяма услуга. Имаш ли нещо против, Ерик?

– Защо не, ако Пола е съгласна...

– И не се тревожи – прекъсна го щастлив Дънстън. – Ще положи специални грижи за нея, докато те няма. Сега да вървим да вечеряме. Умирам от глад.

* * *

Пола седеше във фойето на хотела. Беше избрала кресло срещу входа. Когато на вратата се появи висок, рус човек и застана за момент, оглеждайки се наоколо, тя разбра, че това трябва да е Филип фон Хесел. Имаше възможност да го огледа, докато той обхождаше с поглед помещението. Беше един от най-хубавите мъже, които бе срещала през живота си. Стоеше гордо изправен, с известна нахална грациозност, в която нямаше самодоволство. Така изглеждаше човек със стотици милиони и стара родова титла зад гърба си. Към това можеха да се добавят предимствата на младостта и този вагнеровски израз на лицето му. Той

улови погледа на Пола и се насочи към нея. Тя стана, за да го посрещне с протегнатата ръка.

– Принц Фон Хесел?

– Да. Мисис Стенли...

Той улови ръката ѝ и я целуна с лек поклон.

Обаждането му по телефона беше истинска изненада за нея и когато поиска да се срещне с нея в отсъствието на Фишер, тя не успя в момента да измисли никакво извинение за отказ. По телефона той създаде у нея впечатление за по-стар, изключително прецизен и важен, като повечето от чужденците, които говорят добър английски, но им липсва практика.

Реалността беше съвсем различна. Той седна до нея, предложи ѝ цигара и попита може ли да поръча нещо за пиене. Усмихна ѝ се и Пола почувствува да я залива вълна от очарование. Внезапно я осени мисълта, че с изключение на майка ѝ той беше първият от нейните съотечественици, с когото се среща. Бе забравила Шварц с ясните очи, които я изгаряха, седящ напрегнато в кабинета ѝ. Той също беше германец като този красив мъж, седнал до нея.

– Надявам се, ще ме извините, задето ви се натрапвам. Възнамерявах да говоря с мистър Фишер, но имах голямо желание да се срещна и с вас. Когато телефонистката ми каза, че сте тук, това ми се стори хубава възможност, която не бива да се изпуска.

Пола забеляза, че е облечен официално, в черно.

– Много съм радостна да ви видя, но мога ли да изразя скръбта си за това, което се случи с брат ви?

– Благодаря ви – наведе поглед той. – Майка ми е тук. Ще отнесем тялото на брат ми веднага щом приключат формалностите. Били ли сте в Германия, мисис Стенли?

Пола прие с облекчение тази смяна на темата.

– Не, никога. Един ден ще сторя и това, но майка ми напусна страната в края на войната и никога не пожела да се върне.

– Мнозина скъсаха с родината заради миналото, даже и хора като вашата майка, които са били невинни наблюдатели. Мисля, че това е жалко. Може би ви е неприятно да слушате такива неща?

– Не, разбира се. Аз самата израснах, за да се срамувам от това, което съм била, без да зная причините. Най-малкото, никой не ми е казвал какви са.

– Вие също не носите никаква отговорност за миналото, нито пък аз, мисис Стенли. Вашият баща е извършвал престъпления, това е

вършило и моето семейство. Постепенно ставаме приемливи за цивилизацията свят както ние самите, така и нашата нация, защото, разбира се, ние сме нужни. Така че не се чувствувате толкова виновна. Ние не сме толкова черни, а останалата част от света толкова бяла, уверявам ви.

– Баща ми е откраднал семейно съкровище от вас, а вие не му се сърдите, говорите така спокойно за него. Това е достойно за възхищение. Радвам се, че ви срещнах, принц Фон Хесел, защото и аз имам да ви съобща нещо.

– Моля ви. – Изражението на очите му бе благо. – Не е необходимо да ми казвате нищо.

– Но аз искам да го кажа – и тя се извърна към него. – Възможно е да имам законни права над Солницата на Пьоленберг. Не зная дали е вярно, но ако по някаква случайност се окаже така, искам да знаете, че според мен Солницата принадлежи на вашето семейство. Ще ви я предам незабавно.

– Това е много великодушно и го оценявам високо, но знаете ли колко скъпа е тя?

– Да. Не е възможно да бъде оценена, но това не ме засяга. Не я искам. Тя е била взета от вас по някакъв законен в момента начин, но съм сигурна, че това деяние е било морално незаконно. Сега трябва да я получите обратно. Исках да ви кажа само това. Няма да има никакви трудности и разправии за собствеността. Тя е ваше притежание.

– Мисис Стенли – говореше спокойно той, като въртеше широкия златен пръстен с родовия герб на малкия си пръст, – повтарям, това е най-великодушната декларация, която някога съм чувал, но мога ли да ви попитам нещо?

– Да. Питайте каквото пожелаете.

– Щом като не желаете Солницата на Пьоленберг, бихте ли използвали влиянието си върху мистър Фишер, за да спре търсенето? Това е извънредно важно за мен. Не искам това съкровище да бъде открито, мисис Стенли. Дори не желая да го виждам отново. Не можах да повлияя нито на мистър Фишер, нито на майка си в тази насока. Ще продължа да разубеждавам мама, ако вие поговорите с него.

– Но това е едно от световноизвестните произведения на изкуството. Защо да не го приемете обратно?

– Не мога да ви обясня – отвърна сериозно той, – така че, моля ви, не ме питайте. Съзнавам, че нямам право да ви говоря така, защото за вас съм само чужденец, но трябва да ми повярвате, като ви заявявам, че това е вещ, зацапана с кръв, и ще е много по-добре да си лежи там,

където баща ви я е скрил. Моля ви... бихте ли сторили това заради мен?

Той имаше хубави очи. Докато говореше, се бе навел напред и я бе уловил за лакътя. Внезапно ръката му се плъзна и покри чувствено нейната. Стана й много неудобно, когато усети топлината на дланта му. Главата й се поклати бавно в знак на отрицание.

– Не мога да го направя. Това е просто невъзможно. Аз съм тук с Ерик Фишер не за да откривам наследството на Пьоленберг, а за да търся баща си. Ако открием съкровището, надявам се, ще открия и баща си. Не мога да ви помогна, принц Филип, а така бих искала.

– Виждам – и той дръпна ръката си. – Извинете, че се развълнувах повече. Ако ми бе известно, не бих ви молил за това.

– Не очаквам никой да ме разбере. Пък и никой не иска да ме разбере. Не познавам баща си. Казах ви, създадена съм, за да се срамувам, че съм негово дете, да се срамувам, че съм германка. Името ми беше променено, националността ми също, всичко... И едва тогава ми казаха за него. Той започна да придобива в мислите ми някаква форма. Никой не ме е обичал, принц Филип. Простете ми, ако сега аз се показвам развълнувана, но това е истината. Не ме е обичала майка ми, не ме е обичал и съпругът ми. Нуждая се от баща си. Необходимо ми е да го видя и самата аз да го преценя. Той е военнопръстъпник и се е укривал близо тридесет години. Каквото и да е сторил, аз съм единствената личност, която се интересува от него, за да му помогне. Заради това не мога да изпълня молбата ви.

– Разбирам – каза смирено принцът. – На ваше място и аз бих се чувствувал така. Това е от нашата немска кръв. Всички ние притежаваме здраво семейно чувство. Надявам се заради вас самата да го намерите, без да откривате Солницата. Иронията е там, че само едно лице желае съкровището, моята майка. То се е превърнало в нейна идея фикс.

– Защо казахте, че то е изцапано с кръв? Какво имахте предвид?

– Аз също не мога да ви обясня това. Мисис Стен-ли, бихте ли ми направили една услуга?

– Ако е в моите възможности.

– Бихте ли се съгласили да вечеряте с мен, преди да отпътувам за Германия? Обещавам да не говоря повече за Солницата.

– Много мило от ваша страна. – Пола се изправи и му подаде ръка. Той я пое и допря устни до пръстите й.

– Бих могъл да ви разкажа много за вашата страна. Има много неща, от които да се срамуваме, но и много, с които да се гордеем. Ще ми доставите огромно удоволствие. Обещайте, че ще дойдете.

– Ще дойда. Във вторник вечерта ще бъда сама. Възможно ли е да се срещнем тогава?

– Имам един ангажимент за вторник, но ще го отложя. Ще дойда тук да ви взема в 20:00. Good bye, мисис Стенли, или още по-добре, Auf Wiedersehen!

* * *

Градината в Есекс бе прочута с розите си. Тя бе една от забележителностите на областта. Съпрузите Риджуей бяха склонни да я показват с благотворителна цел. И ето, в блестящия юлски следобед тъппа от стотина души обикаляше поляните на имението, покрай лехите, оградени с широки бордюри от тревисти растения – те бяха любимото занимание на майката на Пола. Бригадният генерал минаваше сред гостите и отговаряше на въпроси за различните насаждения. Градинарството бе им станало хоби в годините след преминаването му в пенсия и се беше превърнало в тяхна страст. Наблюдаваше жена си сред розите с усмивка. Вълна от гордост и любов се разливаше в гърдите му, като я гледаше в семплата ленена рокля, с блестяща на слънцето посивяла руса коса, все така величествена и красива в тази възраст, каквато беше и като млада.

Какво ли не би дал да можеше да запази тази атмосфера на спокойствие, да я вижда усмихната, да върви в живота си без грижи. Беше страдала твърде много, та да може да понесе дори моментно безпокойство. Беше го дарила с любов и радост, каквито той никога не си бе представял. Този свой дълг той можеше да изплати само с непрестанни грижи и гореща защита. Изпитваше щастие дори само от факта, че е жив, за да бъде буфер между нея и заобикалящия я свят.

Тъкмо отговаряше на въпросите на възрастна семейна двойка, когато ги доближи готвачката и му каза, че го търсят по телефона. Извини се и тръгна. Движеше се бавно под палещото слънце и се учудваше ядосан кой от техните приятели бе така несъобразителен да го търси по време, когато градината е отворена за посетители. Местната организация на Червения кръст беше обектът на неговата благотворителна дейност и те всяка година приемаха с готовност даренията му.

Телефонната линия писукаше с характерните за английската комуникационна система атмосферни смущения.

– Бригаден генерал Риджуей?

– Да. Кой е насреща?

– Ерик Фишер, от детективска агенция „Дънстън и Фишер“. Посетих вас и вашата съпруга преди около две седмици.

Риджудей нагласи слушалката по-плътнo до ухото си.

– Кой? Съжалявам, но линията нещо не е в ред. – Не искаше и да чуе това име. Оправданието с линията бе инстинктивно. Фишер повтори името си. Този път нямаше извинение за бригадният генерал, нямаше как да се измъкне. Изрече проклетие с ръка върху микрофона и продължи: – Няма какво да говоря с вас – и повиши глас, – а на всичко отгоре сте избрали и най-неподходящо време да телефонирате.

– Утре пристигам в Англия. Искам да ви посетя. Касае се за нещо много важно. Известно ви е, че Пола е с мен?

– Зная. Каквото прави моята доведена дъщеря, си е нейна собствена работа. То няма нищо общо с нас.

– Напротив, има много общо. Трябва да говоря с вас и майка ѝ. Ще ме приемете ли?

– Не! – Бригадният генерал крещеше върху телефона. – Не, съвсем сигурно не! Няма да допусна тук да тревожите жена ми!

– Съществува много голяма вероятност тя да не е омъжена законно за вас. – Той сега чуваше съвсем ясно думите на Фишер. Писукането по линията бе спряло и казаното от него идваше сякаш от самата стая. – Съвсем съм сигурен, че генерал Бронзарт е жив. Мисля, че ще е по-правилно да ме приемете. Ще летя утре сутринта и идвам направо у вас.

– Върви по дяволите! – Той тресна телефона и остана загледан в него, сякаш беше противно живо същество.

Риджудей се отпусна бавно в креслото – старец, чиито колена трепереха. Краката бяха единствената част от тялото му, които напомняха за възрастта – те и слабостта на гърдите му, които непрекъснато безпокояха неговата съпруга, когато се простудеше, покри лицето си с ръце и главата му клюмна.

– О, боже мой! О, боже мой! – повтаряше той.

Двойката стари хора, които го чакаха във под яркото слънце, се отказаха от неговите пояснения и продължиха разходката си.

* * *

Филип фон Хесел се изправи пред майка си. Тя седеше полуизправена в леглото си със закуската в поднос, поставен върху коленете ѝ. Беше ослепително слънчева утрин и стаята бе изпълнена със светлина. С напредването на лятото Париж се изпразваше от местните жители и се изпълваше с тълпи туристи, които превръщаха града в чуждо място. „Риц“ беше препълнен с американци. Те дразнеха принцесата, която намираше езика и присъствието им из светите места на европейската

аристокрация за досадни. Тя отправи поглед към красивия си син и изразът на лицето ѝ се смекчи. От всички човешки същества, с които бе прекарала дългия си живот, най-много обичаше по-младия си син. Не я тревожеше никакви угризения на съвестта или нежни чувства към Хайнрих. Принадлежеше на един свят, където скръбта се разглеждаше като атрибут на нисшите класи – техните представителки можеха да обвиват главите си с черни кърпи и да плачат. След брака ѝ с принц Фон Хесел чувствителността, която може да е тлеела в душата ѝ, беше избледняла. Протегна ръка към Филип. Той се наведе и целуна майка си.

– Убедена ли си, мамо, че не искаш да те придружавам?

– Да. По-добре е да останеш тук. Фишер отива до Англия за двадесет и четири часа. Погребението ще бъде извършено съвсем скромно. Ще обявя, че ти не си добре. Трябва да си тук, в случай че Фишер се завърне с нещо важно. По телефона изглеждаше много уверен.

– На летището ще има тълпа от фотографи. Около входа на хотела вече висят близо дузина.

– Властите обещаха да ни осигурят заминаване, без да бъдем безпокоени от тях. Щом като приключа в Германия, връщам се веднага. През това време оставям всичко в твоите ръце. Чувствавам, че работите ще тръгнат на добре. Обещай ми да не се тревожиш. Това ще бъде краят на един дълъг и мъчителен период за нашето семейство. Отсега нататък от теб зависи да заличиш миналото и да доизградиш това, което съхраних. Убедена съм, че ще го сториш.

– Ще го направя. Имаш моята дума.

Колко много прилича на баща си, се въртеше в ума ѝ, онзи галантен летец, който бе навлязъл така кратко и съдбоносно в живота ѝ. Могъщество, богатство, световно влияние... Тя се отпусна на възглавницата, леко изморена от пристъпа на чувства, а също така оемкнала в своя триумф – въпреки всичко бе успяла и чрез сина си обезпечава сигурност в бъдещето. За миг ръцете им се сплетоха.

– Сине мой – промълви нежно тя, – така много се гордея с теб!

Глава 6

Беше горещ следобед, когато колата на Фишер спря пред портала на къщата на Риджуей. Той излезе и лабрадорските кучета заскачаха към него, лаейки дружелюбно. Фишер не обичаше кучета. Като момче бе нападател от бездомно куче. Можеше честно да каже, че това бе единствената уплаха в живота му, това инстинктивно бягство от скока върху него и оголените зъби. Той ги изруга и те се отдръпнаха слисани и обидени. Само след миг вратата се отвори и там застана бригадният генерал.

– Казах ви да не идвате – тросна се той.

– Зная – отговори спокойно Фишер, – но аз трябва да ви видя. Не се опитвам да се натрапвам или тревожа някого. По телефона ви казах истината. От изключителна важност е да поговоря с вас.

Старият човек се обърна, като остави вратата отворена, за да бъде последван. Едва в сенчестия хол той се обърна.

– Добре, влезте тогава. Моята жена чака.

Майката на Пола беше в гостната. Изглеждаше бледа, а под очите ѝ имаше сенки. От първи поглед Фишер забеляза прилика с Пола в начина, по който бе седнала, и в държането на главата. Би трябвало да се чувства отвратително заради това, което се готвеше да направи, но той не се осъждаше. Зад себе си те имаха един живот, прекаран заедно, тези двамата, застанали с вплетени едни в други ръце, обединили се срещу него така, както и срещу дъщерята.

– Мъжът ми съобщи какво сте казали – започна тя. – На какво основание твърдите, че първият ми мъж е жив? Какви доказателства имате?

– Бил е видян в Париж. Известието във вестника е било истина. Разговарях с жената, която го е видяла. Тя помнеше генерала и имаше достатъчно основания за това. Той е заповядал екзекуцията на сина ѝ. Видяла го на улицата, а после той изчезнал. – Фишер забеляза как пръстите на жената се впиха в ръката на мъжа. – Сигурен съм, че е жив. При тези обстоятелства ви съветвам съвсем чистосърдечно да ми помогнете да приключа с тази работа. Ако бъде разпознат повторно и полицията го залови, представям си в какво затруднено положение ще се окажете.

– Ние сключихме съвсем законен брак – намеси се рязко Риджуей. – На жена ми бе съобщено, че той е убит. Не може да ѝ се припише никакво обвинение.

– Няма никаква полза, Джерълд – каза внезапно мисис Риджуей. – На него му е ясно от какво има да се плашим. Че обществото ще узнае моето минало, не е ли така? Съпруга на военнопръстърник, жена, която е била арестувана, когато войските на съюзниците влязоха в Мюнхен, и задържана няколко седмици в затвора. Това не ви беше известно, нали, мистър Фишер? Бях съпруга на човек, близък на Хитлер. Бях оплута, охулена, унижена за съучастничество в прръстърленията на мъжа ми, обвинявана, че съм държала пленници роби в къщата си. Ако едно от обвиненията срещу мен бе доказано, щях да бъде осъдена на дългогодишен затвор. Когато ме пуснаха, вн ме чакаше ревяща тълпа, която ме оскърбаваше и плюеше. Бях почти загубила ума си. Мислех за самоубийство. Тогава Джерълд ме откри, докато горях мебели в камината, за да стопля себе си и Пола, без храна и достатъчно засрамена, за да изляза навн по просия, както другите германци. Мразех първия си съпруг. Беше жесток и безсърдечен звяр и отправих благодарност към Бога, когато чух, че е мъртъв. Аз обаче бях единствената, която би могла да бъде наказана за това, което той е вършил. Аз страдах, мистър Фишер. Ако е необходимо да изживявам отново този срам, ще умра. Ето защо няма никакъв смисъл да говорите за „затрудненото ми положение“ и да се опитвате да ни изплашите. Знаем от какво трябва да се боим. Не можете ли да го видите? Съпругата на военнопръстърник, прикриваща се в едно от градчетата на Есекс. Бригаден генерал, изпаднал в бигамия по време на войната. Боже мой, затруднено положение! Та това означава пълна разруха на остатъка от живота ни. Ние сме уважавани и обичани тук. Джерълд имаше блестяща кариера. Живяхме щастливо и почтено близо тридесет години. Ако искате да зададете въпроси, ще ви отговоря. Но запомнете, сега не може да ме уплаши нищо, което можете да кажете или направите. Не, скъпи – и тя се обърна към съпруга си, – остави ме да сторя това. Не можем да продължаваме тази криеница. Ще останем заедно завинаги.

– Един момент – намеси се бригадният генерал. – Преди жена ми да ви каже нещо, аз имам един въпрос. Ако откриете генерала, какво възнамерявате да правите?

– Нищо – отвърна Фишер. – Издирвам Солницата на Пьоленберг. Не съм ангажиран за залавянето на военнопръстърник. Както стоят сега нещата, аз желая толкова силно той да не се появява на бял свят, колкото и вие. Нали знаете, че Пола го търси? Тя има натрапчива идея за него. Мисли, че ще открие безпомощен, прръследван старец, който се нуждае от някого да се грижи за него. Не съм убеден дали е осъзнала това, но тя

няма и най-малкото намерение, ако го види веднъж, да го остави настрана от своя живот. И ако те се намерят, аз ще загубя. Тя ще отиде с него. Не искам да се случва това.

– Не знаехме, че имате лични интереси в това дело – каза бригадният генерал.

– Не сте ме питали – отвърна остро Фишер. – Оставили сте Пола цял живот сама да се оправя с тази мръсна каша, като сте мислили само за своето собствено положение. Ако мога да се изразя така, мисис Риджудей, нямали сте никакво право да държите дъщеря си в неведение за баща ѝ. Ако ѝ бяхте казали истината, сега тя нямаше да е в това състояние на полупобърканост. Кой знае какъв ще бъде ефектът върху нея, ако те се срещнат някога. Ето защо искам да намеря Солницата, без Пола да присъствува там. Ако той има намерение да се появи някъде, това място ще е там, където е укрито съкровището. Той се надява да срещне дъщеря си на това място, търсеща Солницата. Нямам намерение да оставя събитията да се развият по този начин. Искам да се ожена за нея. Надявам се, че сега цялата картина ви е съвсем ясна?

– Виждам – и мисис Риджудей се обърна към съпруга си. – Скъпи, това би се оказало най-доброто за всички нас. Как мога да ви помогна, мистър Фишер?

– Знам, че е бил в Париж през юни 1944 – започна Фишер, – но не мога да открия къде е живял. Квартирата му, естествено, е била държана в тайна, защото Съпротивата е била по петите му. С неговото име са започвали техните списъци за тези, които предстояло да бъдат ликвидирани. Знаете ли, мисис Риджудей, кое жилище е обитавал? Повярвайте, всичко зависи от това, дали ще открия къде е живял.

– Разбира се, зная – отвърна майката на Пола. Тя освободи ръката си от тази на Риджудей и направи жест към креслата из стаята. – Прекарах една неделя там. Но защо не седнем?

* * *

– Мисис Стенли? Добро утро. Джо Дънстън е на телефона.

– О, здравейте – отговори сънено Пола.

Фишер беше напуснал стаята ѝ в ранните часове. Тя бе уморена и потисната след нощта, прекарана с него. За първи път тя бе останала безответна, жалка и напрегната въпреки всичките му усилия да пробуди чувствеността ѝ. Не беше успял и за него последиците бяха дълбоки. Беше говорил малко, седнал в леглото далеч от нея, впил поглед в мрака на стаята.

– Пола, ти не ме обичаш вече, нали?

Когато тя отрече, той сякаш не я чу.

– Знам, че не ме обичаш повече. За теб всичко вече е приключило. Не можеш повече да почувствуваш нищо с мен?

– Изморена съм – запротестира тя, готова да се разплаче. – Скъпи, та това е за първи път, когато аз не можах да бъда прекрасна и за двама ни. Моля те, не прави от нищо нещо.

– Нищо – отвърна Фишер и отметна завивките – е практична дума. Сега те оставям да се напиш. Заминавам рано тази сутрин.

Беше си заминал, а след него остана кратък отблясък светлина, дошла от коридора, когато отвори и затвори вратата. Пола дълго време лежа будна. Тя плака, и то повече заради него, отколкото за себе си. Беше се почувствувала празна, неспособна да бъде увлечена от прилива на неговата чувственост. Всичко стана случайно, а не с преднамерена студенина, както подозираше той – чисто и просто не бе успяла. Обзе я мисълта, че може би никога не ще може вече да успее. Когато най-после се унесе в сън, той беше неспокоен, изпълнен с кошмари за безкрайни пътувания, при които винаги ѝ пречеха да пристигне там, закъдето бе тръгнала.

Като трепна от телефонния звън и погледна часовника си, тя видя, че минаваше десет. Фишер бе отлетял със самолета в 8,30.

– Не ви събудих, нали? – Звучният глас на Дънстън премина в смях.

– Тъкмо това направихте. Ужасно късно е.

– Трябва да сте прекарвали бурна нощ?

– Да, точно така беше.

– Зная, че нашето момче отлетя тази сутрин, и се запитах дали не ще можете да предприемете тази пазарска екскурзия с мен. – Настъпи кратка пауза, а след това тонът му се промени: – Ще съжалявам много, ако се натрапвам, но моят вкус по отношение на роклите е ужасен.

– Естествено, не може да става и дума за натрапва-не. – Тя отметна косите си назад и се отпусна върху възглавницата, която още носеше отпечатъка от главата на Фишер. – Ще бъда очарована, ако мога да ви помогна. Къде мислите да правите покупките си?

– Нямам никаква представа. Някъде, където не е съвсем евтино, но и не точно „Кристиан Диор“. Много бих искал да предоставя избора на вас.

– Добре, нека помисля малко... Какво ще кажете за „Лафайет“? При тях може да се намери хубаво облекло, и то не така отчайващо скъпо.

– Каквото кажете вие. – Гласът на Дънстън звучеше възторжено. – Къде е това? По-добре е да отида направо там, ако нямате нищо против, защото имам малко работа след около двадесетина минути. Да речем, между 11:30 и 11:45?

– Чудесно! Ще се срещнем пред главния вход. Намира се на улица „Оноре“. Нека бъде 11:45.

– Прекрасно! Хиляди благодарности! Чао!

Пола стана и влезе в банята. На електрическата светлина сенките под очите ѝ изглеждаха още по-дълбоки. Първият мъж, намесил се в живота ѝ, не бе полагал достатъчно грижи за нея. Сега бе срещнала друг, който пък се грижеше прекалено много. Той искаше от нея това, което тя не можеше да му даде – да я владее изцяло. Джеймс се оплакваше от нейната срамежливост; междувременен Фишер, изглежда, беше заличил резервираността ѝ, която отчасти я бе държала настрана, но в този момент бариерите отново се спускаха. Той бе усетил това, а не толкова неуспеха си да прекарат една приятна нощ заедно, и това го бе накарало да замине отчаян. Отчаяние заплашваше и Пола – отчаянието на възвръщащата се самота, от съзнанието, че се отдалечава от Фишер, от факта, че обича и че е обичана, но че се плъзга обратно в света на самотното очакване. Това беше най-точното описание на състоянието ѝ.

Взе освежителен душ и се облече, приготвяйки се за уреченото с Дънстън време. Очакване на нещо или някого... И страхът, че този някой не беше Ерик Фишер, я караше да бъде доволна да прекара известно време с Дънстън. Облечена вече и готова да излиза, тя се отпусна отново на леглото. Мразеше себе си, задето причиняваше страдание на човека, когото обича. Той също беше независим и поради това уязвим. Беше ѝ казал, че тя е първата жена, която обича, и тя му вярваше. Непривично за нея, тя се бе отпуснала без всякакви задръжки. Дължеше му много. Дължеше му дори себе си – без него се чувствуваше изоставена.

Изправи се, прегледа чантата си за ключа от стаята и взе решение да бъде особено мила и вдъхваща надежди, когато той ѝ се обади по телефона.

* * *

В кафенето срещу хотела Дънстън наблюдаваше изхода му, прикрит зад вестник. Видя Пола да излиза и да наема такси. Плати кафето, захвърли вестника и заобиколи хотела откъм черния му вход. От телефонистката беше научил номера на стаята, заемана от Пола, когато се обади. Наоколо нямаше никой, когато отвори вратата и влезе в мръсния

коридор. Миришеше на кухня и хранителни отпадъци. Придвижваше се предпазливо, като опитваше вратите. Намери входа за служебното стълбище и тръгна нагоре по него. На първия етаж излезе на площадката и се запъти към асансьора. Той беше автоматичен и след малко спря пред него с двама души, отиващи нагоре. Дънстън влезе, докосна шапката си за поздрав към възрастната двойка и натисна бутона, означен с числото 3. На третия етаж излезе и се запъти към стая 339 – стаята на Пола. В коридора нямаше жива душа. По това време подреждането на стайте бе приключено. Изпитваше страх единствено от възможността да се появи камериерката, за да оправи и тази стая. Това беше риск, който беше длъжен да приеме. Той достигна вратата и за по-малко от минута успя да я отвори с шперц.

Стаята беше неподредена, леглото разхвърляно. Той доближи крадешком прозореца и спусна щорите, а след това запали лампата и започна да оглежда. Стаята не беше от най-люксоznите. Стените – боядисани в бледо синьо, а мебелите от махагон, с едва очертана модна линия. Върху писалището стоеше голяма ваза с рози – от Фишер, предположи Дънстън. Отвори чекмеджето на масата – имаше само хотелски бланки за писма, няколко плика и опис на бельото за пране. Върху тоалетната масичка бяха наредени шишенца и различни червила като войници, много скъпа пудра в луксозна кутия – отново се учудваше дали и тук не бяха парите на Фишер. После отвори гардероба и заоглежда роклите. Тършуваше навсякъде, без да знае за какво. Намери ношницата на Пола, ползвана през нощта, и докато я въртеше из ръцете си, очите му засвят-каха похотливо.

Накрая влезе в банята. Тук бяха подредени още шишенца, четка за зъби, паста, гребени и четка за коса. Никакви лекарства, явно не е нев-растеничка. Не беше възможно да инсценира нещастен случай вследствие свръхдозирание... Подът беше още мокър. Съвсем безцелно Дън-стън дръпна завесата, поставена около ваната. Опръскаха го водни капки. Погледна нагоре и замръзна на мястото си. Когато влезе, не бе и помис-лил за това. Не беше дори допускал, че можеше да намери такова нещо – идеята беше прекалено старомодна, за да му дойде наум. Но ето че той си стоеше там – дълъг, покрит с решетка електрически нагревател, за-крепен на стената високо над ваната. Протегна ръка и дръпна шнура за включването – нагревателят започна да се зачервява. Ново потегляне и червенината започна да избледнява. Дънстън си заподсвирква весело. Улови малката топчица на края на шнура и я напъха под една от пласт-масовите гривни, на които се крепеше завесата, и дръпна настрана –

нагревателят незабавно се включи. След като освободи края на шнура, той събу обувките си и се покачи на ръба на ваната. Така електрическият уред дойде на равнището на очите му и той го изследва внимателно. Щеше да му е необходимо време и сигурност, че никой няма да го обезпокои. Погледна часовника си – беше вече 11:45. Сега тя сигурно чака пред „Лафайет“. Трябваше да се измъкне, преди да е дошла камериерката. Влезе обратно в стаята, отвори щорите и се измъкна навън. Когато бързаше към асансьора, видя момичето, обслужващо етажa, да излиза от служебния вход, запътило се към стая 339, която той току-що бе напуснал.

След петнадесет минути беше пред магазина, задъхан от бързане и изливащ потоци извинения пред Пола.

Когато следобед Фишер телефонира, не се получи никакъв отговор от стаята на Пола. Беше обядвал в мотел на един час път от къщата на Риджудей и се питаше защо все още е в понижено състояние на духа. От края на издирването му го делеше само обратното прелитане в Париж, няколко нищожни разпореждания и уведомяването на принцеса Фон Хесел, че много скоро ще владее Солницата.

Фишер седеше в бара пред чиния сандвичи и чаша бира и му се искаше да може да види или поговори с Пола. Възнамеряваше да не изпълни своето обещание към нея. Усещаше, че натрапчивата ѝ мисъл за генерала беше бариерата, която я възпираше да бъде изцяло негова. Тя странеше от него, за да бъде свободна, когато настъпи моментът да направи своя избор. Фишер пушеше умислен и мрачен, презиращ себе си, че се налагаше да я изиграе, и в същото време беше уверен, че за него не съществуваше друга алтернатива. Тя се нуждаеше от любов. Той би могъл да удовлетвори тази нейна нужда – беше доказал, че чувствата му са нещо повече от обикновен полов нагон. Желаше я така, както не можеше да си представи, че някога би обичал някоя жена. В същото време тя пораждаше у него такъв ужас, че може да я загуби, та не бе в състояние да познае сам себе си. Беше станал ревнив до лудост. Беше готов да направи всичко, за да я предпази от раздялата поради някакъв побъркан довод, че задълженията към баща ѝ стоят на първо място. Фишер бе обмислял сериозно дали да го предаде на полицията, ако генералът се появи. Това можеше да стане само когато откритят съкровището, не разполагаше с друг начин да се свърже с дъщеря си, освен да чака, докато тя достигне мястото, където бе укрита Солницата. А тъкмо Пола не биваше да е там.

Фишер напусна мотела и се насочи с колата си към Лондон, но

мислите му следваха същата нишка. Пола не биваше да се окаже близко до съкровището. И ако наистина мъртвецът възкръснеше, Фишер имаше възможност или да го изплаши, та да избяга, или да го предаде. В сегашното си състояние той предпочиташе втората възможност, но страхът от реакцията на Пола я правеше неосъществима. Ако генералът бѐдеше заловен и предаден на съд, Пола не би му простила никога. Но ако той не се появеше, Фишер чувствуваше, че има големи шансове да бѐде приет като замяна на тази липса. Що се отнася до нейните права върху съкровището, ако тя действително имаше такива, той щеше да направи така, че да я откаже от тях. Нека Фон Хеселовци си го вземат, само веднѐж да се приключи с тази мръсна история и той да може да върне със сигурност любимата си там, където ѝ беше мястото заедно с него. Можеха да се оженят и да започнат да си търсят дом. Фишер, професионален скитник, който никога не се бе интересувал от нищо повече, освен да намери мебелиран апартамент, откри у себе си копнеж за собствен дом с имущество в него и съпруга. А също така и деца – в мислите си бе отишъл толкова далеч напред.

Щом пристигна в агенцията, потърси Пола по телефона. Когато научи, че я няма, той изруга и тресна телефонната слушалка. Неприятното впечатление от тяхната раздяла щеше да си остане, докато намери възможност да поговори с нея и оправи сторените неприятности. Да, той беше обѐркал нещата, като си трѐгна по този начин. Мѐжката му гордост бе наранена и неувереността бе взела връх над здравия му разум. Беше се дѐржал като последен глупак... Порѐча друг телефонен разговор след един час и се свърза с принцеса Фон Хесел в Мюнхен. Нейните думи бяха кратки, но потиснати от прикритата възбуда – Фишер успя да долови как се менеше интонацията ѝ, докато говореше.

– Кога ще бѐде?

– Утре, ако можете да уредите всичко с хотела.

– Оставете това на мен. Аз ще прелетя тази нощ. Свършили сте всичко много добре, мистѐр Фишер.

– Благодаря. Връщам се в Париж утре и ще се свържа с вас. – Фишер остави слушалката на място.

Изглеждаше учудващо нереално, че изясняването на загатката беше толкова просто, а самата тя така находчиво скроена. Пресметлив беше този генерал и иронизираше съдбата. Никакви пещери в недостъпни места за неговото съкровище, никакви хладни води на швейцарските езера. Беше го скрил там, където никой не би си наумил даже да надникне и където бе така леко достъпно за всеки, който го знаеше. Много

умно измислено и дори до самия край не можеше да бъде подценено. Той щеше да се появи, Фишер бе убеден в това. В даден момент той щеше да пристъпи напред от сянката, където бе потънал преди толкова години, за да заяви претенциите си към своята дъщеря и към укритата плячка. И Фишер се готвеше да направи така, че той да не може да осъществи нито едно от своите намерения.

Вторият разговор с Париж бе проведен с малко закъснение, но и той беше със същия резултат както първият – Пола все още не бе се прибрала в хотела.

* * *

След като приключиха с покупката, Дънстън покани Пола на обяд. Бяха купили елегантно палто и рокля за жена му – първите от всички за напред, напомни си той, когато бяха вече свършили. Беше решил да бъде забавен и очарователен с Пола. Имаше свой подход към жените, който се бе оказал много полезен през изтеклите години. С шегички си бе проправял пътя до много смятани за недостъпни легла за изненада на жените, които в края на краищата откриваха, че са прелъстени. Би направил истинско състезание с Фишер за Пола Стенли, ако нямаше друга цел...

– Е – каза той, когато излязоха от ресторанта и я улови за лакътя, – накъде сега? Обратно в хотела ли?

– Не, отивам да оправя косата си. В ужасно състояние е.

– Не бих казал. Изглеждате чудесно, готова за тържествен прием. Между другото, къде ще вечеряте?

– Някъде навън. Благодаря ви все пак. Надявам се, че жена ви ще хареса роклята.

– Ще бъде възхитена – ухили се Дънстън, – разбира се, ако не знае какво хубаво момиче ми е помагало при избора. Къде е фризьорът ви? Ще ви откарам там.

Когато стигнаха до салона, Дънстън стисна ръката ѝ, показа чудесните си бели зъби в приятелска усмивка и изчака, докато я види вътре да проверява на касата за запазения час. След това нареди на шофьора да го отведе до някой магазин за електрически материали. Там купи клещи, отвертка, метър и половина жица и ролка изолираща лента. После нае друго такси, като даде адреса на хотела на Пола. Той попита на регистрацията:

– Мисис Стенли, моля?

– Един момент, ще повъзня в стаята ѝ.

Като оглеждаше цялото фоайе, Дънстън пристъпваше от крак на крак, стиснал под мишница покупката си. Беше твърде вероятно да е използвала фризьора като повод да се отърве от него. Може да е влязла в салона, без да е записана предварително, и да са ѝ отказали поради липса на места. Необходимо му беше да е абсолютно сигурен, че тя не е в хотела.

Администраторът вдигна поглед към него и поклати глава.

– Никакъв отговор, мосю. Мисис Стенли излезе преди обед и не съм я виждал да се връща.

– Нищо, не се безпокойте. Минавам случайно...

– Искате ли да ѝ предам нещо?

– Не, благодаря. Ще ѝ позвъня довечера.

Той излезе на улицата и се отправи наляво. Достигна задния вход и влезе. През служебното стълбище се озова при стаята на Пола, без да ползува асансьора. В този следобеден час никой от служителите не беше по коридора, но той не искаше да бъде забелязан и от гостите на хотела. Отвори отново вратата с шперц и влезе, като затвори внимателно и пусна секретата на бравата. Ако дойдеше някой или Пола се завърнеше, щеше да си осигури време да прикрие инструментите.

Стаята беше подредена изрядно. В банята бяха поставени чисти кърпи и хавлия. Миришеше на химически препарати за почистване. Завесата беше изтеглена встрани. Той отвори пакета си и подреди върху капака на клозета жицата, изолиращата лента и отвертката. Събу обувките си и се качи върху ръба на ваната, за да огледа още веднъж електрическия нагревател. Взе отвертката и започна да работи. След десет минути освободи нагревателя от стената и внимателно го отпусна. Уредът увисна с около петнадесет сантиметра, задържан само от жиците си. Дънстън се поколеба за миг какво да прави по-нататък. Присви рамене и прикрепи временно уреда обратно на мястото му. Излезе в празния коридор и започна да го обхожда в двете посоки, като търсеше таблото с бушоните. Не го намери. Отвори вратата към задното стълбище и тук го видя, но беше много високо. Изпсува най-вулгарно. Трябваше да намери някакъв начин да се добере до него. Видя насреща врата и я отвори. Това беше килерът на етаж. Сред метлите, препаратите за почистване и другите вещи видя крачеща стълба. Взе я и с нея достигна таблото.

Той погледна часовника си – беше 15:48. По това време никой не би ползвал електрическо осветление или нагревателни уреди и той изключи общия бушон за етаж. Бързо прибра стълбата и почти тичешком се върна в стаята. Заработи бързо в банята, като удължи жиците на

нагревателя с донесения кабел, а след това го закрепил съвсем хлабаво на стената, така че при леко потегляне да полети надолу. Улови кордона за включване на отоплителя и го подпъхна под една от гривните, държащи завесата. В следния миг я дръпна. Уредът веднага полетя надолу и той го улови. Закрепи го пак хлабаво на стената, като прикри удължените жици зад него. Така нагревателят щеше да удари всеки, който застане под душа и дръпне завесата. Жертвата му щеше да бъде веднага убита от електрическия ток. И всичко това ще мине за нещастен случай. Хотелът щеше да бъде отговорен за лошото монтиране на отоплителния уред, а той щеше да получи своя половин милион в Швейцария. Ако Пола наистина ще вечеря навън, трябваше да вземе душ, преди да излезе. И това, каза си цинично Дънстън, щеше да бъде всичко.

Фишер ще бъде съвсем съсипан, но няма как – за да направиш омлет, най-същественото е да счупиш яйцата. Тя беше мило момиче и той не ѝ желаше злото – изтеглила бе лошия жребий да бъде цената, срещу която той трябваше да стане богат. Дънстън прибра инструментите в джоба си, отиде в килера и с помощта на стълбата включи отново бушона, а после я прибра на мястото ѝ. Миг след това тичаше по задното стълбище надолу. Бе завършил всичко успешно за по-малко от един час. Пристигна в хотела си с такси, поръча бутилка коняк и се изтегна върху леглото. След втората чашка потъна в спокоен сън.

* * *

– Цял ден се мъча да се свържа с теб. Къде, по дяволите, се губиш?

Пола тъкмо се събличаше, когато телефонът иззвъня. Беше се завърнала сгорещена и изморена. По-голямата част от следобедата бе прекарала при фризьора, а после бе скитала из нагорещените улици, наблюдавайки характерната парижка картина в ранната вечер, когато кафенетата се изпълваха и цяла армия от туристи кръстосваха града, озъртаха се във витрините и зяпаха паметниците. Би трябвало да се прибере веднага, но празната стая ѝ се струваше много тъжна и отблъскваща. Пола я бе отбягвала съвсем съзнателно, а през това време телефонът звъня няколко пъти, докато най-последното обаждане на Фишер я намери там.

– Пазарувахме с Джо Дънстън – обясни тя.

– Не чак до този късен час, за бога! – Гласът му звучеше гневно. – Какво си правила?

– Обядвахме, а после ходих да си направя косата, след което се позродах. Защо си толкова нервен, скъпи? Съжалявам, че не бях тук, но не знаех по кое време ще телефонираш.

Тя се отпусна върху леглото, слушайки резкия обвинителен глас на Фишер. Стаята беше гореща и тиха, дневната светлина бледнееше. Сълзи напиреха в очите ѝ. Не ставаше така, както тя си го бе мислила. Това не беше затваряне на пукнатината в техните отношения, а задълбочаването ѝ. И тя не можеше да го спре.

– Предполагам, че ти се е натискал. Винаги постъпва така.

– Моля те, не оглупявай. Беше много любезен. Купихме някои неща за жена му. Не разбирам какво става с теб. Кажй, срещна ли се с майка ми?

– Да, видях я. Какво правиш сега?

– Лежа на леглото и разговарям с теб. Какво ти каза тя?

– Нищо особено – излъга Фишер. – Изобщо не иска да помогне. Така много искам сега да съм при теб. Ще се реабилитирам за последната нощ. Луд съм по теб, знаеш го, нали? Ревнувам те дори от този мръсен простак Дънстън.

– Не бива – каза меко Пола. – И аз искам също така силно да си тук. Кога се връщаш?

– Утре, но не зная точно по кое време. Обичаш ли ме все още?

– Да, разбира се, обичам те.

– Много добре тогава. Пази се. Ще се видим утре.

– Довиждане.

Тя остави телефона и продължи да лежи. Би трябвало да му каже за Филип фон Хесел, но не го стори. И ако той беше ревнив по отношение на такъв безопасен човек като Джо Дънстън... бяха приключили разговора с много по-добър тон. Гласът му звучеше успокоен, щастлив. А майка ѝ не бе му казала нищо. Пола затвори очи. Тя никога не би помогнала. Пътуването му беше напразно.

Телефонът звънна отново. Погледна часовника и стана. Искаше ѝ се да вземе душ, преди да се преоблече за вечерята с Филип фон Хесел. Но на телефона беше той.

– Мисис Стенли? Бих ли могъл да дойда при вас малко по-рано? Говорихте ли вече с мистър Фишер?

– Да, преди няколко минути.

– Тогава сигурно сте много развълнувана? Моята майка ми съобщи. Тя ще пристигне още тази нощ вместо утре сутринта.

– Какво искате да кажете с това „развълнувана“? Какво се е случило?

– Той не ви ли каза? Научил е скривалището на Солницата. Ще я получим утре.

– Не, не ми е казал нищо. Кога искате да дойдете?

– Сега е седем часът. Искам да посрещна самолета на майка си. Ако мога да дойда в хотела след около двадесет минути, ще вечеряме малко по-рано. Имате ли нещо против?

– Не, разбира се. Ще бъде готова в 19:30. Довиждане.

Тя остана замислена Фишер я бе излъгал. Получил беше каквото искаше от майка ѝ. Знаеше къде е съкровището, а пред нея отрече. Тя пристъпи замислено в банята и пусна топлата вода, като отвори и двата крана. Значи бяха готови да извадят на бял свят съкровището. Утре, бе ѝ казал принц Филип. Фишер беше предупредил Фон Хеселови, а на нея не каза нищо. Внезапно ѝ прилоша, стана ѝ болно от неговата измама, независимо от причините. Беше му вярвала, обичаше го. По свой собствен начин той не ѝ бе по-верен от Джеймс. Филип бе издал всичко. Фишер не бе предвидил това обстоятелство, когато ѝ заяви, че я обича, а в същото време я измами. След малко принцът щеше да бъде долу. Не ѝ оставаше време да се изкъпе. Пола затвори крановете и изключи контакта. Поизми се на умивалника и облече тъмна копринена рокля. На шията си постави огърлица от перли, подарена ѝ от Джеймс. Косата ѝ бе подредена много шик. Постави си лек грим и скъпия парфюм, подарен от Фишер. Часовникът ѝ показваше 19:30. Излезе и се спусна с асансьора да дочака Филип фон Хесел.

Много жени бяха опитвали да завладеят Филип. Още от юношеската му възраст момичетата бяха отправяли предизвикателни погледи и многозначителни усмивки към него. Техните действия се засилваха все повече с напредване на възрастта му. Бе изживял много флиртове и любовни истории. От три години имаше любовница, която бе вече омъжена и отдавна бе изгубила всякаква надежда, че може да му стане съпруга. Никога обаче не бе се влюбвал така, та да пожелае някое момиче да му стане жена. Както в кралските фамилии, Фон Хеселовци се женеха за своите братовчедки или се сродяваха с фамилии на същата обществена висота като тяхната. Немислимо беше Филип да избира извън своя кръг или да има сериозни намерения към жена от по-нисък произход. В резултат на всичко това той се бе превърнал в закоравял ерген, очакващ да се случи невероятното – да се появи някоя жена, която и да удовлетвори семейните изисквания, и да може да се влюби в нея. Той отхвърляше всички аргументи на майка си, че можеше да се ожени и без любов. Тя бе го наричала сантименталист, но за своя изненада и неодобрение установяваше, че по този въпрос той проявява упорство, равняващо се на нейното. Той не ѝ се противопоставяше никога с изключение на този

проблем, който свързваше със съвестта си, а това винаги дразнеше и разстройваше майка му. Тя отричаше съществуването на морален кодекс – моралът трябвало да се диктува от целесъобразността на дадена обстановка.

Поначало той нямаше никакви по-далечни намерения от тези да се срещне с Пола и да опита да я постави на своя страна, за да убедят Фишер да изостави търсенето на съкровището на Пьоленберг. Поканата за вечеря беше нещо, дошло спонтанно, и по-късно той беше малко изненадан от собствената си инициатива. Не беше човек, действащ под влияние на импулси, а тази покана бе в известен смисъл импулсивна.

Пола не беше най-привлекателната или най-красивата измежду жените, с които се бе срещал досега. Любовницата му беше великолепна блондинка, провъзгласена в своя кръг от богаташи за ослепителен пример на немската женственост. Пола не можеше да съперничи по отношение на елегантност, представителност или значимост с жените, които най-често го заобикаляха – това бяха екстравагантни, разглежени жени, откъснати от действителността. Когато говореше с Пола, бе почувствувал, че е с животрептящ човек – уязвима, колеблива, изпълнена с достойнство и срамежливост.

Когато влезе във фойето и тя се изправи да го посрещне, гой усети приятен трепет, сякаш предстоеше да се случи нещо необикновено.

– Много мило от ваша страна за съгласието ви да устроим нашата вечеря по-рано. – Той пое ръката ѝ и я целуна.

Усмивка озари лицето му, когато погледите им се срещнаха. Стори му се, че е бледа и затворена, но в следния миг и тя се усмихна и изведнъж напрегнатостта изчезна. Непринуденото протичане на тази вечер бе осигурено, когато Филип я хвана под ръка и я отведе до чакащата кола, въпреки че той рядко си позволяваше физически контакт с непознати все още жени. Беше възпитан да не одобрява волностите, приети като навици в обществото – целуване на сравнително непознати лица, обръщане към някого с малкото му име, цялата практика на принизяващото интимничене, което оформя отношенията между двама току-що запознали се. Никога не бе хващал жена за ръка, за да я задържи под фалшив предлог. Настани се до Пола на задната седалка в лимузината и ѝ предложи цигара.

– Благодаря – отвърна Пола. – Разкажете ми за Солницата. Къде е тя сега?

– Не зная. Майка ми предаде само, че утре се връща и че търсенето ще приключи утре. Бързаше за самолета. Не мога да си обясня защо

мистър Фишер не ви е казал. Мислех, че вие сте тук заради това.

– Струва ми се, за мен е ясно. Бедата е, че му повярвах. Къде отиваме?

– В „Grand Vefour“. Там е тихо, но, надявам се, ще ви хареса.

– Убедена съм. Нека почакаме, докато стигнем там, и тогава ще поговорим по този въпрос.

– Не е необходимо да говорим, ако това ви е неприятно. Чувствавам, че ви е неприятно. Изглеждате нервна. Много искам вечерта да бъде приятна и за двамата ни. След всичко не бихте приели повторна покана, ако днес не се радвате.

– Не вярвам да сте получавали чак толкова много откази. Не сте женен нали?

– Не, ерген съм за зла участ на майка ми. Тя иска внуци, а аз искам да съм щастлив, така че се намираме в задънена улица. Но ето че пристигнахме.

Това беше елегантен ресторант със спокойна атмосфера, нещо изключително и скъпо – убежище за богати лакомници, които искаха да се съсредоточат над храната, и то в своя компания, без да бъде отвличано вниманието им. Никаква музика, меню, което можеше да бъде обозначено с пет звездички, и безшумно, незабавно сервиране, надминаващо всичко останало.

Пола зае мястото си и Филип забеляза, че повечето от мъжете обърнаха глави към нея.

– Мога ли да ви поднеса един комплимент?

– Моля.

– Вие сте най-привлекателната жена в тази зала.

– Благодаря ви... Но защо се смеете?

– Защото у вас, мисис Стенли, има такава естествена непринуденост, че тя искрено ме очарова. Казах ви нещо ласкателно, а вие не застанахте в предвзета поза и дори не се опитахте да го отричате. Отговорихте просто благодаря. Откъде сте взели сините си очи? Никога не съм виждал такъв цвят.

– Наследство са от баща ми. Ще ми направите ли комплимент и по този повод?

– Не. Никак не се интересувам от него, но зная, че вие се интересувате. Ще го откриете ли скоро?

– Не. И ако това зависи от мистър Фишер, никога няма да го постигна. Той не желае да го намеря. Тъкмо заради това не ми съобщихте, че е разкрил загадката на Солницата. Исква да се върна в Англия и да забравя

цялата тази история.

– Защо иска това от вас? Защо се меси в живота ви?

– Влюбен е в мен.

Принцът беше поръчал чудесно шери и тя отпи от него. Поради някакви основания, които не можеше да си обясни, тя изпитваше желание да каже на този човек истината. Той имаше навика да се взира в нея напрегнато, когато тя говореше – цялото му внимание се съсредоточаваше върху нея. Тя намираще това повече за израз на близост, отколкото за намерение да я смути. Той имаше хубави очи със сериозен израз, които подканяха към откровеност. Но основно тя искаше да го шокира, а след това да се оттегли.

– А вие? Мога да разбера него, но съм сигурен, че вие не сте...

– Живеех с него – отговори бавно Пола. – Той иска да се ожени за мен.

– Та той имал отличен вкус. Изненадан съм, че е могъл да ви привлече.

– Аз също съм изненадана, но в много отношения той е истински мъж, а за мен това беше нещо съвсем ново. Много решителен... Чувствах се напълно сигурна с него.

– А обичате ли го?

– Не зная – поклати глава Пола, а той си мислеше каква елегантна и красива шия има тя. – Така ме е яд и съм толкова разочарована от него. Да ме мами! Той знае много добре, че единствената цел на живота ми е да открия баща си, и въпреки това ме лъже. Не мога да му простя това. Той се връща утре, а аз не мога да си представя как ще се изправа пред него. Така ми се иска да напусна този хотел и да не съм там, когато той пристигне.

– Защо не напуснете хотела още тази нощ?

– Няма да намеря свободна стая. През този сезон Париж е претъпан с туристи. Вие нямате подобни грижи... Вероятно разполагате постојанно с апартамент в „Риц“?

– Да, с апартамент, заемам от брат ми. Защо да не се преместите там? Та това е превъзходна идея! Той не е зает и никој не го ползва. Майка ми и аз имаме отделни апартаменти. Този е съвсем празен.

– Не бих могла да направя това.

– Защо не? За ден-два, докато открием Солницата. След това ще се завърнете в Англия. Това ще ви спести неудобството да се срещнете с Фишер в един и същ хотел.

– Може би така ще е по-лесно. Искам да скъсам с него. Решила съм

го вече.

– Тогава вие не го обичате. А искам да ви кажа, че и никога не сте го обичали. Били сте самотна и вероятно нещастна. Сторило ви се е, че той е отговорът на вашите проблеми. Но се оказа, че не е, и несъмнено сега вие виждате това.

– Не виждам нищо освен това, че не мога да продължавам така и не желая отвратителни сцени. Едновременно и ме е яд, и ми е мъчно за него.

– Имате много меко сърце. Аз също не обичам да бъдат обиждани хората.

– И по-специално, когато човек засяга сам себе си. Съпругът ми беше експерт в нараняване чувствата на другите. По времето, когато се развеждахме, не ми бе останала ни една илюзия за самата мен. Ерик ми вдъхна нова увереност, но загуби своята, такъв беше резултатът. Бои се, че ще намеря баща си и ще го предпочета пред него. Тъкмо заради това престъпи дадената дума и започна да ме залъгва. Никога не е и помислял, че бих могла да науча.

– И ще предпочетете ли баща си?

– Ако той се нуждае от мен. Не зная. Никой не може да даде отговор на този въпрос. Когато откриете Солницата, аз искам също да присъствавам.

– Ще бъдете там. Може да се окаже, че тя е ваша собственост.

– Това не е причината за моето желание. Там може да се намери някакво известие от баща ми, нещо, което да ме отведе до него... Казах ви, че не желая Солницата.

– Знам. Обещавам ви, че щом усетя приближаването на момента, ще ви предупредя. Обещавам ви и ще разберете, че за разлика от мистър Фишер аз не престъпвам дадената дума.

– Вие нямате неговите мотиви. Аз го съсипах. Всеки случай без мен той ще прекара много по-добре.

– Мисля, че няма да е съгласен с вас. Жал ми е за него. Ако ме извините за момент, мога да телефонирам в „Риц“ и да ги уведомя, че ще ползвате апартамента. Така ще бъде далеч по-лесно за вас.

– Да. Ще се възползвам от вашето предложение и ще се прехвърля още тази нощ.

След малко той беше отново при нея и й се усмихваше.

– Всичко е наред. Ще се разположите удобно. Там никой не ще може да ви безпокои.

– Колко сте мил. Много съм ви благодарна.

– Не е необходимо. Радостен съм, че можах да ви помогна. А сега нека забравим всички неприятности и да се порадваме на нашата вечер. Имате очарователна усмивка, мисис Стенли. Отгук нататък желая тя да не слиза от лицето ви.

– Забравяте, че на австрийците се полага да са весели. Аз съм чиста немкиня от Средна Германия.

– Аз също. Може би затова се разбираме така добре. Познавам темперамента на нашите. Ние сме единствената раса в света, която се опита да изживее своите легенди.

– Но само тъжните, разрушителните... като „Залезът на боговете“. Най-лошото е, че съм влюбена във Вагнер.

– Мразя го – засмя се Филип. – Аз съм за Моцарт. Обичате ли музика?

– Повече симфонична, отколкото оперна, с изключение на Вагнер.

– Тогава Трябва да дойдете в Германия. Там ще чуете нашата музика така, както би трябвало да се изпълнява от германци за германци. – Той посегна през масата и за момент ръката му се спря върху нейната. Беше топла и притискането трая само секунда. – Трябва да си спомняте само хубави неща за нашия народ. Светът често ще ви напомня в какво сме сбъркали, какви беди сме причинили в миналото. Но моят отговор за тях е, че това е минало. Нашите задължения са в бъдещето и то е и ваше задължение, мисис Стенли. Германка сте и имате собственото си място сред собствената си раса. Разберете това и няма да имате повече нужда от никого като Ерик Фишер.

– Родена съм, за да се срамувам от това. Никой не ми е казвал нищо за баща ми. Името и националността ми бяха променени. Въпреки това никога не съм се чувствувала англичанка.

– Нашата кръв е силна. Не е лесно да се потисне това, което кипи в нея. Защо майка ви е постъпила така с вас?

– Заради срама си. Майка ми мразеше баща ми и всичко, което е вършил той. Сега се убеждавам, че тя е мразела и мен, разбира се, по някакъв прикрит начин, без да си го признава нито за миг, но все едно – мразела ме е.

– Животът ви не е бил щастлив. Съжалявам.

– А какво ще кажете за вашия? Какво ли е да имаш толкова пари и такова могъщество?

– Това значи голяма отговорност, превръщана нерядко в страхотно бреме, но то си има и своите компенсации. Под компенсация нямам предвид възможността да си купуваш каквото ти се прииска или да

отидеш навсякъде по света. Имам предвид възможността да извършиш редица дела, да насочваш събитията по правилен път. Сигурно това ви звучи доста надуту, мисис Стенли. Навярно си мислите, глупак, обхванат от налудничава идея за съдбовна мисия...

– Никак дори. Никога не съм била по-дълбоко заинтересувана. Моля ви, продължавайте.

– Аз също съм се срамувал от това, което съм – и той запали цигара. – Нашето родово име беше очернено вследствие сътрудничеството ни с нацистите. И ние наистина бяхме свързани с тях. Майка ми се опита да се противопостави. Тя е горда и не знае какво е страх. Баща ми обаче искаше да оцелее. Цената беше колаборация с Хитлер. В нашите фабрики ползвахме работници роби, давахме огромни суми на нацистката партия. Закриляхме нашите интереси, като ставахме съучастници на техните престъпления. От гледна точка на останалия свят ние бяхме еднакво виновни, това ви е известно. Знаете какво означава името Фон Хесел за хората по света. Сега, когато брат ми е мъртъв, аз съм глава на рода и аз отговарям за неговото бъдеще. Искам да докажа, че създадената за нас представа се е променила. Искам да творя добро с нашите пари и нашата власт. Искам да очистя нашето родово име. Искам да бъда в служба на нашата страна.

– И ще го направите. Наистина вярвам, че ще го сторите. Знаете ли какво ми бе казал някой веднъж на един прием? Те не знаеха нищо за моето минало. „Ако срещнеш добър германец, убий го, преди да е станал лош.“

– Знам, но вие не бива да им обръщате внимание. Ние сме ново поколение, вие и аз. Това е важното. Ние сме различни от нашите родители. Обичам майка си и естествено тя има влияние върху мен, но моят начин на мислене се различава от нейния. Аз принадлежа към новия свят. Решен съм да отдам всичките си сили, за да застане и Германия в него. Това ще бъде единственото ни извинение, че сме така богати, мисис Стенли, и че притежаваме такава мощ: да ползуваме парите и силата си за добри дела. В противен случай ние ще бъдем прокълнати като род и осъдени, сигурен съм в това.

– Желая ви сполука. Ще имате нужда от нея. Вярвам, че ще имате успехи. В известен смисъл ви завиждам. Имате цел, към която да се стремите.

– Вие също бихте могли да работите за тази цел – и гой се наклони към нея. Съвсем без всякаква връзка тя си помисли, че той е най-красивият човек, когото е срещала някога, и най-малко суетният. – Трябва да

се върнете в Германия и да видите със собствените си очи какво има да става там. Казах ви и преди, не бива да бъдете бежанка.

– А аз ви отговорих, че е възможно да се случи и това, но кой знае? Кой може да каже къде ще бъда например след три месеца?

– Възможно е да бъдете с баща си, това ли искате да кажете?

– Вероятно, ако всичко върви в тази насока. А може и да не го видя никога и просто да се върна в Англия към същия празен живот. Във всеки случай – присви тя безразлично рамене и се усмихна, сякаш отричайки собственото си пророчество – кой знае? Възможно е също така някой ден да отида и в Германия.

– И когато дойдете, ще бъдете моя гостенка. А сега да платя и ще ви отведа в хотела. Оттам ще идем заедно в „Риц“.

* * *

– Глупак такъв – крещеше Маргарет фон Хесел, – вие, некадърен, несръчен глупак! Тя е в „Риц“! Моят син я настани снощи в апартамента...

Дънстън държеше слушалката на известно разстояние от ухото си. Намираще се във фойето на „Риц“, в кабината за свързване със стаите. Беше дошъл да докладва, макар и предварително, защото се чувствуваше твърдо убеден в успеха си. Предишната вечер към 19:30 беше опитал да се свърже с Пола по телефона, считайки, че не би излязла за вечеря толкова рано с когото и да било, и не получи отговор. Затворил бе телефона, виждайки мислено Пола отпусната мъртва, съвсем гола в банята. Не беше звънял повторно. Щеше да има разследване и той не желаше да бъде призован като човек, който е обядвал с нея в деня на смъртта ѝ. Цялата вечер се бе притайвал, убеден, че всичко е станало така, както го бе подредил. Когато се обади на принцесата, допусна грешката да ѝ съобщи, че за всичко били взети мерки така, както тя бе пожелала. Яростният отговор го свари напълно неподготвен. Държеше слушалката и пъшкаше, а след това изпсува безсрамно и кратко, без да го е грижа дали тя чува или не.

– Какво, по дяволите, е правил синът ви с нея!

– Не е ваша работа – изкрещя в ухото му тя. – Оставете сина ми на мен и се заловете с вашата задача! Тя е тук, на етаж над мен. Толкова по въпроса за това, което мислите, че се е случило някъде другаде. Вие, проклетите некадърнико, разполагахте с толкова много време да уредите нещо. Сега няма време. Фишер пристига днес и той е открил мястото на Солницата. Ако искате да довършите почтено нашата договореност,

заемете се и направете нещо незабавно! В следващите няколко часа! И не се лъжете, че можете да задържите дори и началната сума. Банката ще я блокира по мое нареждане.

– Нима искате да кажете, че днес ще свърши всичко?

– Най-късно утре. Така казва Фишер.

– Само още нещо – Дънстън бързаше тя да не затвори, – какво знае вашият син за... вас и мен?

– Нищо. И никога не бива да го узнае. Той не би ви платил. Би ви предал направо на полицията! За бога, дръжте се настрана от него!

– Много добре. Ще трябва да запретна ръкави и да свърша нещо някак си. Но да не се изненадате, ако се окаже много голяма мръсотия. И можете да се сърдите само на сина си, задето я е измъкнал от този хотел. Ако не бе сторил това, всичко щеше да е свършено вече.

– Не се грижете за това – изплющя като с камшик тя. – Свършете го сега, иначе няма да получите и едно пени! – И телефонът тракна.

Той остана зяпнал в слушалката. Не бе получил нищо, дори и парите, внесени като депозит. Старата кучка го бе притиснала от всички страни. Беше опитал вече възможността за „нешастен случай“, но ако искаше да получи тези пари, не можеше да си позволи да бъде мил. Както беше обещал, предстоеше голяма мръсотия. Етажът над нея, каза принцесата, и той погледна нагоре. Три етажа – достатъчно високо. Голяма мръсотия – но за краткото време и при тези обстоятелства нямаше друг начин.

* * *

– Съжалявам, сър – каза администраторът от рецепцията, – но – апартамент „Луи XV“ е зает.

Той помнеше високия германец с бяла коса и тъмни очила, който беше идвал преди няколко дни със същото искане. Явно, той беше твърде смахнат по въпроса за този апартамент и това започваше да дразни чиновника. Бе му отговорил вече отрицателно, а германецът не го и чуваше, тъй като зададе пак същия въпрос.

– Сигурен ли сте? – настояваше клиентът. – Мислех, че апартаментът ще е свободен сега след злополуката с принц Хайнрих фон Хесел.

– Той е все още на разположение на тяхното семейство. Сега в него е настанена една дама. Тя пристигна снощи.

– О! – каза генералът. – Колко жалко. Имах намерение да го наема.

– В момента не разполагаме с апартаменти. Онзи, който ви предложи преди, също бе зает, но на третия етаж разполагаме със стая и баня.

Остана свободна от завчера поради неявяване на клиента.

– На третия етаж?

– Да. Един момент да видя кой номер беше, и ще ви кажа разположението ѝ. Мисля, че беше откъм фасадата.

Генералът чакаше. Едната му ръка закопчаваше и откопчаваше горното копче на самото, иначе стоеше неподвижен и видимо спокоен. Една дама? Какво всъщност бе разположението на въпросната стая спрямо апартамент „Луи XV“? И стаята, и апартаментът бяха все на третия етаж.

– Номер 370, мосю. Гледа към площада.

– Благодаря ви – кимна генералът и откопча копчето за последен път. – Ще я наема за една седмица.

– Ще се регистрирате ли, моля? И паспорта, ако обичате.

– Разбира се, ето го. Казвам се Вайс.

Той подаде швейцарски паспорт и попълни формалностите в регистрационната книга. Записа адреса си в Испания и се подписа с името, под което живееше повече от десет години вече.

В този момент видя името Пола Стенли, написано на по-горния ред. Той замря и прочете адреса ѝ в Англия. Същият, на който бе изпратил Шварц. По бузите му се появи лека руменина, а на челото му тя се оформи като петно. Кожата му беше бледа, каквато е у русите хора. Червенината от вълнението избледня бързо. Тя беше тук! Ръцете му останаха спокойни, гласът – непроменен.

– Виждам, че моя близка се е настанила в хотела, мисис Пола Стенли?

Чинovníкът погледна регистъра. Швейцарският паспорт бе променил отношението му. Изпитваше дълбока омраза към германците. Той се усмихна любезно към генерала.

– Да, мосю Вайс. Всъщност дамата заема искания от вас апартамент. Тя пристигна снощи.

– Какво съвпадение! Ще прибера багажа си от хотела, където съм отседнал, и ще бъда тук след един час.

– Тук ще се чувствувате много по-удобно.

– Сигурен съм. Винаги съм отсядал тук.

Той се насочи към изхода с горда походка, с една ръка в джоба. Такава беше стойката му, позната на всички подчинени от онези дни. За тях той си спомни със скрита ирония – дните, когато крачеше през фоайето на същия този хотел и всички наоколо правеха път на него и на антуража му.

След един час той се върна с лек куфар и груба брезентова торба, която изненада носача с теглото си. Изкачиха се с асансьора до стаята му на третия етаж. Вещите му бяха внесени вътре и гой даде приличен бакшиш.

Останал сам, той огледа стаята. Беше подредена красиво, с вкус и удобство, на каквито от години не бе се наслаждавал. Даже миризмата на стаята му напомняше миналото. Тя бе изпълнена с приятния лъх, характерен за „Риц“, със свежите цветя във всяка стая и ароматизираните препарати за почистване на мебелите – спомняше си всичко много добре. Апартаментът „Луи XV“ беше през две врати от неговата. Запали цигара и отиде до прозореца. Беше така уплътнен, че отвън не проникваше нито шумът, нито прахът. Климатична инсталация поддържаше стаята приятно хладна. Към стаята бе изградена чудесна баня, облицована с игличеножълти плочки. Генералът отвори прозореца и погледна надолу – бученето от улицата бе непрекъснато. Притвори крилата, предпочитайки лекото поскърцване на паркета под дебелия килим. Сне самото си, подреди го върху облегалката на един стол и се изпъна върху леглото. Сега не беше удобно време да отиде при нея. Във всеки хотел утрините са запълнени с прекалено много активност – почистват се стаите, пътници пристигат и заминават. За предпочитане беше без-действият период – най-добре следобедната горещина или часовете между седем и девет, когато всички отиваха на вечеря.

Сега, когато неговият час дойде, той откри с изненада, че е подготвен за него много по-малко, отколкото си представяше. Имаше си и готова реч. Беше започнал да я репетира от онзи следобед в Мадрид, когато видя нейната снимка във вестника. Беше го препрочитал толкова много пъти, че ръбовете му се бяха оръфали. Неговата дъщеря – единствената му връзка с миналия живот и единственото му основание за бъдещия. Сега той беше вече старец без някаква определена цел в живота. Очакваше спокойна смърт за себе си и разочарование за враговете си. Тъжен и глупав край на една кариера, достигнала върховете на могъществото, а после открила дълбочините на горчивото преследване. Все пак бе изпитал чувството на величие, макар и по своему. То му бе давало възможност сам да прикачи известен чар на мръсната си роля – да лети в огромния си черен мерцедес към мисията на смъртта; като ангел, излязъл от ада – рус и ужасяващ, нещо повече от обикновено човешко същество. След разгрома беше избягал и спасил живота си – алтернативата беше публичен съд и жалка смърт чрез обесване. Съдбата го гони близо тридесет години. Беше живял като дребен буржоа в Мадрид и се

смяташе за късметлия... Но дошъл обратно в обкръжението от миналото си, днешният ден заедно с настоящето отлетя в небитието – от далеко, сякаш ехо, зазвучаха тропети в главата му, мистична музика от танц на мъртъвци загърмя пред вцепенения свят... Той бе загубил – всичко, в което бе вярвал, се беше разпаднало и изчезнало, оставяйки след себе си само спомен за огромно, в генетични размери престъпление. За него бе останал само мракът. По отношение дъщеря му всичко беше съвсем различно. Очакваше я богатство и мощ чрез собствеността над Солницата, а за него най-сетне щеше да настъпи доволството да види своята кръв да триумфира чрез едно живо същество, което бе обичал винаги. Тя би била безмерно богата, желана, известна на цял свят – мислите му полетяха разпилени безредно, преминали границите на здравия разум, който си бе налагал така дълго. Чувствата се пребориха с него и взеха връх – фаталната немска любов към сантиментална драма се фиксира в идеала за баща и дъщеря. Тя го понесе, забравил необходимостта от предпазливост и укриване. Лежеше със затворени очи в нетърпеливо очакване.

* * *

– Какъв е този ад тук? – изкрещя Фишер.

Беше се върнал в ранните часове на следобед и бе полетял право към стаята на Пола. Вратата бе отворена, а стаята претърпкана с хора. Той ги разблъска и влезе.

– Къде е мисис Стенли? Какво става тук?

Изведнъж видя, че пред него е управителят. Той беше пребледнял и две вадички пот се спускаха по страните му.

– Нещастен случай, мосю.

– Какъв нещастен случай? – развика се Фишер. – Къде е мисис Стенли?

– Една от чистачките... Беше открита преди малко. Почиствала банята и била ударена от електрически ток. Моля ви, мосю, трябва да ме извините...

– Чистачка? – В мозъка на Фишер се вряза само този факт. Каквото и да се е случило, то не бе с Пола. – Слушайте, а къде е мисис Стенли?

– Тя ни напусна, мосю. – Управителят му обърна нетърпеливо гръб. – Снощи напусна хотела. Толкова мога да ви кажа. А сега, мосю, моля... извинете ме!

Фишер видя как двама души изнасят от банята безжизненото тяло в синя ленена рокля и смачкана бяла престилка. Мярна му се люшкаща се

глава и почерняло лице с ужасно изпъкнали очни ябълки. В миг му се до-повръща. Ударена от електрически ток, когато почиствала банята? Обърна се и полетя по стълбите надолу. Едва дишаше, когато спря пред рецепцията.

– Мисис Стенли е напуснала снощи. Каза ли къде отива?

– Не, мосю. Просто си отиде.

– Но сигурно ви е предала някакво съобщение за мен?

– Не мисля. Един момент, да проверя... Не, нищо, мосю.

– Не вярвам. Все трябва да е оставила някаква бележка. Какво каза?

Защо напусна?

– Не мога да ви помогна. С нея беше един господин. Дойдоха, събраха багажа ѝ, тя си плати сметката и заминаха. Съжалявам, но това е всичко, което зная.

– Господин? – повтори Фишер. – С нея имаше и мъж?

– Да, мосю.

– Разбирам. Благодаря. О, почакайте, с такси ли заминаха? Дали портиерът няма да знае накъде са отишли?

– Може да го попитате. Възможно е да е запомнил нещо.

Но човекът само поклати глава. Фишер му беше дал десет франка.

– Не бяха с такси, мосю. Мисис Стенли и джентълменът поеха с голям мерцедес. Аз пренесох само багажа и тръгнаха. Съжалявам.

– Няма нищо.

Фишер се обърна и влезе в хотела. Едва можеше да повярва. Пола бе заминала с мъж, без да остави някаква бележка за него, нищо. Просто напуснала хотела, а също така и неговия живот. Това не бе възможно. Реши да се обърне отново към администратора и да го помоли пак да провери няма ли писмо за него, когато изведнъж се досети, че може да има нещо в стаята му. Изтича бързо горе – и тук нямаше нищо. Пътната му чанта беше върху леглото. Нямаше никъде никакъв плик. Беше си отишла. Сега вече му прилоша. Притисна юмруци към корема си, където усети остра, присвиваща болка. Това беше истинска физическа болка, ответна реакция от страна на тялото му по отношение на вулкана, бушуващ в главата му. Беше я загубил. Някой друг беше дошъл и беше я отнесъл, някой, когото тя никога не бе споменавала, някой достатъчно близък, за да пристигне с кола и я отнесе заедно с багажа ѝ.

Но същата вечер те бяха разговаряли по телефона. Тя беше мила и нежна, бе проявила търпение към неговата ревност. Ревнуваше я от Дънстън... Дънстън! Той грабна телефона и го потърси. Изтече доста време, докато му съобщи, че е излязъл. Фишер изруга и остави

слушалката. Изправи се бавно и влезе в банята, изми лицето си и се погледна в огледалото. Беше разстроен и посърнал.

– Клетн глупако – изрече гласно той. – Бедни тъпако, нека това ти послужи за урок!

Тази сутрин беше купил гривна за нея – златна, с дребни сапфири и диаманти между отделните звена на верижката. Беше оглеждал и пръстени, но нямаше кураж да ѝ поднесе един, когато се срещнат. Беше готов да разопакова кутията и да хвърли гривната на улицата или да я подари на камериерката, когато изведнъж спря и се люшна назад от блесналата като мълния в главата му мисъл. Генералът! С него е заминала. Бяха се намерили. И доколкото му бе известно, те бяха отишли там, където лежеше съкровището на Пьоленберг.

* * *

– Мамо – говореше Филип фон Хесел, – мамо, къде е съкровището? Аз имам право да зная!

– Нямаш никакво право! Как си посмял да вземеш тази жена и да я доведеш тук? Полудял ли си? – Той никога не бе виждал майка си така побесняла. Беше побеляла от гняв. Обградените ѝ с жълто зеници се разшириха така, че станаха съвсем черни. Стоеше изправена по средата на хола, препълнен с червени рози, и крещеше. За първи път в живота си Филип виждаше майка си да губи контрол над себе си. – Кретен! Ти се мъчеше да се набъркаш от самото начало. Сега ти настани дъщерята на Бронзарг на единственото място в света... О, боже мой! Не съм очаквала такова нещо от теб!

– Къде е Солницата? – повтори той. – Фишер ти е казал. Къде е?

– Наистина ли настояваш толкова много да знаеш? – изръмжа като някое животно тя, приближи се до него и вдигна ръка, готова сякаш да го удари. – Настояваш да знаеш къде е? Много добре, ще ти кажа. Намира се в апартамента! Скрита е в апартамента, където си настанил нея! Разбираш ли сега какво си направил?

– Трябваше да ми го кажеш по-рано. Трябваше да ми имаш доверие.

– Да ти се доверя? Никога не си искал да си възвърнеш това съкровище. Беше против от самото начало. Защо да ти се доверявам? То няма нищо общо с теб.

– Обхваната си от налудничава идея за това съкровище. Добре знаеш с какви рискове е свързано намирането му. Нищо не може да бъде така ценно, та да успее да компенсира разрухата и позора за всички нас.

Хайнрих не можеше да ти се противопоставя, да е милостив Бог с него, приживе беше като мъртвец. Аз обаче не се боя от теб, мамо. Обичам те, но не ме е страх от теб. Солницата не е твоя собственост. Тя принадлежи на рода. Започна да търсиш тази вещ въпреки моя съвет, но няма да ти позволя да приключиш това дело сама. Доведох мисис Стенли тук, защото се нуждаеше от помощ. Обещах също да ѝ съобщя, когато съкровището бъде намерено, и ще удържа това обещание. Ако то наистина е укрито в апартамента „Луи XV“, това ще стане много по-лесно.

– Ясно – принцесата се дръпна от него. – Искаш да играеш ролята на благородник, на блестящ рицар! В такава светлина се виждаш, нали? Човек на честта, добрият германец? Почакай малко, глупако. Почакай, докато истината излезе наяве, както сигурно ще стане, и тази жена ще бъде свидетел! Няма да ти стигнат парите, за да откупиш мълчанието ѝ!

– Не вярвам да е необходимо – отвърна спокойно синът ѝ. – Нямаше да говориш така, ако се бе срещнала с нея. Тя обеща да ни я върне, ако се окаже, че има законни права върху нея, а сигурно ги има, знаем това много добре и ти, и аз. Няма да търпя да гледам как я мамиш. Кога пристига Фишер?

– Повече нищо няма да ти кажа! – Очите ѝ горяха от гняв. – Нищо! Махай се от стаята ми!

– Много добре.

Тя му обърна гръб, а след това вратата хлопна зад нея. Това беше първата им свата и тя я раздруса. Разчиташе на синовните му чувства и навика да се подчинява на волята ѝ. От смъртта на Хайнрих той се бе променил. Винаги досега се бе проявявал като зрял, сериозен човек. Сега имаше вече собствена линия, не се съобразяваше с нейните желания. Той си бе изработил различен от Хайнрих характер, така страшен по свой собствен начин, както и нейният. За момент тя се замисли, вълнувана от смесени чувства на гняв и гордост – не напразно той беше неин син. Но къде се мотаеше този Дънстън? Какво правеше? Съществуваше постоянна вероятност той да се откаже от техния договор и да реши да загуби парите. Но по нейна преценка това не можеше да се случи – той беше хладнокръвен и безскрупулен, а най-важното – изключително алчен. За предложената от нея сума той би поел риска. Тя нямаше какво повече да прави, нямаше никакъв отдушник за нетърпението ѝ. Оставаше ѝ само да чака.

* * *

Пола тъкмо се приготвяше да слезе за обяд, когато чу почукване на

вратата. Момичетата бяха почистили спалнята и бяха донесли в хола големи вази с жълти и бели рози. Тя беше много изморена, та да разглежда апартамента, когато пристигна тук предишната вечер. Сутринта обиколи красивата малка, обкована с ламперия стая. Разгледа гравирания бронзов часовник над камината и бронзовите свещници от XVIII век. Това беше тиха, слънчева стая, потопена в смесица от есенни, нежни цветове, сред които доминираше мекият меден оттенък на дървото, облицовашо стените. Изработката и фигурите по него бяха дело на изкусен майстор резбар. Никога не бе предполагала, че може да се намери така хармонично устроен апартамент дори и в хотел като „Риц“. Тук властвуваше атмосфера на усамотение и мир, която ѝ напомняше английската провинция. И ето че последният човек, който бе ползвал тази обстановка, беше братът на Филип фон Хесел. Напуснал тази идилична стая, той бе отишъл да свърши с живота си.

Пола чу първото почукване и когато то се повтори, отвори вратата.

– Добър ден, мисис Стенли.

– О, здравейте, мистър Дънстън.

– Съжалявам, че ви безпокоя, но исках да разменим само две думи.

Мога ли да вляза за малко?

Пола разтвори вратата и застана отстрани.

– Да, разбира се.

* * *

Генералът все още лежеше, когато чу вика. Той дойде откъм притворения прозорец и се извиси над уличното бучене. Бронзарт бързо се надигна. Чу се и втори писък, но много по-слаб и спря, сякаш нещо го бе потиснало. Генералът скочи и погледна през прозореца навън. Прозорците на апартамента „Луи XV“ бяха отворени. Чу се изтрополяване и шум от счупен върху пода порцелан. Инстинктът му го тласкаше. Приглушеният вик беше женски. Счупването на вещь говореше за някакво насилие. Блъсна вратата и с няколко бързи стъпки достигна апартамента. От двадесет и пет години той носеше ключ на часовниковата си верижка. Постави го в ключалката и отвори вратата.

В хола се бореха мъж и жена. Мъжът беше едър и силен. Прозорците бяха отворени и той дърпаше съпротивляващото се женско тяло към тях. Дънстън затискаше с една ръка устата на Пола, а с другата бе обхванал и двете ѝ ръце към тялото. Малката масичка бе съборена и порцеланова фигура лежеше на парчета върху килима. Тишината на цялата сцена усилваше нейната злокобност. Генералът не се забави. Скочи

напред и с полуизтрит рефлекс от времето на военните тренировки замахна с дясната си ръка и стовари юмрука си върху дясната страна от лицето на мъжа, като не улучи за сантиметри жизнения пункт от шията му. Ако ударът би попаднал на място, би го убил. Но тежестта му бе достатъчна.

Хватката на Дънстън се отпусна. За миг той политна, заслепен от болката в лицевата кост. През замъгления му поглед се мярнаха очертаванията на друга мъжка фигура. Той улови Пола за ръцете и я тласна с все сила върху генерала. Чу бездиханния ѝ вик, докато тичаше към вратата. Главата му бучеше, а по бузата му се стичаше тънка струйка кръв. Изтрополя по коридора, паникьосан от тази внезапна намеса. На по-долния етаж намери спасение отново през задното стълбище. Залепи носната кърпа върху лицето си и се понесе към изхода. Знаеше какво би станало, ако се вдигнеше тревога в хотела. Всичко пропадна само за няколко минути.

Беше влязъл в апартамента, бърборейки приятелски, като започна с някакви празни приказки за посрещане на Фишер. Тя беше сама и не подозираше нищо. Когато той отвори прозорците и започна да хвали изгледа, тя също се доближи до него. Той я бе нападнал усмихнат и забеляза по израза на лицето ѝ, че тя мисли за някакво сексуално насилие. Когато я улови, нейното впечатление все още бе такова. Беше изкрещяла „не“ и бе опитала да се измъкне, докато той затискаше устата ѝ и приглуши втория вик. Притисна ръцете ѝ към тялото и я за-дърпа по пода. Прозорците зееха само на няколко метра от тях. Не смееше да я удари, та да загуби съзнание, защото нараняването щеше да остави следи, които биха доказали, че не се касае за самоубийство. Но те не успяха да достигнат прозореца...

Вън от хотела Дънстън се строполи в едно такси. Нервите му бяха зле раздрусани. Не успя да я домъкне до прозореца преди намесата на другия. Беше възможно Пола Стенли да не бе осъзнала неговото намерение да я хвърли вън. Вероятно тя все още мислеше, че нападението му цели изнасилване. В началото на борбата, преди да прилепи ръцете ѝ към тялото, той бе опипал гърдите ѝ.

Пристигна в хотела и изгича право в стаята си. В банята изследва лицето си. Върху лицевата му ябълка имаше около пет сантиметра дълго разцепване на кожата. Това беше адски силен удар. Намери бутилка коняк и напълни устата си. Провал! В най-добрия случай можеше да очаква тя да го обвини в сексуално насилие, а в по-лошия – в опит за убийство, ако бе разбрала връзката с отварянето на прозорците. На пътя

към прозореца имаше канапе – може да е допускала, че я дърпа към него. Облегна се на масата и си пое въздух. Толкова с парите! Сега нямаше никакви шансове повече. Не му оставаше нищо друго, освен да се маха оттук, по дяволите! Взе куфара си и го постави върху леглото. Когато започна да опакова дрехите си, телефонът зазвъня. Той се поколеба. Винаги можеше да отрече всичко – нямаше никакви свидетели. Кой не знаеше, че жените са склонни да твърдят подобни неща. Обвиняваният можеше винаги да извърти работата като проява на истерия или самоизтъкване... Телефонът продължаваше да звъни и той вдигна рязко слушалката.

– Слава богу! – чу той гласа на Фишер. – Къде ли не те търсих. Я ми кажи, как прекарваш предобедите си?

– Разглеждах забележителности. – Дънстън се чудеше откъде да намери лейкопласт за раната си. Този човек му беше нанесъл истински професионален удар от карате. – Какво става? – Не че се интересуваше много, но трябваше да каже нещо на Фишер.

– Много нещо. Слушай, ще ми бъде необходима твоята помощ. Зная къде е Солницата и ще я извадим днес с принцесата, но се появиха някои усложнения.

– О! – Всички зъби от дясната страна го боляха. – Какво се е случило?

– Генералът. Той е заедно с Пола. Когато отидем за съкровището, той ще чака там. Никак не желая тя да бъде наранена, ако се получи някаква бъркотия. Искам да дойдеш и ти.

– Къде е Солницата? – Мислите на Дънстън летяха далеч от разговора. Видя отново смътните очертания на мъжката фигура, този, който му нанесе майсторски удар. Това беше замахване на убиец, насочено към шията му. Бе придобил впечатление за висок човек с бяла коса, сега си спомняше добре. Бяла коса. – Боже! – промълви той тихо, за да не чуе Фишер. Ето кой спаси Пола Стенли. Разбира се, криел се е в апартамента... – Та къде е съкровището? – повтори той.

– В „Риц“. В някогашния апартамент на генерала, където е живял по време на войната.

– Много хитро измислено. И, струва ми се, съвсем си прав. Когато отидеш за Солницата, ще намериш там и двамата. Не се безпокой, можеш да разчиташ на мен. Ще дойда. Кажи ми само времето и стаята.

– Веднага щом като се срещна с принцесата. И нито дума за генерала, когато я видим. Имам свое основание за това. Не желая да бъде повикана полицията.

– За какво ли пък ще са ти притрябвали. Няма да имаш нужда от тях. Аз ще ти помогна. – Той затвори телефона.

Пола Стенли няма да може да го обвини. Заради баща си няма да смее да се оплаче. Дънстън извади от куфара ризите, които беше опаковал, и ги върна в чекмеджето на гардероба. Не би посмяла да каже нищо пред страха от появата на полицията. Той си беше осигурен. Фишер го бе повикал на помощ, за да приберат Солницата. Бръкна надълбоко в куфара и извади пистолета си, зареди го и го пусна в джоба на самото. Предстоеше му да застане лице в лице с опасен военнопръстъпник, търсен от Интерпол. Два заека, каза си той и се засмя, но смехът му бързо се превърна в гримаса поради отеклата буза.

Два заека с един изстрел. Та той може чудесно да заслужи парите, а на всичко отгоре и медал.

* * *

– Не се страхувай – каза генералът. – Аз няма да ти сторя зло. Погледни ме, Паула. – Тя бе паднала на пода, когато Дънстън я блъсна към него. Бронзарт коленичи до нея с една ръка под раменете ѝ. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Втренчи поглед в него и той забеляза как изражението ѝ се промени. – Аз съм твоят баща – произнесе тихо той. – Аз съм баща ти.

– Татко? – прошепна тя. За миг устните ѝ затрептяха, а после повдигна ръка и го докосна, сякаш искаше да се убеди, че това не е сън. – Това си ти?

– Да, аз съм. Не плачи, мое мило дете. Нека те погледам.

Той ѝ помогна да се изправи и за момент останаха така – генералът я държеше, загледан в нея, на една ръка разстояние от себе си. Изведнъж се наведе и я целуна по челото. Пола направи стъпка напред и обви ръце около шията му. Задълго те останаха вкопчени един в друг в настъпилата тишина.

– Не мога да повярвам – промълви тя. – Наистина си ти и ти дойде... Този човек... той внезапно ме нападна...

– Чух твоите викове. Опитваше се да те убие. Защо?

– Не да ме убие, а да ме насили – и тя потрепери. – Познавам се с него бегло. Боже мой, ако не беше влязъл ти...

– Би трябвало да го убия с този удар, но човек с времето губи ловкост, губи умение.

– Татко, не би трябвало да идваш тук. Не биваше да поемаш такива рискове! Без тъмните ти очила всеки ще те познае.

– Нашите очи – усмихна се той. – Белегът на Каин. Ти си красива. Точно както си представях. Седни сега до мен и ми дай ръката си. Двадесет и седем години съм мечтал за това.

– Аз също. – И очите ѝ се напълниха със сълзи.

Лицето му беше хубаво, но набръчкано и със съсухрена кожа. Светлите му сини очи бяха отправени към нея с нежност и проблясък на някакъв страшен триумф. Ръката, уловила нейната, стискаше здраво.

– Усмихвай се! – изкомандва той. – Усмихвай се за мен, бъди щастлива. Това е най-значимият ден в живота и на двамата ни. – Той вдигна ръката ѝ и я целуна. – Каж ми истината, разочаровах ли те? Един старец, леко изумял и белокош. Такъв ли съм, какъвто си очаквала да бъда, Паула?

– Не зная. Никога не съм виждала даже твоя снимка. Не притежавах нищо, по което да съдя. Единствено като малко момиченце си изработих образ за теб и казвах: „Това е моят татко. Така изглежда той.“ Така съм щастлива, че те намерих, та не знам какво да говоря. Нямам думи, съжелявам.

– Бях убеден, че ще дойдеш, щом Шварц ти предаде моето послание. Бях убеден, че ще разкриеш къде е Слънцата. Но преди да стигнем до това, моя скъпа Паула, искам да науча всичко за теб.

– Как ме откри, татко? – Пола плъзна ръка под мишницата му и останала така прилепена до него. Миришеше на току-що бръснат мъж. Седнала така, тя се чувствуваше почти дете, сякаш годините и зрелостта ѝ бяха отлетели. – О, татко – наведе тя глава към рамото му, – така се радвам, че сме заедно!

– И аз. Видях в един английски вестник съобщение за твоя развод. Така те разпознах. Имаш голяма прилика с майка ми и сестра ми. Знаех също, че името на човека, за когото майка ти се омъжи след войната, е Риджвей. И така, изпратих Шварц. Той беше добър човек, много верен, но и при това положение не можеш да му окажаш доверие по нашата тайна. Трябваше да ти изпратят тази загадка, защото никой смъртен не можеше да устои на изкушението пред Слънцата, а Шварц я беше виждал.

– Защо не се свърза направо с мен?

– Бих го сторил, ако той не беше убит. Необходимо ми беше да зная, че не се срамуваш от мен, че майка ти не те е предубедила. Не знаех каква би била твоята реакция.

– Мама изобщо не ми е говорила за теб. Каза ми само, че си бил убит на руския фронт.

– Тя не знаеше истината. Не бих могъл да ѝ се доверя. Тя ме мразеше.

– Зная. Не ми е казвала почти нищо за теб. Само че си бил генерал в немската армия. Промениха името ми на Риджуей.

– Бях генерал от елита, в СС, където служеше на фюрера цветът на нашите мъже. Ние бяхме богове, Паула. Ние управлявахме света в тези дни – и той я притисна към себе си усмихнат. – По времето на окупацията на Франция този апартамент беше моето жилище. Живеех като принц. Най-добрата храна и вина, очарователни жени, тъпци от хора, чакащи моето благоволение... Това бяха вълнуващи години, прекрасни години. Като хвърлям поглед назад към тях, разбирам, – че сегашният ми живот е нереалност. Сега съм мистър Вайс от Швейцария, на работа в Мадрид.

– Не съжаляваш ли за миналото си, татко?

Главата му се вдигна и горделива усмивка заигра по устните му.

– Не съжалявам за нищо друго освен за поражението. Съжалявам за загубеното, това е всичко. А бяхме дошли така близо до победата... Сега евреи и комунисти управляват света. Този свят не притежава повече никаква привлекателност за мен. Разкажи ми за себе си, за своя брак, що за човек е бил твоят съпруг?

– Не е лесно да ти го опиша. Мама го харесваше, защото притежава качества на сноб. Не беше създаден за брачен живот. Интересуваха го само автомобилни надбягвания, секс и преживявания. Бракът беше ужас и за двама ни.

– Няма значение. Следващия път ще си избереш по-добър.

– Няма какво да избирам. Приключих с браковете. Сега, когато имам теб, не се нуждая от друг мъж.

– Ти си жена – смъбра я деликатно той, – а не малко момиче. Трябва да имаш мъж, който да се грижи за теб, а не един стар баща, изправен пред прага на гроба.

– Не бива да говориш така. Тъкмо това съм намислила. След като намерих теб, не се нуждая от никой друг. Татко, през целия си живот съм търсила някого, който да ме обича. Мама никога не стори това, съпругът ми също. Сега не се интересувам от никого. По дяволите всичките! Ти и аз можем да бъдем заедно. Мога да прекарам целия си живот с теб и ще бъда напълно щастлива. Затова дойдох да те намеря. Солницата на Пьоленберг не значи нищо за мен. Теб търсех и те намерих.

– Ти не знаеш какво говориш – оживи се генералът и запали цигара.
– Не съзнаваш думите си. Това е съвсем невъзможно, повярвай ми.

– О, не, възможно е! Ще се махаме заедно оттук... обратно към Мадрид, ако живееш там. Ще тръгна с теб и просто ще изчезнем.

– Не. – Той поклати категорично глава и издуха струя дим. – Не. Не можеш да се обвържеш с мен.

– Защо не? Какво си очаквал? Да се срещнем и после, ей така, да си тръгнеш и изчезнеш? Не, няма да те оставя!

– Дойдох да те намеря с известна цел. Оставих Испания, където живея в сигурност от десетки години, и се върнах във Франция, в Париж, но не за да те вземам със себе си, та да споделяш моя живот на изгнаник: скромен апартамент, скромни доходи, самота, скука, анонимност! Мислиш ли, че искам съдбата на моята дъщеря да бъде такава?

– Аз искам да е такава – настоя Пола. – Това съм искала винаги: да бъда с теб!

– Ти си моето дете. През всички тези години аз пазах нещо за теб, когато узнах, че идва краят на нашия свят, че мога да бъда убит или отвеян някъде по земята. Исках да осигуря твоето наследство. Запазих едно от най-големите богатства в света, за да ти го дам, и сега, моя мила Паула, то е твое.

– Не го желая. Не искам Слънцата. Тя не ме интересува.

– Престани да бъдеш глупава! – извика остро той и стана, като я остави на канапето да впива изненадан поглед в него, а той започна да кръстосва стаята. – Слънцата на Пьоленберг е твоя. Как можеш да се отказваш от нея с такава лека ръка? Та ти никога не си я виждала! Не знаеш какво означава тя! Огромно състояние от злато и скъпоценни камъни, творба на изкуството, която винаги може да определя сама цената си. Ще станеш една от най-богатите жени, ще имаш власт, ще се стремят към теб. Ще се омъжиш за принц, ако пожелаеш такъв! Хората ще пълзят пред теб, както правеха и пред мен, жадни за поглед или дума!

– Татко, моля те!

Пола се опитваше да спре потока от думи. В него тя чуваше някакъв грозен тътнеж от преувеличаване. Върху лицето му стоеше някакво твърдо, властно изражение, което правеше лъжливо предишното му благородство. Когато впи поглед в нея, той беше гневен, почти враждебен.

– Аз мога да живея като нищожество, изгнаник съм, но ти няма да живееш така! Какво искаш? Да дойдеш в Мадрид и да споделяш този живот, да станеш моя гледачка, докато потъна в гроба? Ако си въобразяваш, че мога да ти позволя да направиш това, то тогава е голямо нещастие и за двамата ни, че се срещнахме изобщо! Не! Ти имаш своя съдба. Аз съм я планирал за теб и ти си длъжна да се подчиниш! Трябва да

завладееш Солницата на Пьоленберг! Пристигнах, за да ти я връча.

– Тя не ми принадлежи – отвърна отчаяно Пола. – Собственост е на Фон Хеселови. Те разкриха къде се намира тя и са решили да си я приберат по някое време още днес.

Той спря внезапно. Ръката с полуизпушената цигара се отпусна бавно отстрани на тялото му.

– Какво искаш да кажеш? Откъде знаеш всичко това?

– Наеха частен детектив да работи върху този проблем. Той се свърза с мен и аз му дадох нашата загадка. Договорихме се с него: той да търси Солницата, а аз теб. Те знаят всичко за съкровището.

– Казваш, че им е известно къде е укрито?

Той беше бдителен и нашрек, напълно променен. Пола потрепери. Човекът пред нея беше жесток и застрашителен.

– Добре. Отговори ми, Паула. Знаят ли те точно мястото?

– Да, казах ти. Възнамеряват днес да го приберат.

– Ясно. Изглежда, тази жена се опитва да ме изиграе.

– Те имат права над това съкровище. Ти си го взел от тях, татко. Стотици години то е било тяхно семейно притежание.

– Това е лъжа! Солницата на Пьоленберг е напълно законно моя, следователно по закон и твоя, както сама ще откриеш.

– Не. Решила съм това, татко. Що се отнася до мен, с миналото е свършено. Не съм твой съдия за онова, което си вършил, а Солницата е част от това минало. Няма да я докосна дори. Не желая да бъда богата или прочута чрез нея. А ти не забравяй и себе си. Колкото по-продължително оставаш тук, толкова по-голям е рискът да бъдеш разкрит. Една старица на име мадам Бреве те е познала. Аз я посетих и тя плю в лицето ми, когато ѝ казах коя съм. По твоя заповед синът ѝ е бил разстрелян. Да не говорим за това сега, татко, но Солницата на Пьоленберг е част от твоето минало. И ако ти я дадеш на мен, аз ще я предам направо на Фон Хеселови. Обещала съм да постъпя точно така, ако наистина имам някакви права над нея.

– Ти, глупачке – каза бавно генералът, – да извършиш такова нещо. Ти не знаеш нищо за това. Не знаеш истината. Да върнеш обратно съкровището на Маргарет фон Хесел! – Той се изсмя и това беше груб, презрителен смях. – Ако ти се отречеш от съкровището, обещавам ти, че тя никога няма да го има пак!

– О, недей, недей, татко – замоли се Пола. – Нека не се караме. Как не можеш да видиш, че най-важното сме ти и аз? Парите нямат никакво значение за мен. Не желая нито едно от нещата, които ти искаш за мен.

Не ме интересуват съкровища или могъщество, или каквото и да е било. Имам единствено теб на този свят, а ти говориш за заминаване, искаш да ме напуснеш. Ще разкъсаш сърцето ми, ако сториш така.

Той я погледна и изражението му постепенно се промени. Доближи я и ѝ подаде ръка. Тя я пое, а той я прегърна. Тя го притисна здраво и за първи път от времето на детинството в главата ѝ зазвуча молитва. „Моля те, Боже... моля те, Боже... не допускай да го загубя!“

– Искам да бъдеш щастлива, Паула. Ти си единственото живо създание, което някога съм обичал. Мисълта за теб ме поддържаше жив. Окриляше ме надеждата да зная, че ти растеш някъде, далеч от разрухата. Когато беше бебе, вземах те на ръце и ти обещавах света. Но не аз съм светът, скъпа. Нямам какво да ти предложа... Не ме прекъсвай. Остави ме да довърша. За мен няма никакво бъдеще. Аз съм старец, намерил сигурно убежище. За мен това е достатъчно. Ако те взема със себе си и те видя осъдена да влачиш моето съществуване, да погубваш себе си, тогава моето сърце ще се разкъса. Ще загубя всякаква надежда. Възможно ми е да живея само чрез теб, като зная, че се ползуваш от това, което бих ти дал, ако не бяхме загубили войната. Не ми отказвай това. Позволи ми да превърна в дело обичта си към теб. Приеми Солницата или най-малко позволи ми да ти я покажа и да ти докажа, че тя наистина е твоя. Тогава, ако все пак я откажеш... – Той обхвана главата ѝ с две ръце и като я повдигна, се взря в лицето ѝ. Очите му плуваха в сълзи. – Недей ми отказва. Живял съм само за това.

– О, Боже – шепнеше Пола. – О, Боже, какво да направя?

В този момент зазвъня телефонът. Той я задържа, притиснал я здраво. Изведнъж ръцете му се отпуснаха.

– Отговори, Паула.

Тя вдигна слушалката.

– Аз съм – чу гласа на Фишер тя. – Не казвай нищо, само слушай. Той е при теб, нали?

– Да. Откъде знаеш?

– Това няма значение. Пристигам след няколко минути. Каза ли ти той къде е съкровището?

– Не. Защо не ме оставиш на мира? Не искам да те видя.

– Стигнал съм до същия извод от начина, по който ме напусна. Сега обаче не става дума за мен. Солницата е в твоя апартамент. Идвам при теб с един дърводелец и принцеса Фон Хесел, така че по-добре е той да изчезне оттам. Мисля, че те предупредих.

– Благодаря ти. – Пола погледна към баща си, заслушан в

репликите ѝ, изпънат прав като струна, без да разбира нещо от чутото. – Благодаря, че ми съобщаваш. Съжалявам за това, което се случи.

– Не го мисли. – Гласът му звучеше отсечено. – Винаги съм знаел, че ако се наложи да избираш между двама ни, ще предпочетеш него. – Линията щракна, когато той затвори телефона.

– Идват – обърна се Пола към баща си. – Татко, трябва да се махнеш оттук!

– Съкровището е в тази стая. Донесъл съм инструменти, с помощта на които да го извадя, но сега няма време. Кой ти каза, че пристигат?

– Детективът. Той се досетил, че ти си при мен. Даде ми време да те предупредя. Моля те, целуни ме за довиждане и тръгвай още сега. Чакай, чакай... Къде мога да те намеря?

– Не би могла.

– Но ти няма да изчезнеш. Искаш да ме оставиш и да изчезнеш?

Той се наведе и я целуна.

– Съкровището, то е от значение сега. Скоро сама ще видиш своето наследство. И то е твое. Доказателствата са заедно с него.

Той се обърна и излезе. Пола се поколеба, борейки се с импулса да се отпусне в сълзи като изоставено дете. После изтича навън и се огледа – коридорът беше празен.

След минута ѝ се обадиха от рецепцията, че принц Филип фон Хесел е на път към нея.

– Вие сте плакали – каза той, като затвори вратата. Тя бе очаквала да види заедно с него майка му и Фишер и се изненада, че е сам.

– Какво се е случило? – продължи той.

– Нищо, съвсем добре съм. Мислех, че и другите са с вас.

– Кои други? Дойдох да видя как сте и да ви поканя за вечеря.

– Майка ви и Ерик Фишер. Солницата е тук, укрита някъде в този апартамент. Те идват, за да я вземат. Когато почукахте, помислих, че са те.

– Тя не ми съобщи – каза замислено Филип. – Не ми спомена ни дума. Явно, много добре е, че аз съм тук. Ако наистина познавам майка си, мисис Стенли, – ще имате нужда от съюзник. Ще ги дочакаме заедно. Това ли бе причината да плачете?

– Не. Нещо съвсем друго. Може ли да ми дадете цигара?

– Разбира се – и гой ѝ поднесе кутията и запалката си. Лицето му беше мрачно. Нехарактерно за него, той докосна ръката ѝ. – Не питам какво ви е разтревожило, но след като завършим всичко това, може би ще се съгласите да отидем някъде и да поговорим?

– Не знам. Не ми е ясно какво предстои да става, но имам желание да се махна!

– Не тъкмо сега. Стигнахте вече до самия край. Ще видите Солницата и сама ще прецените колко струва. Знайте, че съм тук като ваш приятел.

– Да, вярвам ви. А, чувам ги... това бе отваряне на врата.

Първа влезе в хола Маргарет фон Хесел. Като видя Пола и сина си, тя се спря и заговори през рамо:

– Мистър Фишер, какво правят тези хора тук?

Той влезе, следван от човек в работен комбинезон с кутия инструменти в ръка. Фишер погледна най-напред към Пола, а после подозрително и към принц Филип, който се бе придвижил близо до нея. Бяха допрени странично един до друг.

– Мисис Стенли? – прозвуча гласът на принцесата, остър и заповеден. – Ще бъдете ли така добра да напуснете? Това не засяга вас. А ти – тя отправи святкащ поглед към сина си – би направил добре да придружиш дамата.

– Мисис Стенли остава – произнесе спокойно Филип, – аз също.

Чу се шум и в стаята нахлу Дънстън с дясната си ръка в джоба на самото. Продълговато парче лейкопласт покриваше бузата му. Пола ахна и отстъпи назад. Той ѝ отправи нахален поглед и се усмихна, а след това се обърна към Фишер.

– Струва ми се, трябва да се убедим, че тук не присъствава никой друг.

Преди Фишер да отговори, той отвори вратата на спалнята и влезе. Когато се върна оттам, отново се вгледа в Пола. Искаше да ѝ каже с очи: кажеш ли една дума за случилото се, пускам копоите след него. Тя се обърна, отвратена от циничното му хилене. Споменът за ръцете му върху нея, за мръсната му хватка върху устата ѝ, за коляното му, блъскащо я отзад, я накара да потрепери. Той бе разпознал баща ѝ. Беше разбрал, че тя не може да му стори нищо, че даже с Фишер до себе си тя не би посямляла да го обвини. Сега той се отправяше към прозорците. Дръпна дългите завеси настрани, за да види не е ли скрит някой там.

– Докато ти и мисис Стенли не излезете, забранявам да започне търсенето – отсече мрачно принцесата.

– Те остават, или по-точно, мисис Стенли. Вашият син не ме интересува – прозвуча ледено гласът на Фишер. Той не погледна Пола. Не можеше да се довери на себе си, докато младият мъж стоеше така интимно близо до нея. – Аз единствен зная къде е Солницата и няма да

предприема нищо, ако мисис Стенли не е свидетел на това дело. Изправени сме пред проблема кой е законният собственик на това съкровище и тя има право да остане тук.

– Точно това е и моето мнение – намеси се принц Филип. – Моля, действайте, мистър Фишер.

– Много добре – изстъпи се насреща му Маргарет фон Хесел. – Нека бъде според вашите условия. За бога, защо вашият човек не се залавя за работа?

Дърводелецът на хотела пристъпи напред и Фишер разпореди:

– Проверете стените. Мисля, че ще я открием там. Огледайте дали някои от дървените панели на облицовката не са били подменени.

– Кажи ми само едно – обърна се Пола към Фишер, – преди да започнеш. Как откри мястото?

За първи път те се погледнаха в очите. Фишер почувствува същата болка в слънчевия си възел. Пола му изглеждаше променена. Нямаше я предишната ѝ самоувереност. Личеше някакво безпокойство. Косата ѝ, обикновено много шик подредена, беше разрошена, оглеждаше се боязливо из цялата стая и най-вече към Дънстън, застанал неподвижен и загадъчен малко настрана от тях.

– Разбрах го от един приятел на мадам Бреве, съсед, който познава отдавна цялото семейство. Жако е бил отличен дърводелец. В това се криеше загадката. Баща ти го подбрал измежду заложиниците, защото узнал неговия занаят. През нощта, когато Жако е бил изваден от затвора, баща ти го накарал да работи тук, в частната му квартира, без някой да го безпокои или да узнае какво става. На другата сутрин го посочил измежду затворниците и заповядал да го разстрелят, за да се запази тайната му. Бях убеден, че генералът го е използвал, за да вгради съкровището в стената или някъде другаде. Когато майка ти ми каза, че на споменатата дата е живеел в този апартамент, стана ми ясно, че майсторът дърводелец е работил тук. Така че никак не беше трудно. Когато чух какъв е бил занаятът на Жако, трябваше да откроя подходящото място за приложението на неговото умение и майка ти ми го посочи.

– Защо не продължаваме? – озъби се принцесата към Фишер. – Това го разкажете вече на мен. Хайде нека вашият човек започва търсенето!

На дърводелеца му беше нужен половин час да открие тази част от стената, която при почукване звучеше глухо. Той мина по цялата ламперия, като я почукваше леко от пода до горното ѝ ниво. Пола го наблюдаваше напрегната, а принцесата остана в креслото си с изправен гръб,

прехвърлила крак върху крак, поклащайки го в такт с почукванията. Тя не погледна нито веднъж към сина си. Накрая дърводелецът се обърна към Фишер:

– Ей тук стената звучи кухо.

Той стоеше вдясно от мраморната камина. Дървената облицовка бе покрита с красива резбована плетеница от листа и цветя. Фишер се наведе и прекара пръсти върху резбата. Никъде не установи място на снаждане.

– Сигурен ли сте? – запита той.

Човекът кимна. Почерняла цигара висеше в единия ъгъл на устата му. Принцесата забрави да се възпротиви, когато той запали цигара.

– Смея да твърдя, че тук стената е куха. Не мога обаче да видя къде е рязана ламперията. За момент, имам силен електрически фенер сред вещите си.

Мощен сноп светлина заигра върху резбата. Фишер го направляваше, а работникът опипваше повърхността.

– Невъзможно е да се открие. Който е свалил този лист и го е поставил обратно на място, е бил голям майстор.

– Да – каза Фишер, – бил е. Не напипвате ли някаква цепнатина?

Дърводелецът застана на колене. Пръстите му бяха обхванали голямо парче от резбата.

– Насочете светлината по-близо. Ха така! Мисля, че го намерих. Ей тук има някаква неравност. Вижте тънка като косъм линия по кривината! Отива нагоре, едва забележима, но я има. Тук дървото е било срязано!

Чу се раздвижване откъм страна на принцесата. Дотогава тя седеше неподвижна, поклащайки само крака си.

– Отваряй! – изкомандува тя. – Режи!

Работникът ѝ хвърли поглед през рамо.

– Нямам намерение да повреждам това дърво, мадам. Това е красива резба от XVIII век. Ще ми трябва дълго време, за да я запазя при работата си.

Никой не продума. Фишер стоеше до него, насочил светлината върху стената. Бавно и с изключителна предпазливост дърводелецът подмушна върха на тънък трион и започна да реже по линията. Шумът от стъргането изглеждаше страшен – наблюдаващите сякаш бяха спрели дишането си. Пола не помръдваше, забила погледа си в яркия кръг от светлина и движенията на триона – напред, назад. Внезапно се чу шум – принцесата бе на крака.

– Режи! – крещеше тя. – Режи направо и, за бога, не се мотай!

– Правете, както ви нарежда – каза му тихо Фишер. – Тя е в състояние да заплати всяка вреда. А вие не можете да я избегнете. Побързайте да снемем този лист.

През прозорците отвън долетяха удари на часовник. Веднага и бронзовият часовник върху камината запя своята мелодия. Оставаше да бъдат разрязани около тридесет сантиметра. Дървеният лист зееше вече от три страни, очертавайки тъмната сянка на кухнята отзад.

– Хоп! Готово! – И дърводелецът сне триона и потегли изрязаната плоскост.

Фишер насочи светлината в получения отвор и веднага се видя бляскаво зарево от злато. Дърводелецът зърна първи тези искри и дръпна. Дървеният панел отскочи и чукна близката масичка с трясък.

– Христе Боже!

Фишер изгърва фенера на пода и той угасна.

– Помогнете ми – каза той. – Помогнете ми да я извадим.

Несъзнателно Пола се придвижи напред, тъй като фигурата на Маргарет фон Хесел ѝ пречеше да вижда.

Двамата мъже посегнаха в тъмния отвор и повдигнаха.

– Махнете се! – изстърга като пила гласът на принцесата. – Отстранете се! Искам да я видя!

Скулптурата стоеше върху килима, светнала като слънце, искряща с диамантите си. Огромният рубин в основата ѝ червенееше като отворена рана. Фишер, замръзнал на мястото си, шепнеше:

– Боже мой, Боже мой, погледни това нещо!

Снимките далеч не бяха отразили всичко. Те показваха нещо безценно, но не одухотворено. Това чудо на изкуството изглеждаше сега като живо. Листата на моделирания дъб, обсипани с диаманти, видимо трептяха. Нимфите и преследващите ги сатири бяха живи в позлатената си плът. Красота и величие горяха и искряха като жарави.

– Най-сетне! – Гласът на Маргарет фон Хесел потрепери от тържество, страст и толкова много чувства, че звучеше почти непознато. – Най-после аз я имам отново!

– Не, принцесо Фон Хесел, нямаш я!

Тези думи дойдоха откъм гърба им. Фишер подскочи и се извъртя, а след това замръзна на мястото си. Всички обърнаха глави към човека, застанал на прага. В ръката му тъмнееше пистолет.

Фишер не се нуждаеше от уплашения вик на Пола, нито от ахването на старата жена, която стоеше втрънчена, с вдигнати ръце, готова

сякаш да отбие атака. Генералът пристъпи в стаята и насочи оръжието си към Маргарет фон Хесел.

– Там, в тази ниша, има още нещо. Един от вас да го извади. Ако някой реши да опита нещо неразумно, ще застрелям тази жена. А ти – и той направи жест към Дънстън – стой с другите. Много ми се иска да те пречукам.

Фишер отиде до отвора в стената. Нещо се белееше в тъмното. Когато го докосна, се чу шум от хартия. Беше един плик, пожълтял и вкоравен.

– Аха – каза генералът, – добре. Всичко вътре е написано на немски. Ще ви кажа какво е съдържанието му.

– Не! – изкрещя Маргарет фон Хесел. – Не!

– На двадесет и трети април 1944 ти подписа документа, поставен в този плик. Той ме правеше законен собственик на Солницата на Пьоленберг чрез дарение, приподписано от свидетели и законно пред който и да е било съд на този свят.

Пистолетът сочеше в нея. Фишер пресметна, че ако само се опита да мръдне, генералът ще пониже с първия куршум лявата ѝ гърд. Не бе възможно да стори нищо.

– Това е един от документите. – Генералът не повдигаше даже поглед към лицето ѝ. – Вторият документ е изготвен от мен за дарение на единствената ми дъщеря. Чрез него Солницата става нейна собственост. Това също е законно пред всички съдилища в света. – Сега той заговори на принцесата: – Но не това те плаши, нали? Можеш да оспорваш тези документи, можеш да вкараш в действие парите си, дори можеш да спечелиш, защото аз нямам възможност да се защитавам. Помислил съм и за това. Знаех, че краят настъпва, затова предвидих всичко. Там има друг лист, Паула. Него именно принцесата не желае никой да види. – Той се обърна към Фишер: – Отворете го и дайте листовете на моята дъщеря. И се движете бавно, иначе тази тук ще умре – и гледайки Маргарет фон Хесел право в очите, той ѝ се усмихна.

Фишер хвърли поглед към Дънстън и поклати кратко глава в знак на отрицание. Той връчи на Пола трите сгънати документа, като се движеше много внимателно. Той неведнъж бе виждал мъже с подобно изражение върху лицата им, поради което не искаше да стане виновник за смъртта на принцесата.

– Генерал Бронзарг – гласът на Филип фон Хесел беше спокоен, – ако имате намерение да застреляте някого, нека това бъде аз. Моля, не насочвайте повече пистолета към майка ми.

– Куражът ви е неуместен – хвърли поглед към него генералът. – Майка ви би рискувала вашия живот, но не и вие нейния. Докато тя е под заплаха, вие няма да помръднете. Никой от вас няма да посмее да мръдне. Паула, двата по-големи листа са доказателства за твоята собственост над Солницата на Пьоленберг. В по-малкото писмо са включени причините, поради които нито един Фон Хесел не ще посмее да оспорва това твое право. Отвори го и го прочети на глас.

Тя стори, както ѝ бе наредено. Пръстите ѝ бяха вкочанени и покрити със студена пот поради растящия ѝ страх. Дънстън стоеше неподвижно до принцесата. Дясната му ръка беше извита леко навътре. Докато pistolетът – беше насочен към нея, той не можеше да посегне към десния си джоб, а следеше зорко генерала.

– Написано е на немски – каза Пола. – Не мога да го прочета.

– Унищожи го! – затресе се принцесата и направи стъпка напред с вдигната ръка. Черното око на дулото я следваше. – Унищожи го! – крещеше тя. – За това писмо ще ти дам всичко, каквото поискаш! Ще ти дам един милион долара!

– Не! – отвърна генералът усмихнат мрачно и неумолимо. – Не можеш да купиш мълчанието ми за втори път. Купи го веднъж преди толкова много години и сега се опитваш да ме изиграеш. Да изиграеш и моята дъщеря. Солницата ѝ принадлежи. Кажете ми, принц Филип, когато предложихте себе си вместо майка си, знаехте ли нещо за това кратко писъмце, отправено от нея до мен? Струва ми се, не. Мисля, че е пазила дълбоко тази тайна. Да ти кажа ли какво е написано там, Паула? Това е писмо от принцесата, адресирано до мен. Получих го една нощ през май 1944.

– Това беше единственият начин – извика принцесата. – Ти беше узнал за брака на Хайнрих. Заплашваше ме, че ще направиш донесение за него, че ще унищожиш всички ни. – Тя се обърна към сина си, застанал бял като платно и неподвижен до Пола. – Казах ти, че нямахме друг избор. Хитлер беснееше. Би изпратил всички ни в концентрационен лагер, щеше да заграби фабриките ни. Щяхме да бъдем разорени!

– Знам всичко това, мамо – обади се Филип. – Казах ми го.

– Ах, да – намеси се генералът, – но това бе всичко, което ви каза, нали? Че ми е дала Солницата на Пьоленберг в замяна на моето мълчание. Знаехте толкова, нали? Знаехте и лъжата, разказана на цял свят, че съм я плячкосал? Но не за това тя сега предлага милиони. Не това е написано в писмото, което държи дъщеря ми. Ще ви кажа какво е написано там.

– Не! – изкрещя Маргарет фон Хесел. – Това е лъжа, фалшификация... – Изведнъж тя спря като поразена.

– Там е посочено името на малко селище на френско-германската граница, до Елзас, и адресът на малък пансион. Там, гласи писмото, ще ги намерите. „Те не подозират нищо и очакват да бъдат докарани у нас.“ Спомни си точно тези думи! Спомни си и пазарлъка ни, принцесо! Тогава ти подписа, че Солницата преминава в мое владение в замяна на млчанието ми по отношение на снаха ти, еврейката, и за следващата услуга, искана от теб и съответно гарантирана от мен, не беше ли така? От своя страна аз спазих договора ни. Арестувах снахата заедно с бебето, твоето внуче, и ги изпратих в Маутхаузен, в газовите камери, както се бяхме уговорили. На каква възраст беше момченцето? На осемнадесет месеца?

Настъпи пълна тишина. Времето сякаш беше спряло. Пола чу гласа на баща си да задава този последен въпрос с насмешлив тон и внезапно усети, че подът се плъзга под нозете ѝ и всеки миг може да загуби съзнание. Със страшни усилия на волята тя съсредоточи погледа си в лицето му и видя горящите сини очи, бляскащи триумфално към жената, на която бе нанесъл този удар, видя ехидната усмивка върху устата му и страхотната, невероятна липса на каквото и да било разкаяние за това, което току-що бе изповядал. Сега вече подът се люлееше. Усети, че нечия ръка я хвана и я подкрепи. Не беше принцът, застанал на около половин метър от нея. Въпреки нареждането на генерала и неговия насочен револвер Фишер бе дошъл да ѝ помогне.

– Мамо – продължи Филип. – Ти ми каза, че той е намерил само нея. Никога не си споменавала, че е имала и дете.

– Нямах друг избор – изрече бавно тя, събирайки сили след краткия припадък. – Докато те продължаваха да живеят, ние щяхме да бъдем винаги уязвими. Той бе разбрал това, така че то можеше да стане достояние и другиму. Тя беше еврейка, авантюристка...

– А детето? – запита Филип. – Синът на Хайнрих, ти си го убила...

Не последва никакъв отговор. Тя направи с ръка жест, като да се защити, а после реши да замълчи.

– А сега, Паула – заговори генералът с ликуващ тон на оправдан човек, – ти вече знаеш истината. Все още ли имаш желание да ѝ върнеш обратно Солницата? Погледни я! Виж каква красота!

– Нека Бог ти прости – затрепери Пола. – Не мога да понасям гледката на тази мръсна, зацапана с кръв вещ! Майка и дете, ти си ги убил, татко!

– Еврейка и полуеврейче – изрече презрително генералът. – Та те не представляваха нищо за мен. Умираха с милиони тогава. Низши създадения, мърсеци земята. Колко струваха те в сравнение с това? – И той посочи огромната златна Солница, отправила към тях неизброимите си диамантени очи.

– Не бих докоснала нито нея, нито теб! – изкрещя Пола.

– Виждам. Тъкмо от това се страхувах. Но аз пристигнах приготвен. Паула, иди до входа на апартамента и ми донеси торбата, оставена пред вратата!

– Не! Няма да сторя нищо за теб.

Той погледна към Фишер, обвинил с ръка Пола през кръста.

– Идете вие. Снете ръцете си от моята дъщеря и ми донесете торбата! Ако не сторите това, незабавно ще застрелям принцесата.

– Дръж се, скъпа – прошепна Фишер.

Той се отдели от нея и отиде до входа, а след това донесе тежката полева торба на генерала. Като светкавица му мина мисълта да се хвърли в краката му с надежда, че ненасоченият куршум не ще улучи никого. Ако уцелеше принцесата, не би дал и пет пари, но там беше Пола, бледа и съсипана, олюляваща се върху краката си. Не можеше да рискува.

– Отворете я! – изкомандва генералът. – А сега подайте ми го! – Там имаше малък металически цилиндър. Към него беше прикрепен кабел с металически наконечник и дръжка. Фишер вложи наконечника в протегнатата ръка на генерала. – Сега пали!

Запалката му щракна. Чу се силно изсъскване и от наконечника изскочи дълъг синкавовбял пламък. Незабавно стаята се изпълни с ослепителна светлина.

– Не! – пищеше Маргарет фон Хесел. – Не, не... Ох, боже мой!

Силният пламък на оксиацетилен започна да ближе върха на златния дъб. В дясната си ръка генералът държеше пистолета, а с лявата направляваше опустошителния огън върху Солницата. Горните клони вече капеха обезформени на пода. Металът се втечняваше бързо, а хората гледаха безпомощни, прикрили очи от ослепителната светлина. Формите на цялата фигура се размазаха. Нимфите, така чисти в своята грациозност, се топяха в малки златни струйки. Скъпоценните камъни се ронеха като водопад.

Маргарет фон Хесел хълцаше, задавена от сълзи. Не се чуваше нищо друго освен нейния спазматичен плач и грозното съскане на пламъка, докато разкъсваше и поглъщаше огромната златна маса, сега вече

така обезобразена, че в нея не можеше да се разпознае нищо.

– Ето я твоята Солница! – викна генералът. – Погледай я! Сега вече можеш да си я получиш обратно!

За няколко секунди той остана загледан в нея и ръката, хванала здраво пистолета, се сниши. Със светкавично движение Дънстън мушна ръката си в джоба и стреля през дрехата. А след това извади револвера и стреля повторно. Генералът се преви и извика. Пистолетът му падна. Дънстън го заобиколи и се прицели в Пола. Лявата ръка на генерала, държаща оксиацетилен, се изви в блестяща арка и Дънстън издаде агонизиращ писък, когато пламъкът го близна. Куршумът, насочен към Пола, удари стената на около тридесет сантиметра встрани от нея. За миг генералът като че ли се втренчи в нея, а после опита да каже нещо. Веднага след това ослепителната светлина угасна, а той се строполи тежко на пода. Пола изпищя. Още по-силно прозвуча гневният вик на принцесата, отправен към обгорения и стенещ Дънстън.

– Глупако! Много късно, идиот такъв!

Фишер обърна тялото на генерала. Очите му бяха все още втренчени, а устата му отворена за неизречени-те думи. На педя от него разтопената безформена маса на Солницата на Пьоленберг ронеше своите златни сълзи.

* * *

– Заминавам днес следобед.

Принцът изглеждаше значително по-стар. Покрай очите му личеше мрежица от тънки линии, а дълбока бразда пресичаше чистото чело – Пола не я бе виждала досега. Той стоеше в средата на хола, изправен и горд. Пола си помисли, че външно освен изражението на горчива напрегнатост той изглеждаше съвсем неповлиян от това, което се случи. Каквото и да казваха враговете им, никой не можеше да отрече, че Фон Хеселови умееха да се владеят.

– Тъкмо мислех да ви се обадя – каза Пола. – Връщам се в Англия. Как е майка ви?

Тя бе видяла как почти изнесоха принцесата от апартамента, внезапно припаднала старица, бореща се с шока.

– Предполагам, че се е съвзела. Не съм ходил още да я видя, трябва да си призная.

– Разбирам какво чувствувате. Съжалявам.

– Надявам се никога да не го разберете. Стореното от майка ми не може да бъде извинено. Отсега нататък няма да имам нищо общо с нея.

– Може да промените решението си.

– Вие щяхте ли да го промените, ако баща ви не бе убит?

– Не. Аз също не бих го променила. Искам да ви дам нещо. Няма да се забавя и минута. Седнете, моля, изглеждате изморен.

– Благодаря ви. – Той направи усилие и се усмихна. Това само подчерта тъгата в очите му. – Безпокоя се за вас, мисис Стенли. Надявах се да не ви намеря много разстроена.

– Бях – каза Пола, като се върна с плик в ръка, – но не останах сама, да бъде благословен Бог. Така ми бе много по-лесно. Сега се чувствавам в състояние да забравя миналото. Вие също трябва да опитате.

– Ще бъде много трудно. Аз съм германец, а на всичко отгоре и Фон Хесел. Налага ми се цял живот да просъществувам с него. Трябва да живея със съзнанието за стореното от майка ми. Това ще ми тежи най-много.

– Искам да вземете тези неща – и Пола му подаде плика. – Документите за собствеността и майчиното ви писмо до баща ми. Можете да ги унищожите и никой никога няма да разбере нищо. Моля, вземете ги!

Той се вгледа в нея.

– Не мога да ви изкажа благодарността си. Но вие знаете... сигурен съм, че знаете...

– Скоро ще трябва да тръгвам. Искам да си ида у дома.

– В Англия? У дома?

– Да – и тя му подаде ръка.

Той я пое и вместо официалното докосване с устните просто я задържа.

– Тръгваме в различни посоки – каза смирено той. – Но аз исках да се осъществи това, което ви казах. Ще дойдете ли в Германия?

– Не, не, принц Филип. Не сега. Като търсех корените си в Германия, търсех всъщност баща си. Излекувах се вече от тези фантазии. Няма къде да бягам повече. Казах у дома и имах тъкмо това предвид. Good bye и много щастие.

Той се наведе и целуна ръката ѝ.

– Good bye, мисис Стенли. Така много исках да бъде Auf Wiedersehen!

Вратата се затвори след него и той изчезна. Пола взе телефона.

– Тук е мисис Стенли. Моля, изпратете човек за багажа ми.

* * *

Хриптящи предсмъртни звуци изпълваха стаята. Ту се издигаха, ту

се снишаваха в ритъм със затрудненото дишане на бригадният генерал. Искрящ сноп следобедни слънчеви лъчи падаше в основата на леглото му и в него блестяха милиони пращинки. Денят беше много топъл и прозорците бяха отворени. Искрици живот прекъсваха от време на време постоянното клокочене във възпалените бели дробове на Джерълд Риджвей. Това беше последното му простудно заболяване и той изживяваше последното си белодробно поражение. За жена му не оставаше нищо друго, освен да стои до леглото и да чака края му. Беше отказала да го остави дори на грижите на медицинска сестра. Той беше все още в съзнание, въпреки че понякога изпадаше в унес, който всеки момент можеше да премине в смърт. Ръката му лежеше в нейната и понякога напъгаше сили да я стисне леко, за да я успокои.

Хората бяха много мили сега, когато се беше разболял. Майката на Пола не бе дооценявала добрите страни на английския характер до момента, в който кошмарът около генерал Бронзарт не се развихри над главите им и фалшивата стена, издигната около нея, не се събори от пресата и телевизията. Приятелите им не ги изоставиха въпреки очакванията на двамата да бъдат изолирани. Вместо това те бяха заобиколени от искрено съчувствие. Не чуха нито една дума на порицание, не им бе отправен нито един поглед, който би могъл да се тълкува като обвинение. Градчето застана здраво зад бригадният генерал и жена му. Тогава той заболя от пневмония и тя беше на път да го загуби.

Легнал с високо издигнати върху възглавници гърди, той обърна глава към нея и се усмихна с посинелите си устни.

– Така много съжалявам, скъпа – пошепна той, – задето не мога повече да се боря.

– Не се и опитвай – замоли го тя. – Недей се изтощава. Затвори само очите си и спи.

– Ще заспя след минутка, скъпа, само след минутка.

Той затваряше очи и сякаш се унасяше. В това състояние на полу-сън беше неспокоен – въртеше се в леглото, главата му се обръщаше ту на едната, ту на другата страна и издаваше кратки, пълни с напрежение звуци. Клокоченето в гърдите му се усилваше. Майката на Пола сниши глава и тихичко заплака. Досега заради неговото спокойствие тя бе стояла смирено, запазила сълзите си за часовете, които ѝ предстоеше да прекара в самотната спалня. Дъщеря ѝ и човекът, за когото тя щеше да се омъжва, бяха пристигнали веднага щом тя им съобщи. Сега бяха долу в гостната. Докторът им бе казал, че краят му е въпрос на часове, дори не и едно денонощие. Младите ѝ бяха предложили да я вземат със себе

си, но тя отказа.

Сега тя ясно виждаше съчувствието на дъщеря си – намираше я далеч по-малко резервирана и враждебна откогато и да било. Не че това имаше голямо значение за нея, защото, когато съпругът ѝ умреше, скоро щеше да дойде и нейният край. Тя усещаше това с неумолимия фатализъм от миналото си, така че нямаше кой знае какво голямо значение дали дъщеря ѝ е дошла, но това беше все пак мила проява.

Ръката, която държеше, внезапно я стисна, а след това се изви настрана. Очите на Риджуей бяха отворени, втренчени в нея. Покриваше ги лека сивкава пеленка, не-съществуваха никога по-рано.

– Не успях да спра всичко това – застърга задушаваният му глас. – Опитях, скъпа, но не успях... Аз го убих. В онзи ден го проследих от кабинета на Пола и го убих, за да защитя теб, да спра хода на всички следващи събития...

Жена му се вираше в него през сълзите си. Напипа ръката му и я потупа успокоително.

– Знаех, че ти го стори. Разбрах, че беше ти, когато още първия път се измъкна за Лондон, а нямаше никакво събрание в клуба, както каза ти тогава. Извърши го, защото ме обичаше. И ти имаше право. Върху съвестта ти няма да лежи нищо освен любов.

– Не успях – промърмори той. – Всичките ти страдания... Бих направил всичко... Но ти ще бъдеш добре, скъпа моя, нали?

– Разбира се. Ще направя всичко, каквото пожелаеш. И моли Бога да бъдем по-скоро отново заедно.

– Той умря много бързо – задушаваше се бригадният генерал, като изразходваше сили за всяка дума, – а след това изгорих бастуна си. Не се разкайвам за нищо. Бих сторил всичко на този свят заради теб...

– Няма нищо на света, което ти не направи!

Жена му се наведе по-близо до него. За момент устните ѝ се притиснаха към лицето му.

Изведнъж челюстта му се отпусна и се чу остро изхъркване.

– Обичам те – шепнеше майката на Пола. – Обичам те, Джерълд. Ще чакам само да се съберем отново.

Той не отговори, а и не беше чул. Настъпи последна спазматична въздишка, след което в стаята притихна. Жена му сложи ръка върху полуотворените му клепачи и ги притисна. Преди да напусне стаята, тя го целуна още веднъж.

– Така ми е мъчно, мамо. Толкова ми се искаше да бяхме в състояние да направим нещо! – Сълзи изпълваха очите на Пола.

Фишер бе обвинил ръка около нея, но когато влезе майката, той я пушна. Пола изтича при нея и улови ръцете ѝ. Фишер видя как майката се отдръпна – не желаше да бъде докосвана от Пола. Той не бе изненадан, когато тя се освободи от нея. Тя влезе в стаята и каза просто:

– Баща ти умря.

Беше същият безстрастен израз като онзи, който ги бе довел от Лондон тук: „Баща ти умира. Помислих, че би искала да те известя.“

И сега, изправена в изпълнената със слънчева светлина стая, тя стоеше с двете лабрадорски кучета в краката ѝ и гледаше към двамата със същото гордо безразличие.

– Той беше изключителен човек – каза тя. – Дари ме с истинско щастие.

Изглежда, нямаше какво да добави. Не показва, че иска да ѝ се изкажат съболезнования и съчувствия. Тя седна и започна да милва едно от кучетата. Фишер видя Пола застанала по средата на стаята, много позоставена и самотна от майка си. Тогава той я доближи и улови ръката ѝ.

– Съвсем сигурна ли сте, че не желаете да останем, мисис Риджудей? Ще бъдем много доволни да останем с вас или да ви вземем със себе си.

– Не, благодаря. – Тя даже му отправи бегла усмивка на учтивост. – Много мило, но не бих искала да задържам вас и Пола тук. Бих предпочела да остана сама. Не искам да напускам тази къща. Тя беше нашият дом. Той я обичаше.

Мисис Риджудей се изправи и дойде при тях. Тя подаде ръка и Фишер я стисна. Настъпи кратък момент, когато майка и дъщеря се прегърнаха, а после мисис Риджудей се отдръпна назад.

– Благодаря ви, че дойдохте. Много съм доволна заради теб, Пола. Ако в живота си имаш нещичко от радостите, които аз и баща ти преживяхме, ще бъдеш наистина много щастлива. Ако нямате нищо против, няма да ви изпращам. Струва ми се, че трябва да се прибера и да легна малко.

Те прекосиха гостната и излязоха под слънчевите лъчи. Колата му бе паркирана до входната порта. Той отвори вратата на Пола, а после седна зад волана. Запали цигара и ѝ я подаде.

– Няма да ти казвам нищо повече, мила. Обичам те и имам намерение да те направя много щастлива... – Той се наведе и я целуна. – Всичко мина, скъпа моя. За двама ни сега настъпва нов живот. – Той завъртя ключа и моторът заработи. – Да се махаме, по дяволите, навън отук!

КРАЙ

© 1972 Ивлин Антъни
© 1992 Минчо Чучев, превод от английски

Evelyn Anthony
The Poellenberg Inheritance, 1972

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: Светослав Иванов, 2008

Публикация

Ивлин Антъни. Наследството на Пьоленберг
Първо издание

Преведе от английски: д-р Минчо Чучев
Библиотечно оформление и корица – tandem G
Рисунка: Досю Досев

Формат 32/84/108. 15 печатни коли.
Набор и печат ДФ „СОФИЯ-ПРИНТ“.
АТИКА, София, 1992

Evelyn Anthony. The Poellenberg Inheritance
Padua Investments, LTD, 1972

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7155>]